

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਦੀ
ਚਹੁ-ਜੁਗੀ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ

AN
AUTO-BIOGRAPHY
OF
ETERNAL-NANAK

New Light on Eternally-old
ATMAN

ਕ੍ਰਿਤ
ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਕਸ਼ਮੀਰ

ਛੇਤਾ ੪

ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ੪ , ਸੰਨ ੧੯ ਈ:

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ਉਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਨਾਮ ਵਿਸਾਹਾ ਹੇ ॥

ਏਕ ਪਿਤਾ ਏਕਸ ਕੇ ਹਮ ਬਾਰਕ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰ-ਹਾਈ ॥

ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀ

ਚਹੁ-ਜੁਗੀ ਜਨਮਸਾਖੀ

ਅਰਥਾਤ

ਨਿੱਤ-ਅਵਤਾਰ 'ਨਾਨਕ' ਦੀ ਨਿੱਤ-ਵਰਤਦੀ ਸਾਖੀ

ਗੂੜ੍ਹੇ-ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲਣ ਦੀ ਆਪ-ਲਿਖੀ ਸਾਖੀ

An Auto-Biography of Eternal-Nanak

ਅਧਿਆਤਮਕ-ਲੀਲਾ

New light on Eternally Old Atman

ਕ੍ਰਿਤ:—ਪ੍ਰਸਿਧ ਵਿਦਵਾਨ ਸ੍ਰ: ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ M.Sc, ਕਸ਼ਮੀਰ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ-ਐਡੀਟਰ 'ਗੁਰੂ ਚਮਤਕਾਰ' ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਸਮੇਰ ਸਿਖਰ

ਰਮਤਕਾਰ

ਬੁਧਮਾ

ਵਿਸਨ

ਮਹੇਸ

ਸੂ

ਸਪਤ ਰਿਸ਼ੀ

ਸਿੰਧਗੰਸਟ

ਸੋਨਾਬ
ਗੋਰਖਨਾਥ

ਚਿੰਮੀ

ਚੋਰਾਸੀਸਿਧ
ਭਰਥਰੀ

ੴ
ਨਾਨਕ
ਨਾਮ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

ਪੰਛਮ ਫੇਰੀ

ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ

(ਮਤ ਲੋਕ)

ਮਕਰੀ	ਮੰਦਰ	ਸ਼ਕਤੀ	ਸ਼ਕਤੀ	4	ਸ਼ਕਤੀ	ਮਾਰੀ
						

ਸਪਤ-ਸਾਗਰ
(ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ)

ਸਿਰਨਾਭ

ਪਤਾਲ ਪੁਰੀ

(ਅਗਿਆਨ ਲੋਕ)

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

The Burden Of The Theme !
The Whole Story In A Nutshell !!
The NAM !! ਨਾਮ !!!

O Heavenly Voice, from the Empyrean blue :
Vouchsafe unto me to be Thine Scribe true.

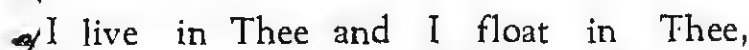
Worlds upon worlds rolled in folds of Time
Are all unveiled and seen in their prime !

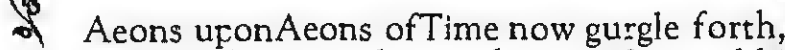
One Life, one Law, one Spirit rules,
All that is, is One, many tho 'Its Schools !

Terraces of thought, there are, like sky-
-Scraper storeys
But the foundation is one which whole
weight carries !

Galaxies upon glaxies come and go,
But Thou, the Light-eternal, to Thee, I bow !

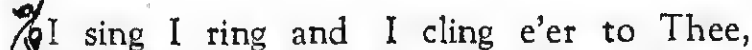

 O my Master, the opener of my mind's eye,
 Now all is changed ! I know not why ?

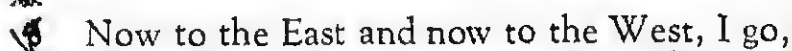

 I live in Thee and I float in Thee,
 I come and go no more; it is all one Eternity!

 Aeons upon Aeons of Time now gurgle forth,
 I sink and swim—drowned in mirth untold !

 Ha ! Joy of joys, beyond all bounds
 Thou wellest up in me in unending rounds !

 This is the Deep that deepenest daily,
 This is the Merry-go-round that whizzest
 eerily !

 I sing I ring and I cling e'er to Thee,
 Each atom of mine heart, is in eternal glee !

 Now to the East and now to the West, I go,
 Here, there and everywhere, there's but one
 Divine flow !

 O Seer, O Dear, O the Holder of Line-clear !
 The Mail of mine heart is now agog,
 without fear !

 It goest to the Netherlands and then to
 Hidden Worlds,
 It talkest with angels, with air, and with all
 birds !

In thine bourne, O Eternity—sublime !
 Cultures lie, civilizations die, all toys of
 Time !

But one Thing lasts, the Pivot of all pivots,
 It is the Word-Divine, the Spirit of all
 Spirits !

In this, the holiest, the weirdest, Divine
 Word
 All that is, and is to be, is eternally
 submerged !

I in Thee, and Thou in me; Yea, all in One,
 This is the Truth eternal—the one
 consummation !

O my Master, hailing forth from blessed
 Land unseen,
 Unfurl unto the mortals, but one Ray of
 Thine Holy Sheen !

Yea, come down to this humble little earth,
 O Talwandi; let thou become the Land of
 Mirth !

The Land of Five Rivers and of Five
 Elements,
 Saw Thee, cherished Thee—the holiest of
 all Ferments !

Thy Journeys, My Master, are true for all
 time,
 For, Thine mission is from Time to Endless—
 Prime !

O blessed Nanak, Thou art this Word—
 Congealed,
 The Bible of Bibles Thine—the last word—
 revealed !

Thine word, My Master, is living Flame of
 Fire,
 Thine Life-Story is as much mine—'tis
 universal attire !

Every soul that hungerest must first to the
 Netherlands go,
 Then wheel round, work up, until it resteth
 in Sumeru !

Thine Sidh-Ghosts, O my Father dear,
 Are all yet in the air, and I hourly hear !

Thine Imprint, the PANJA, Thy Lotus-Hand,
 Is in every atom of my Soul—in eternal
 brand !

"This is then the burden of all this theme,
 That in NAM; the Word Divine, is the
 Golden Cream !!

TO THE EAST—ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ !

The East is the golden bourne where the Sun is born every day—the Sun eternally is, yet, it appears as if it comes to us every morning from that, the premier direction. Is it, therefore, a wonder that the East is associated with many a religion, each crystallising a different set of ideas, although at heart each religion is an attempt to discover the Eternal in the temporal that surrounds and overwhelms us at every step in life ? The Tiraths or the holy bathing places, may be considered to be different stepping-stones in our march onwards from the finite to the Infinite that is somewhere within us, but which eludes us, even as air eludes us as we try to capture it !

My Master, on His eternal Round, therefore, goes first to the East, for those who are already blessed with the first few beams of Light must have more of it, until the consummation is in sight. We see the Master at Hardwar, and upto as far as the Sun seems to rise; here in magic-ridden Camrup, there in Gaya where the Buddha left yet a trail, and in that mighty expanse where the Soul is eternally at conflict—the Kurushetra ! How the insipid soapnut of soul is sweetened at last we will see ? Ha ! to the Golden East !

TO THE WEST—ਪੱਛਮ ਵੇਰੀ !

The West is the land of setting Sun. "Europe means the land of Sunset, of Darkness, the etymologist Heschius informs us." Beyond Europe is the Atlantic Ocean which enwombs the further Empire of Darkness: 'Atlantis' about which Plato informs us that it is buried in that ocean. The West is a reaction to the spiritual ferment that is the essence of the East, and of this there is no better proof then the last Great War, and this War which revels in levelling down all the Towers of Babylon and those sky-scrapers which the labouring might of West had reared as tokens of its industry and Science.

But even in this great Desert of Spirit we find many an Oasis which bewilder us by their wild beauty. In the second Round, therefore, my Master turns his attention to the West—the West where the Christ and the Prophet lived, flourished and whose footsteps are still imprinted on the sands of time. We see the Master at Mecca where a subtle kind of idol-worship had crept in the wake of the greatest idol-breaker; we see Him even in the Holy Jerusalem where Jesus lived and died, to rise again, and on His way back, the Master meets a galaxy of souls all athirst for the Water of Immortality, until He reaches the PANJASAHIB where He leaves His Eternal Hand Imprint on Soul ! Ha ! to the Sunset West !

TO THE SOUTH—ਦੱਖਨ ਫੇਰੀ !

When I was young and read the *Janam-Sakhi* of Brother Bala, I was particularly attracted to the *Sakhi* of *Shiv-Nabh* which tells of my Master's Journey to this Hidden Land where He travelled on the back of 'fishes' and where He also met '*Khwaja Khizar*': the Custodian of Living Waters ! Where is that Hidden Land where *Shiv-Nabh* ruled; this still titillates me and defeats many an historian ?

But why I was drawn to this *Sakhi* came as a revelation to me. much later in life. I learnt later, as all do, that Soul does play the truant, and is then lost in the mire of darkness, when it descends to the Hades (which is gross world, ignorant of Spirit or *Nam*). Thus was also the She-queen: *Persephone* lost, being attracted by *Pluto*, the king of Netherworld. Her mother *Demeter* wept bitterly, although *Persephone* rejoiced then, to repent soon after, when she came back as Holy *Persephone* ! On one of the Orphic tablets discovered in Italy was found the following wail of soul which is true of every one of us: "Out of the pure I come, pure, Queen of that Beloved. For, I claim that I am of your blessed

race. I have paid the penalty of deeds unjust, and now I am come as a suppliant to Holy Persephone, beseeching her to be gracious and to send me to the Abode of the Blessed." O Soul, likewise, is that Shiv (Nam) not in our Nabhi (heart) and Shiv-Nabh, like Pluto, the King of Hades ? A revelation like this awaits all those who descend into the Patalpuri or Netherworld ! Let us then return with Nanak on the Golden Fish of Gyan !

TO THE NORTH—ਉੱਤਰ ਫੇਰੀ !

In our Holy Land, the Ind, the holiest of all areas is considered to be that 'upland' which is called Uttarakhand and which includes the highest mountain Range in the world: the Himalaya, which is the perennial source of attraction to those who want to see the peaks, the lamas, hill-tarns and the mythical-Mansrowar which is the joint Mother of all the Five Rivers which irrigate the Land of Five Rivers !

The Janam-Sakhi of Brother Bala deals

with this weird-land in one mighty blaze of
 colour revealing many a terrace and level,
 beginning from the foot hills where Gorakh
 and others live, right upto the cloud-kissed
 top where *Dhru* sits lost in eternal *Smadhi*. To
 each of these places my Master goes and
 there is held the great Discourse: the Deepest
 Divine Discourse: *Sidh-Gosht* ! Where are
 these levels where the seers and blessed ones
 sit? for, science tells us that in rarefied heights
 above a certain level, no man can live ?.....
 As in the case of *Shiv Nabh*, so also in this
 case, there come the revelation that this is not
 the outer Himalaya, it is the *Sumeru* of the
 Spirit—that magnetic Mountain which attracts
 all seers!! “To the mountain!”—This is also the
 cry of the dancers of *Bachhus (Nam)*. We have
 a similar western myth about *Mt. Olympus*
 where all gods live ! Into this Upland my Master
 carries all souls—until the penultimate stage
 is reached: the *Dhru* exaltation. Ha ! to the
 glorious Upland of Golden Spirit !

ਮਿਲਿਐ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਮਿਲੈ, ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਜੇ ਹੋਇ ॥
ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਜੇ ਮਿਲੈ, ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥

MY MASTER !

Avtars come and avtars go but Thou,
O My Master, eternally art, even as days
come and days go, but the Sun eternally is !
When I was in my teens I looked at Thee
with a telescope; in my early forties, with a
microscope, for Thou had come so near
to the lens of mine eyes—but now, Thou art
face to face, living, ever-pulsating Personality,
here, there and every where ! How the truant
soul that had turned its back on Thee, came
back to Thee once more, is described in the
"Conversion"—a Separate Story—but here
I must describe the hundred and one stations
where the soul lingers, here talking with a
wizard of the East, and there with that of
the West, before it is in Thine Arms at last !
O Master of masters, this is the Eternal
Story, how Thou comest down on the blessed
Talwandi when the desert of soul is verily
turned into the Garden of Eden, in the
twinkling of an eye ! In these preliminary
talks, we see Thee near Thine Home, in the
environs of blessed Talwandi and the milk-
stream: the Wein, that must be crossed before
Thou goest out ! All hail unto Thee, O living
Master of all times !!

ਨਾਮ ਫੇਰੀਆਂ

ਨੋਟ: ਇਸ ਚਿੱਤਰ-ਰੂਪੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ 'ਨਾਮ' ਦੀਆਂ ੨੭-੨੮ ਫੇਰੀਆਂ ਨੇ । ਜੀਕਣ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ੨੭-੨੮ ਨਖੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਨਿਤ ਨਿਤ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ, ਤੀਕਣ ਇਹ ਅਗੰਮ ਨਾਮ ਵੀ ਸੰਸਾਰ-ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਚ ਬੇਅੰਤ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੁਖ ਫੇਰੀਆਂ ਇਹ ਹਨ:-

੨੬ ਫੇਰੀਆਂ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ।

੧ ਫੇਰੀ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ, ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ ।

੧ ਫੇਰੀ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ।

ਇਸ ਨਕਸ਼ੇ ਵਿਚ ਮਾਤ ਲੋਕ (ਓ-ਅ) ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ੧੩ ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀਆਂ ਹਨ; ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ੧੩ ਫੇਰੀਆਂ ਹਨ, ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਪੱਛਮ ਫੇਰੀਆਂ ।

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਵਾਲੀ ਫੇਰੀ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਅਗਿਆਨ ਫੇਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਵਲ ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਪਤ ਸਾਗਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੱਛ, ਕੱਛ ਰੂਪੀ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਡੱਕਾ 'ਰਾਵਣ' ਵੀ ਹੈ, ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਡੱਕਾ ਅਹਿ ਰਾਵਣ ਭਿਆਂਕਰ ਕਾਲ (Time un-enlightened ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਜੇ 'ਨਾਮ' ਦੀ ਕਿਰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ) ਹੈ ।

ਉਪਰ ਵਲ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਹੈ, ਜੁ ਕਿ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਸੁਖਮ ਮੰਡਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਸੁਨੈਹਰੀ ਸੂਰਤ ਤੇ ਮੂਰਤ ਹੈ । ਇਸ ਵਿਚ ਹੇਠਾਂ ਨੌ-ਨਾਥ ਤੇ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿਧ ਨੇ, ਜੁ ਚੌਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਭਰਮਦੇ ਪਏ ਨੇ; ਉਹ ਜੂਨਾਂ ਵੀ ਸਾਡੀ

(ਅ)

ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਾਂਙ ਅੱਧੀਆਂ ਚਿਟੀਆਂ ਤੇ ਅੱਧੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਭਾਵ
ਗਿਆਨ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਮੁਲੰਮਾ ਨੇ ।

ਹੋਰ ਉਪਰ ਜਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਧੇਰਾ ਵਰਤਾਰਾ ਵੇ,
ਇਥੇ ਜਾ ਕੇ 'ਸਪਤ ਰਿਸ਼ੀ' ਆ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ।

ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅੱਗਾ ਜਿਸ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਦੇ
ਹਨ, ਓਹ ਧਾਮ ਏ, ਪਰ ਹਰ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੇ ਆਪੋ
ਆਪਣੇ ਧੁਰੇ ਯਾ ਧਾਮ ਹਨ ।

ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਨੇ—ਇਹ
ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਵਾਂਙ ਮਨੁਖ ਯਾ ਦੇਵਤੇ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਆਦ-
ਪੁਰਖ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਕਰਤਾ, ਧਰਤਾ ਤੇ ਹਰਤਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੇ;
ਜਿਸ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦਾ ਬਾਂਵਲਾ, 'ਸੁਮੇਰ-ਸਿਖਰ' ਤੇ ਜਾ ਕੇ
ਪ੍ਰਤੱਖ ਭਾਸਦਾ ਏ ।

ਇਹਨਾਂ (੨੭—੨੮) ਫੇਰੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਕਣ ਪੂਰਨ-
ਬ੍ਰਹਮ, ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਂਦੇ
ਨੇ, ਉਸ ਦੀ ਲੀਲਾ ਇਸ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਆਵੇਗੀ ।

ਭੂਮਕਾ

“ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਜ ਅਥਿਚਲੁ ਅਟੱਲ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਫੁਰਮਾਇਓ॥”

[ਸਵੀਏ ਮ: ੧

ਵੱਡੇ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੋਂਦੇ ਨੇ: ‘ਨਮਿਤ’-
ਅਵਤਾਰ ਤੇ ‘ਨਿੱਤ’-ਅਵਤਾਰ । ਨਮਿਤ-ਅਵਤਾਰ ਤਾਂ ਕੋਈ
ਖਾਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਂਵਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ
ਚਲੇ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ,
ਪਰ ਨਿੱਤ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੀ ਮਾਤ ਲੋਕ ਨੂੰ
ਸੰਭਾਲਦੇ ਤੇ ਉਸ ਉਪਰ ਆਪਣੀ ਛਤਰ-ਛਾਇਆ ਕਰ ਕੇ
ਤਾਰਦੇ ਨੇ । ਨਿੱਤ ਅਵਤਾਰ ਸੇਲਾਂ ਕਲਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਬੇਅੰਤ
ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹਨ । ਇਸ ਜਨਮ-
ਸਾਖੀ ਵਿੱਚ ਨਿੱਤ-ਅਵਤਾਰ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਨਿੱਤ-
ਜੀਵਣ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ । ਇਹ ਉਹ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ
ਹੈ, ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਬੀਤਦੀ, ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ
ਸਾਡੇ ਨਾਲ, ਪੂਰਬ-ਪੱਛਮ, ਉੱਤਰ-ਦੱਖਣ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਂਵਦੀ
ਤੇ ਲੰਮੇ ਵਾਟ ਕੱਛਦੀ ਫਿਰਦੀ ਏ; ਠੀਕ ਤਦ ਤਕ ਜਦ ਤਕ
ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਖੁੰਡਾ, ‘ਨਾਮ’-ਖੁੰਡਾ Logos ਸਾਡੇ
ਅੰਦਰ ਆਪ ਨਹੀਂ ਖੜਕਦਾ, ਤੇ ਸਾਡੀ ਸੁੱਕੀ-ਸੜੀ ਸਰੀਰ
ਪੈਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰਾ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ । ਇਹ ਚਹੂੰ-ਜੁਗੀ
ਸਾਖੀ (Eternal Story) ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਸਰਬ-ਸਾਂਝੀ ਸਾਖੀ

(ਸ)

(Universal Pilgrimage)ਏ, ਜਿਸਦੇ ਕਰਤਾ ਧਰਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਿਰੰਕਾਰ(Supreme Soul)ਜਾਂ ਆਪ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘੱਲੇ ਹੋਏ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ, ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੂਰਨ-ਬ੍ਰਹਮ ਇਸ ਜਗਤ
ਵਿਚ ਆਏ ਤੇ ਜਗਤ-ਪਾਂਧਾ ਬਣ ਕੇ ਤੇ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ
'ਪੱਟੀ' ਪੜ੍ਹਨਾ ਆਪੁੰ ਸਿਖਾ ਗਏ । ਓਹਨਾਂ ਪੂਰਨਿਆਂ ਤੇ
ਹਭ ਕਿਸੇ ਦੁਰਨਾ ਏ, ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਅੰਦਰ ਵਸਾਣਾ ਏ, ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਮਝਣਾ ਏ ।
ਜਦ ਇਹ ਪੂਰਨੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਕੇ ਵਿਗਣਸ ਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਬਾਬੇ ਦੇ (The eternal Self) ਅੰਤਰ ਆਤਮੇ ਦਰਸ਼ਨ ਆਪ
ਹੋਵਣਗੇ— ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ !!

ਇਸ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਸੱਠ ਸਾਖੀਆਂ ਮਾਨੋ
ਅੱਠ ਸੱਠ ਤੀਰਥ ਨੇ, ਤੇ ਸਰਬ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਤੀਰਥ
ਓ 'ਨਾਮ' ਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਲਿਖਵਾਈ ਏਹ ਚਹੁ-ਜੁਗੀ
ਸਾਖੀ ਏ !!

ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਅਨੰਤ ਗੁਰ ਅਬਿਗਤ ਅਲਖ ਅਭੇਦ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ-ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ॥

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ

ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਾ ਤਤੁਕਰਾ

ਭੂਮਕਾ

ਜੀਵਨ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਸਥਿਤਰ ਫੋਟੋ ਤੇ ਉਸ ਉਪਰ ਨੋਟ

- (੧) ਨਿੱਤ ਨਵੀਂ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਾ ਅਰੰਭ, ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ ।
- (੨) ਕੱਤਕ ਕਿ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ?
- (੩) ਨਨੀ ਜਿੰਦੜੀ ਅਰਸ਼ੋਂ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਟੁਰ ਆਈ ।
- (੪) ਛਜਲ ਸਰਪ ਦੀ ਛਤਰ ਛਾਇਆ ਕਰਨੀ ।
- (੫) ਖਰਾ ਸੋਦਾ ।
- (੬) ਬਾਬਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਣ ਲੱਗਾ ।
- (੭) ਬਾਬਾ ਮੁੱਲਾਂ ਕੋਲ ਇਲ-ਇਲਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ ।
- (੮) ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ।
- (੯) ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ।
- (੧੦) ਮੱਝੀਆਂ ਚਾਰੀਆਂ ।
- (੧੧) ਬਾਬਾ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਮਸੀਤੇ ਗਿਆ ।
- (੧੨) ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ।
- (੧੩) ਮਾਪੇ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਤਨੀ ।
- (੧੪) ਫੈਣ ਤੇ ਜੀਜੇ ਕੋਲ ਜਾਵਣਾ ।
- (੧੫) ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ।
- (੧੬) ਬਾਬਾ ਵੇਂਈ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਨ੍ਹਾ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ।

(ਕ)

- (੧੭) ਵੇਈਂ ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ਮੁੜ ਆਇਆ ।
- (੧੮) ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੇ ਕੋਧਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ।
- (੧੯) ਬਾਬਰਵਾਣੀ ।
- (੨੦) ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ ਆਪ ਟੁਰਦੀ ਚੱਕੀ ।
- (੨੧) ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ, ਬਾਬੇ ਦਾ ਆਗਮਨ ।
- (੨੨) ਕਲਯੁਗ ਬਾਬੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਸਿਖ ।
- (੨੩) ਚੌਦਿਸਾਂ ਦਾ ਪਰਾਹੁਣਾ ਬਾਬਾ ।

(ੳ) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ

- (੨੪) ਹਰਿਦਵਾਰ ਯਾਤਰਾ ।
- (੨੫) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ, ਬਨਾਰਸ ।
- (੨੬) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ-ਗਯਾ ।
- (੨੭) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ-ਜਗਨ ਨਾਥ ।
- (੨੮) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ-ਕਰੋ-ਛੇਤਰ ।
- (੨੯) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ-ਸਜਨ ਠੱਗ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਸੱਜਨ ।
- (੩੦) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ, ਕੌਡਾ ਰਾਖਸ਼ ।
- (੩੧) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ, ਕੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਘਰ ।
- (੩੨) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ, ਕਰੋੜੀ ਨੂੰ ਸੁਈਦਾਨ ।
- (੩੩) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ, ਰੇਠਾ-ਮਿੱਠਾ ।
- (੩੪) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ-ਸਾਲਿਸਰਾਏ, ਜਵਾਹਰੀ ।
- (੩੫) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ-ਕਾਮਰੂਪ ਵਿਚ ।
- (੩੬) ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ-ਪ੍ਰਾਗਰਾਜ ਤੇ ਸ੍ਰਸਵੱਤੀ ।

(੪)

(ਅ) ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ

- (੩੭) ਬਾਬੇ ਮੱਕਾ ਫੇਰਿਆ।
(੩੮) ਬਗਦਾਦ ਤੇ ਦਸਤਗੀਰ ਪੀਰ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੩੯) ਈਸਾ ਤੇ ਜਗਤ ਈਸਾ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੦) ਬੈਹਲੋਲ ਦਾ ਦਿਲ ਬਹਿਲਾਵਾ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੧) ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੨) ਟੈਕਸਿਲਾ ਦੇ ਸਿਰ ਟਿੱਕਾ
(੪੩) ਮੁਲਤਾਨ ਤੇ ਹਿਰਨਾਖਸ਼—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੪) ਹਮਜ਼ਾ ਗੋਸ, ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ
(੪੫) ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰਫ ਦੀ ਰੇਲ ਗੱਡੀ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੬) ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਦੀ ਕੈਦ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੭) ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਸਾਖੀ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੮) ਮਰਦਾਨੇ ਵਾਲੀ ਸਚੀ ਸਾਖੀ—ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੪੯) ਧੰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ।
(੫੦) ਨਿਤ ਚੰਦਮਾ ਤੇ ਨਿਤ-ਨਖੱਤਰਾ ਕਿਉਂ (੨੭) ਝਾਕੀਆਂ?
(੫੧) (ੲ) ਸਿਵ ਨਾਭ ਤੇ ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ। ਦੱਖਨ ਫੇਰੀ,
ਪਤਾਲ ਫੇਰੀ।
(੫੨) (ਸ) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ। ਉੱਤਰ ਫੇਰੀ,
ਸਹਜ ਜੋਗੀ।
(੫੩) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ, ਨਿਰਲੇਪ ਜੀ—ਉ: ਫੇਰੀ।
(੫੪) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ—ਸਾਡੇ ਪਿਤਾਮਾ ਬਾਂਦਰ

(ਗ)

ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ? ਉਤਰ ਫੇਰੀ ।

(੫੫) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਅੰਨ ਬਿਨਾ ਕੀ ਕੰਮ ।
ਉਤਰ ਫੇਰੀ ।

(੫੬) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ—ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਵਰਜਤ ।
ਉਤਰ ਫੇਰੀ ।

(੫੭) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ—ਚਿੰਨ੍ਹ ਪ੍ਰਸਤੀ ਕਿ ਬੁੱਤ-
ਪ੍ਰਸਤੀ—ਉਤਰ ਫੇਰੀ ।

(੫੮) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ—ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕਿ ਬੈਰਾਗ,
ਉਤਰ ਫੇਰੀ ।

(੫੯) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਪਰਬਤ ਪ੍ਰਾਨਾਯਾਮ ਕਿ ਨਾਮ,
ਉਤਰ ਫੇਰੀ ।

(੬੦) ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ—ਨਿਰੰਕਾਰ । ਉ. ਫੇਰੀ

(੬੧) ਮਾਪੇ ਤੇ ਭੈਣ ਦਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ।

(੬੨) ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਸਾਵਣਾ ।

(੬੩) ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ।

(੬੪) ਨਿਤ ਨਵਾ ਨਾਨਕ ।

(੬੫) ਬਾਣੀ ਦਾਨ, ਜਪੁਜੀ ਅਬਚਲੀ ਜੋਤ—ਸੁਣਿਐ ਮੰਨਿਐ
ਕਿਸ ਨੂੰ ?

(੬੬) ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ—ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਰਸਨ ।

(੬੭) ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ—ਸਰਬ ਸੰਸੇ ਦੂਰ ।

(੬੮) ਅਖੀਰਲੇ ਦਰਸ਼ਨ—ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਫੁੱਲ ।

(੬੯) ਸਮੁੱਚੀ ਸਾਖੀ ।

(੭੦) ਅੰਤਿਕਾ ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਨਿੱਤ ਨਵੀਂ

ਜਨਮਸਾਖੀ

ਚਹੁ-ਜੁਗੀ ਜਨਮਸਾਖੀ ਦਾ ਆਰੰਭ !

ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ !

ਓ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ, ਅਤੀ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰਾਣ ਪਿਆਰੇ ਬਾਬਾ ਜੀਉ, ਮੈਂ ਕਿਸ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ ਲਿਖਾਂ ? ਮੈਂ ਕੋਈ ਬਾਲਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭਾਂਵੇ ਚੁੱਪ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਇੰਝ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਜੀਕਣ ਦੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਣ। ਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ, ਅਤੇ ਓਹਦੀ ਰਬਾਬ, ਓਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੰਦ-ਜਾਨ ! ਹਾਂ, ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸੱਜੀ ਤੇ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਤੈਂਡੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਮ-ਸਾਖੀਆਂ ਆਪ ਲਿਖੀਆਂ ਯਾ ਲਿਖਵਾਈਆਂ, ਓਹ ਨੇ ਸੱਚੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ, ਪਰ ਲੋਕੀ ਆਖਦੇ ਨੇ ਜੋ 'ਈਸਾ ਦਾ ਗਵਾਹ ਮੂਸਾ ਤੇ ਮੂਸੇ ਦਾ ਗਵਾਹ ਈਸਾ'—ਹਾਂ ਇਕ ਦਾ ਗਵਾਹ ਦੂਜਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਦੀਆਂ ਯਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ! ਹਾਂ, ਓਹੋ ਜਿਹਾ ਬਾਬਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕ ਗਵਾਹ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਆਮੋ ਸਾਹਮਣੇ, ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਅੱਖੀਓਂ ਡਿਠਾ ! ਕੀ

ਓ ਪਿਆਰਿਆ, ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਕੀਕਣ ਗੱਜਦਾ ਵੱਜਦਾ
 ਤੇ ਭਜਦਾ ਇਸ ਮਲੀਨ ਹਿਰਦੇ ਅੰਛਨ ਵਿਚ ਵੜ ਆਇਆ ਤੇ
 ਤੈਂਡੀ ਪਵਿਤਰ ਛੋਹ ਨਾਲ ਮੇਰੇ **ਅਣੂ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣੂ** ਜਾਗ
 ਉਠੇ, ਕੱਚ ਵਿਚ ਕੰਢਨ ਵਾਲੀ ਭਾਹ ਆਈ; ਤੇ ਜੀਵ
 ਵਿਚ ਜੀਵਣ-ਰਹੱਸਜ ਚੌਹੁ ਚੌਹੁ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ?
 ਓ ਬਾਪੂਆ, ਤਦ ਦਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ, ਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ,
 ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਅੰਗੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੰਗੀ—ਮੈਂ ਮਰਦਾਨੇ ਵਾਂਙ
 ਲਿਲੁਕਦਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਭਰਦਾ, ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਤਿਹਾ-
 ਇਆ ਤੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨੂਰ ਫੁਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭੂੜਦਾ; ਮੈਂ
 ਛਾਨਣੀ ਦੇ ਛੇਕਾਂ ਵਾਂਙ ਵਗਦਾ, ਪਰ ਤੂੰ ਮੁੜ ਇਹਨਾਂ ਛੇਕਾਂ
 ਦੇ ਮੂੰਹ ਮੂੰਦਦਾ—ਓਹ ਬਾਬਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਅਣੋਖੀ ਮਿੱਤਰੀ,
 ਜੀਕਣ ਦਿਨ ਦੀ ਮਿਤਰੀ ਰਾਤ ਨਾਲ—ਓਹ ਚਿਟੇ ਨੂੰ ਕਰੋ
 ਕਾਲਾ ਤੇ ਤੂੰ ਕਾਲੇ ਨੂੰ ਕਰੋ ਚਿੱਟਾ ! ਪਰ ਮੇਰਿਆ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ
 ਸਦਾ ਹਰਾ ਭਰਾ, ਮੇਰੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਤੇ ਥੋੜਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪ ਕੱਜਦਾ
 ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਚੱਟਦਾ ਤੇ ਪਾਲਦਾ ਤੇ ਇਕ ਅਨੋਖੇ ਦਿਹਾੜੇ,
 ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਾਂਙ ਸਿਖਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਆਂਹਦਾ; ਏਹ,
 ਔਹ.....ਤੇ ਹਭ ਕੁਝ ਤੇਰਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ.....ਤੂੰ
 ਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ! ਓ ਸਿਖਰ-ਸਵਾਰੀਏ, ਓ ਗਰੁੜ
 ਅਸਵਾਰੀਏ, ਓ ਨਾਮ ਸਵਾਰੀਏ, ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀ ਗੁਣ
 ਗਾਵਾਂ ? ਤੇਰਾ ਇਹ ਇਕ ਅੰਮ੍ਰਤ ਹੂਟਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਓ ਬਾਬਾ,
 ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਗੁੱਝੜੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਇਉਂ ਲੈ
 ਆਇਆ ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਿਨਮਾ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਮੁਢ

(੧੯)

ਤੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅਖੀਰ ਸਾਰਾ ਹੀ ਇਕ ਰਾਤੀ ਕੱਢ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ! ਹਾਂ, ਕੁਝ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਜਾਦੂਗਰ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਕੰਬਲੜੀ, ਕਾਲ-ਕੰਬਲੜੀ ਲਾਹੀ, ਤੇ ਮੈਂ ਤੈਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ, ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਚਾਰੇ ਉਦਾਸੀਆਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਤੇ ਤੈਂ ਵਾਂਙ ਮੱਕੇ-ਮਦੀਨੇ ਤੇ ਹਰਦਵਾਰ ਤੇ ਹੋਰਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਵੀ ਭੱਜ ਟੁਰਿਆ ! ਓ ਸਿਖਰ ਸਵਾਰੀਏ, ਓ ਜਾਦੂ ਦੀਏ ਉਡਾਰੀਏ, ਜਦ ਮੈਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅਕਾਲ-ਪੰਜੇ ਨਾਲ ਲਟਕਿਆ ਲਟਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸਾਂ, ਜੀਕਣ ਇੱਲ ਦੇ ਪੈਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੱਪ ਜਾਂ ਸਪਲੀਟਾ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪਕੜਿਆ ਹੋਵੇ, ਤੀਕਣ ਹੀ ਓਸ ਅਰਸ਼ੀ ਬਿਬਾਨ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਡਠੀ ਹੋਈ ਪਵਿਤਰ ਧਰਤੀ ਵਾਂਙ ਵਿਛਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ! ਓ ਗਰੁੜ-ਅਸਵਾਰੀਏ, ਓ ਨਾਮ-ਭਵਾਟੀਏ, ਓ ਜਾਦੂ-ਉਡਾਰੀਏ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਓਹ ਸਾਰੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਚ ਚਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੱਸੀ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ-ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿਚ ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ, ਉੱਤਰ, ਦੱਖਣ ਫਿਰ ਕੇ ਉਚਾਰੀ ।

ਪਾਠਕ ਗਣੋ ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਜੀਵਣ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਫੋਟੋ ਮੰਗਦੇ ਹੋ ਯਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਫੋਟੋ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੀ ਗ੍ਰਾਮੋਫੋਨ ਦਾ ਵੀ ਕੰਮ ਮੰਗਦੇ ਹੋ, ਜੁ ਹੋ ਗੁਜ਼ਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੁੜ ਮੁੜ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਤੇ ਸੁਣਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਜਦਾ ? ਮੇਰੀ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਕੈਮਰਾ ਤੇ ਗ੍ਰਾਮੋਫੋਨ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਅਪਣਾ ਹੱਥ ਵਟਾਣਗੇ, ਤੇ ਆਪ-ਡਿੱਠੀ ਆਪ-ਹੰਡੀ ਗਵਾਹੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਗੇ--ਪਰ ਜੀਕਣ

ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕੈਮਰੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਚਿੱਤਰ ਚਿੱਤਰਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਨਿਕੇ ਚਿੱਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਇਲ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਓਹਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ, ਤੀਕਣ ਹੀ ਇਸ ਦਿੱਬਜ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਲੀ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਅਕਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਅਕਾਲ-ਦੀਦਾਰੇ ਹੋਵਣਗੇ। ਕਾਲ-ਕਲਾ ਤੇ ਇਤਹਾਸਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ-ਬਾਸ਼ਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਸਾਖੀਆਂ ਥੋੜੀਆਂ ਨੇ ! ਹਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਨਾ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ, ਨਾ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਨਾ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸਾਲ ਕਿਧਰੇ ਦਿਤੇ ਨੇ—ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਏ—ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜੇ ਇਸ ਕਾਲ ਵਲ ਵੇਖਣ ਤਾਂ ਅਕਾਲ ਵਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੀਆਂ—ਤਾਂਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਕਾਲ-ਦੀਦਾਰੇ ਵੇਖਣੇ ਤੇ ਚੱਖਣੇ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਲ ਦੇ ਚਿਨ੍ਹ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਲਈ ਅੱਖੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰਨੇ ਅਵੱਸ਼ਕ ਨੇ।

ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ! ਇਸ ਅਕਾਲ ਉਡਾਰੀ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵੇਹਨਾਂ ਹਾਂ ਜੁ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਅਨੂਠੇ-ਗੁਰੂ ਵਾਂਗ ਉਤਾਂਹ ਹੀ ਉਤਾਂਹ ਵਲ ਗੋਲ ਗੋਲ ਉਡਾਰੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ । ਜਿਤਨਾ ਉਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਵਦੇ ਹੋ ਤਿਤਨੀ ਹੀ ਵਾਯੂ ਵਧੇਰੀ ਸੂਖਮ ਹੋ ਕੇ ਮੇਰੀ ਸੰਘੀ ਘੁਟਦੀ ਏ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਵਾਂਗ ਮੈਂ ਵਾਯੂ-ਭੁੱਖਾ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਹੰਦਾ ਹਾਂ । ਬਾਬਾ ਜੀਓ, ਆਓ ਨਾ, ਮਾਤ-ਲੋਕ ਵਲ ਫਿਰ ਚਲੀਏ, ਮੈਂ ਭੁੱਖਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤਿਹਾਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਯੁਗਾਂ ਯੁਗਾਂ ਦਾ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ । ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਗਾੜ੍ਹੇ ਵਾਯੂ-ਮੰਡਲ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਚਲੇਗੇ, ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਰਜ ਰਜ ਕੇ ਖਾਵਾਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਵਾਂ ? ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ

ਉਪਰ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਆਂਹਦੇ ਜਾਪਦੇ ਨੇ, ਓ ਪੂੰਗੜਿਆ, ਓ
 ਸਾਇੰਸ-ਲਿਬੜਿਆ, ਓ ਅਧ-ਕੱਚਿਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ
 ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਜੁ ਤੇਰੀ ਤਿਖਾ ਹੇਠਾਂ ਮੁੜ ਜਾਵਣ ਨਾਲ
 ਨਹੀਂ, ਉਪਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬੁਝੇਗੀ ? ਕੀ ਕਦੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੀ
 ਤਿਖਾ ਵੀ ਖਾਰੇ ਜਲ ਨਾਲ ਬੁਝੀ, ਓਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ
 ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਉਪਰਲੇ ਅਰਸ਼ ਵਲ ਲਗੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਨੇ ਤੇ
 ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਉਪਰੋਂ ਉਤਰੀ ਸ੍ਵਾਂਤੀ-ਬੰਦ ਓਹਦੀ ਤਾਂਘਦੀ
 ਰਸਨਾ ਉਤੇ ਨਾ ਪਵੇ ਤਦ ਤਕ ਓਹਦੀ ਤਿਖਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦੀ—
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਭੁੱਖ ਓ ਬਾਵਰਿਆ, ਉਤਲੇ ਮੰਡਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ
 ਉਤਰੇਗੀ ! ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰਦਾਨੇ ਵਾਂਗ ਭੁੱਖਾ, ਜੀਕਣ ਓਹ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਸੀ,
 ਤੀਕਣ ਹੀ ਮੈਂ ਵੀ ਸਿਧ ਪੁਠ ਜਾਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਛੱਡ ਕੇ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਚਿਮਟ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਗਾਂ ਦੀ
 ਧੂੜੀ ਬਣ ਗਿਆ ! ਬਾਬਾ ਜੀਓ, ਮੈਂ ਕੀ ਵੇਹਨਾਂ ਹਾਂ ?
 ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ-ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ
 ਵਧੇਰਾ ਵਧੇਰਾ ਸੂਖਮ ਹੋਂਦਾ ਗਿਆ, ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਮੇਰੀ ਤਿਖਾ
 ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਦੂਰ ਤੇ ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋਂਦੀ ਗਈ । ਜੀਕਣ ਜਿੰਨਾ
 ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਧੇਰਾ ਗੋਭੀਏ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਵਧੇਰਾ ਉਸ ਵਿਚ
 ਫਸਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਤੇ ਜਦ ਮੇਰੀ ਸੂਖਮਤਾ, ਐਡੀ ਮਹੀਨ ਤੇ
 ਤੀਬਰ-ਤਰ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਣ ਅਹਾਰ
 ਦੇਹੀ—ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਪਣਾ ਤੇਜ ਪਵਣ ਦੇ ਗੂੰਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ
 ਕਿਸੇ ਅਣੋਖੀ ਪਿਚਕਾਰੀ ਵਾਂਗ ਭਰ ਕੇ ਕੱਢਦੇ ਹੋ ਤਾਂ.....ਤਾਂ,
 ਇਸ ਦੇਹੀ ਵਿਚੋਂ ਵੀ 'ਨੂਰ' ਦਾ ਓਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਭਰਿਆ ਚਿਸ਼ਮਾ

ਛੁਟ ਕੇ ਨਿਕਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪੀ ਕੇ ਸਦਾ ਲਈ ਹਰਾ
 ਭਰਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਓ ਸਿਧੇ ਰਾਹ ਵਿਖਾਣ ਵਾਲਿਆ
 ਬਾਪੂਆ, ਮੈਂ ਵੀ ਮਰਦਾਨੇ ਵਾਂਗ ਪੈਹਲੋਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਕੱਢਦਾ,
 ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦਾ, ਪਰ ਕੀ ਪਤਾ ਜੁ ਓਹ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰਨੀ ਏ, ਓ ਵਲੀ-ਕੰਧਾਰੀ
 ਦੀ ਸੁਕੀ ਸੜੀ ਬਾਵਲੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਓਹ ਤੇਰਾ ਸਦ-ਵਗਦਾ,
 ਸਦ-ਵਧਦਾ 'ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ' ਏ। ਜੇ ਤੈਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣਾ
 ਪਵਿਤਰ ਪੰਜਾ ਲਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਚਾ ਕਢਿਆ !
 ਮੇਰੇ ਬਾਪੂਆ ਤੇਰਾ 'ਪੰਜਾ' ਆਹ ਹਾ ! ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ
 ਹੁਣ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਹਿਰਦਾ ਸਿਲਾ ਤੇ ਸਾਂਭ ਰਖਿਆ ਏ ਤੇ
 ਜਦ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ
 ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਫਾੜ ਕੇ ਓਹਨੂੰ ਦਸਨਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸੈਲ-
 ਪਥਰ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਓਹਨੂੰ ਚਾ ਵਿਖਾਨਾ ਹਾਂ—
 ਕੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ ਓਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ
 ਵੱਗ ਟੁਰੀ ਇਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਧਾਰਾ ਨਹੀਂ ? ਹਾਂ, ਇਹ ਸਾਖੀ
 ਓਸ ਹਿਰਦੇ-ਸਿਲਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਪ, ਮੂੰਹ ਬੋਲਦੀ ਗੁਵਾਹੀ
 ਏ ਤੇ ਇਸੇ ਤੋਂ ਛੁਟ ਹੋਰ ਕਾਸੇ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਲੋੜ ਵੀ ਕੀ ?

ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਤਾਰੇ ਬਾਪੂ ਜੀ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾ
 ਕੇ ਤੇ ਆਖ ਵੇਖ ਕੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕੋਈ ਬਾਲਾ
 ਪੈੜੇ-ਮੋਥੇ ਯਾ ਹੋਰ ਕਾਸੇ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮੂੰਹੀ ਹੋ ਕੇ ਗਲਾਂ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕੋਈ ਰਾਹ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨਾਲ ਗਲਾਂ ਕਰਦਾ ਤੇ
 ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹਾਂ ਨਾਲ ਹਾਂ ਮਿਲਵਾਂਦਾ ਹੈ—ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ
 ਗਲਾਂ ਤੈਂ ਨਾਲ ਤੇ ਸਿਰਫ ਤੈਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਹੁੰਕਾਰਾ ਭਰਨ

ਵਾਲਾ ਵੀ ਤੂੰ ! ਓ ਗੁਬੜੇ ਬਾਬਾ, ਅਨੰਦ ਵੀ ਤਾਹੀਓਂ ਏ, ਜੇ ਤੂੰ
 ਘੁਟ ਘੁਟ ਕੇ ਗੁੰਬਲਾਂ ਤੇ ਗੋਰਖਧੰਧੇ ਪਾਈ ਜਾਏ, ਤੇ ਮੈਂ ਖੋਲ੍ਹੀ
 ਜਾਵਾਂ, ਮੇਰੇ ਖੋਹਲਣ ਦੀ ਹਾਮੀ ਤੇ ਸ਼ਾਹਦੀ ਭਰੇਂ ਤੂੰ ਆਪੇ !
 ਓ ਆਪੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਤੇ ਆਪੇ ਖੋਹਲਣ ਵਾਲਿਆ ਚਹੁ-ਜੁਗੀ
 ਬਾਬਿਆ ! ਤੂੰ ਆਪੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖੇ 'ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਰਬਾਬ
 ਵਜਾ ਤੇ ਆਪੇ ਓਹਦੀਆਂ ਤਰਬਾਂ ਵਿਚ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਰੱਸ
 ਨਾਲ ਓਸ ਕੀਰਤਨ ਨੂੰ ਇਲਾਹੀ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗੇ'—ਓ
 ਜਾਵੁਗਰਾ, ਫਿਰ ਜੇ ਭੁੱਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ, ਜੁ ਸਵਾਦ ਏ ਮੇਰੇ
 ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਕਿ ਤੇਰੀ ਦਿਤੀ ਰਬਾਬ ਵਿਚ, ਤਾਂ ਕਸੂਰ
 ਕਾਹਦਾ ? ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਜੁ ਓ ਚੋਜੀ ਮੋਜੀਆ ਤੂੰ ਆਪੇ
 ਰਹੱਸਮਾਨ ਜੋੜੇ ਤੇ ਆਪੇ ਓਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰੱਸ ਜੰਦਰੇ ਖੋਹਲੇ—ਤੇ
 ਵੇਖਣ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਪਿਆ ਇਹ ਸਮਝੇ ਜੇ ਸ਼ਾਇਦ ਵੇਖਣ ਵਿਚ
 ਹੀ ਸਾਰੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਯਾ ਚਾਲਾਕੀ ਏ—ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਪ੍ਰਛਾਵਾਂ
 ਆਖੇ, ਮੇਰੇ ਟੁਰਣ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਪਿਆ ਟੁਰਦਾ ਏ !
 ਹਾਂ, ਤੀਕਣ ਹੀ ਓ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਅਖੀਓਂ ਓਹਲੇ ਹੋ ਕੇ
 ਚਾਬੀ ਚਲਾਏ, ਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਘੜੀ ਟਿਕ ਟਿਕ ਕਰਾਂ, ਪਰ
 ਫਿਰ ਸਮਝਾਂ ਜੇ ਆਪਣੇ ਤ੍ਰਾਣ ਨਾਲ ਪਈ ਹਾਂ ਟੁਰਦੀ ! ਪਰ
 ਮੇਰੇ ਆਪਿਆ, ਓ ਸਾਜ ਨਿਵਾਜੇ ਆਪਿਆ, ਤੂੰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ
 ਕੋਈ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਵਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ
 ਖਿਸਕ ਕੇ ਇਜੇਹੇ ਗੁਮਾਨ ਵਿਚ ਪੈ ਵੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਵੀ ਬਖਸ਼ਣ
 ਯੋਗ ਏ—ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਤੇ ਸੂਰਜ ਵਿਚ
 ਫਰਕ ਕੀ ਏ ?

ਓ ਮੇਰੇ ਰੱਬੀ-ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ, ਮੁਸਲਮਾਨ

ਨਹੀਂ, ਸਿਖ ਨਹੀਂ, ਈਸਾਈ ਨਹੀਂ—ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਰੱਬ
 ਏ—ਭਲਾ ਕੀ ਸੋਨੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਿਆਂ
 ਸੋਨਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਏ ? ਤੀਕਣ ਹੀ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ
 ਤੈਨੂੰ ਮੋਹਰ ਲਾ ਕੇ ਪਿਆ ਅਪਣਾਏ, ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ,
 ਫਿਰ ਸਭ ਦਾ ਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਤੂੰ ਨੂਰ ਜੋਤ ਤੇ
 ਸੈਭੇ ਆਪ ਏ ! ਤੂੰ ਆਇਆ ਤੇ ਤੂੰ ਗਇਆ। ਪਰ ਕੌਣ
 ਆਂਹਦਾ ਏ ਕਿ ਸੂਰਜ ਆਇਆ ਤੇ ਗਇਆ, ਜੇ ਆਂਹਦੇ
 ਨੇ ਸੂਰਜ ਆਇਆ ਓਹ ਭੁੱਲੇ ਨੇ—ਧਰਤੀ ਆਂਵਦੀ ਤੇ ਜਾਂਵਦੀ
 ਏ, ਸੂਰਜ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦਾ ਹੀ ਓਥੇ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ
 ਦਾ ਭੁੱਲਾਵਾ ਏ ! ਤੀਕਣ ਹੀ ਓਹ ਚੋਜੀ ਬਾਪੂਆ, ਤੂੰ ਸਦਾ
 ਸਥਿਰ ਸੱਤਾ ਏ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਠਿਕਾਣੇ ਤੇ ਬੈਠਾ ਤੇਜ ਏ,
 ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਧਰਤੀ ਕਾਸੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਆਈ ਤੇ ਫਿਰ
 'ਚਾਂਦਨੀ-ਚੌਂਕ' ਬਣ ਕੇ ਵਾਪਸ ਹੋ ਤੁਰੀ ! ਓ ਚੰਬੇ ਦੀਏ
 ਕਲੀਏ, ਓ ਪਵਿਤਰ ਧਰਤੀਏ, ਓ ਬੀਰ ਬਹੁਦੀਏ, ਤੂੰ ਹੁਣੇ
 ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਮਟਕ ਮਟਕ ਕੇ ਟੁਰੇ, ਤੈਨੂੰ ਜੇ ਤੇਰੇ ਲਾਲਣ ਤੈਂਡੇ
 ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਅਪਣਾਇਆ, ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨ
 ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਛੋਹਾਇਆ, ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਬਣਾ-
 ਇਆ ! ਤਾਂਹੀ ਤੂੰ ਮੋਰ ਵਾਂਗ ਪੈਲਾਂ ਪਾਵਨੀ ਏ, ਕਿਉਂ
 ਨਾ ਪਾਏ, ਤੇਰੇ ਉਤੇ, ਓਹ ਬਾਬਾ ਛਣ ਛਣ ਕਰਦਾ ਆਇਆ
 ਤੇ ਤੈਂ ਸੁਤੀ ਨੂੰ ਝਾਂਜਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਟੁਰ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਜਾਗ ਕੇ
 ਤੂੰ ਵੀ ਓਹੋ 'ਨਾਮ-ਝਾਂਜਰਾਂ' ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਨੱਚ ਉੱਠੀ, ਗੱਜ
 ਉੱਠੀ, ਵੱਜ ਉੱਠੀ ! ਓ ਧਰਤੀ ਬਲਿਹਾਰ ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰੇ

ਬਾਬੇ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਏ, ਓਹ ਤਲਵੰਡੀ ਬਲਿਹਾਰ, ਜਿਸ ਵਿਚ
 ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਦਿਦਾਰੇ ਦਿਤੇ, ਓ ਪੰਜਾਂ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤਰ
 ਧਰਤੀ ਬਲਿਹਾਰ-ਸਦਵਾਰ, ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਵੀਟਿਆ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੜਦੀ ਬਲਦੀ ਰੇਤ ਨੂੰ ਠਾਰਿਆ । ਨੀ
 ਤਲਵੰਡੀਏ, ਨੀ ਉਸ ਤਲੇ ਹੇਠ, ਉਸ ਸੁਨੈਹਰੀ ਤਲੇ ਹੇਠ
 ਆਈ ਤਲਵੰਡੀਏ, ਅੱਜ ਤੈਂਡੀਆਂ ਵੰਡੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ ਨੇ
 ਵੰਡੀਆਂ (ਤਾਂਹੀ ਤੇ ਤੂੰ ਅਖਵਾਨੀ ਏਂ ਨਾ ਤਲਵੰਡੀ) ਹਾਂ ਤੈਨੂੰ
 ਵੰਡਣ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਨੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਪੰਜ ਦੁਆਬੀਏ ਤੇ
 ਦਰਸ਼ਨ ਮਤਵਾਲੇ ਮਾਣੂ, ਤੇ ਉਤੋਂ ਅਰਸ਼ ਤੋਂ ਆਏ ਨੇ ਤੇਤੀਸ
 ਕਰੋੜ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਉਸ ਚਪਾ ਜਿੱਡੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਜਿਸ ਤੇ ਤੈਂ ਪੈਹਲੋਂ
 ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਧਰੇ; ਹੁਣ ਬੇਅੰਤ ਵੰਡੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਹਰ
 ਇਕ ਓਸ ਚਰਨ ਧੂੜ ਨੂੰ ਮੱਥੇ ਤੇ ਮਲਣ ਲਈ ਤੱਤਪਰ ਏ ! ਓ
 ਤਲਵੰਡੀਏ, ਓਹ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪਏ ਲੜਦੇ ਨੇ, ਘੁਲਦੇ ਨੇ
 ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਕਿਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿਤਨਾ ਏ—ਆ ਆ
 ਆ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ—ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਵੰਡਾਂ, ਵੰਡ ਕੇ ਸਾਰੀ ਆਪਣੇ ਹਾਂ
 ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਪਾ ਲਵਾਂ—ਕੀ ਮੇਰੀ ਬਾਂਦਰ ਵੰਡ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ
 ਜਾਣਦੇ ? ਓ ਤਿਲਾਂ ਨਾਲ ਤੋਲੀ ਤਲਵੰਡੀਏ, ਓ ਘਿਉ-
 ਗੁੱਧੀਏ ਤਲਵੰਡੀਏ, ਓ ਨੂਰ ਗੁਧੀਏ ਤਲਵੰਡੀਏ, ਤੂੰ ਧੰਨ ਧੰਨ,
 ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਚਰਣ ਪਾਏ । ਓ ਰੱਬਾ ! ਤੂੰ ਬਾਬਾ ਬਣ ਕੇ
 ਆਇਓ, ਓ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਰੱਬ ਬਣ ਕੇ ਗਿਓ, ਤੇਰਾ ਆਗਮਨ
 ਉਸ਼ਾ (ਪਹੁ-ਫੁਟਾਲ) ਵਾਂਗ ਲਾਲੋ ਲਾਲ ਤੇ ਤੇਰਾ ਆਬਵਣ
 ਫੁੱਲਾਂ ਵਰਗਾ ਗੁਲਾਲ—ਕੌਣ ਆਂਹਦਾ ਏ ਜੁ ਤੂੰ ਆ ਕੇ ਮੁੜ
 ਗਿਆ, ਤੂੰ ਏਥੇ ਓਥੇ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੇ ਹੱਥ ਕੋਈ ਦਾ

(੨੬)

ਸੰਗੀ-ਸਾਥੀ ! ਓ ਮੇਰੇ ਅੰਗ-ਸੰਗੀਆ ਤੂੰ ਜੀਵਦਾ, ਸਦ
ਜੀਵਦਾ ਤੂੰ ਜਾਗਦਾ ਤੇ ਜਗਜੀਵੰਦਾ ਤੂੰ ! ਆ ਅੱਜ ਤੂੰ ਤੇ
ਮੈਂ ਫਿਰ ਰਲ ਮਿਲੀਏ, ਜੀਕਣ ਸੱਜਾ ਤੇ ਖੱਬਾ ਹੱਥ, ਤੇ ਮੁੱਠੀ
ਨੂਟ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਘੁੱਟ ਰੱਖਾਂ, ਇਸ ਅਧਿਆਤਮਕ ਜਨਮਸਾਖੀ
ਅੰਦਰ ! ਓ ਮੇਰੀਏ ਘੁੱਟੀਏ ਹੋਏ ਮੁੱਠੇ, ਰਤਾਕੁ ਤੇ ਖੁਲ੍ਹ
ਜਾ..... ਮੇਰੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਅੱਖੀਓ, ਮੀਟੀ ਮੁੱਠ ਇਹ ਰੱਸ
ਦਾ ਰਹੱਸਜ !

ਕੋਹਿਨੂਰ ਮੁੜ ਕੋਹਿਤੂਰ ਤੇ ਆ ਨਿਕਲਿਆ !

ਓ ਚਿੱਟੇ ਬਾਪੂਆ, ਅੱਜ ਮੈਂ ਕਾਲਾ, ਜਦ ਬਾਹਰ
ਗਿਆ ਤਾਂ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਬੱਦਲ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਜੇਹੇ ਕਾਲੇ
ਜਿਹਾ ਕਿ ਤਵੇ ਦਾ ਪੁਠਾ ਪਾਸਾ, ਤੇ ਡਰਾਵਣੇ ਹੜਬਾਂ ਕੱਢੇ
ਹੋਏ ਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ ਜੋ ਪੱਤ-ਬੜ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਹੀ ਸੁੰਨੀ
ਸੀ, ਅੱਜ ਇਹਨਾਂ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਇੰਝ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਜੀਕਣ
ਕਿਸੇ ਬੂਟੇ ਉੱਤੇ ਸੰਘਣੀ ਵੇਲ ਅਸਵਾਰ ਹੈ ! ਓ ਕਾਲਿਓ
ਬੱਦਲੋ, ਓ ਘਨਘੋਰ ਘਟਾਵੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਰੱਸ-
ਕਦਾ ਏ, ਤੇ ਇਉਂ ਭਾਸਦਾ ਏ, ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਹਨਾਂ
ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਕਾਲੇ ਤਿੱਖੇ ਤਰੱਕਲੇ ਧਕੇਲ ਰਿਹਾ ਹੋਂਦਾ ਏ
ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵੱਗ
ਰਹੀਆਂ ਨੇ । ਪਰ ਔਹ ਪਾਰ, ਜਿਥੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਕਾਸ਼
ਮਿਲਦੇ ਨੇ ਓਹ ਗੋਲ ਤੇ ਲਾਲ-ਲਾਲੀ, ਮੈਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ

ਹੀ ਖਿੜ ਖਿੜ ਕੇ ਆਂਹਦੀ ਏ ਬਾਤ ! ਓ ਕਾਲਿਓ ਬੱਦਲੋ,
 ਕਿਹੀ ਸੋਹਣੀ, ਮਨਮੋਹਣੀ ਤੁਹਾਡੀ ਏਹ ਲਾਲ ਮਗਜ਼ੀ,
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੇਰਿਆਂ ਅੱਥਰੂਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਠਲ੍ਹ ਜਾਂਵਦੀ,
 ਅੱਥਰੂਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਅਣਖਾ ਬਾਵਲਾ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਸੁਤਾ
 ਹੋਇਆ ਮਨ ਜਾਗਦਾ ਅਰ ਪ੍ਰਭਾਤ-ਬਾਤ ਨਾਲ ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ
 ਆਵਣ ਵਾਲੀ ਨੂਰ-ਬਹਾਰ ਨੂੰ ਤੱਕਦਾ ਏ ! ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ
 ਬਾਪੂਆ, ਤੀਕਣ ਤੂੰ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਉਸ ਅੜੇ ਵੇਲੇ
 ਆਇਆ, ਜਦ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਘਨ-ਘੋਰ ਘਟਾਵਾਂ ਭੂੰਘੀਆਂ
 ਘਿਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ । ਰਾਜੇ ਕਸ਼ਾਈ ਤੇ ਧਰਮ ਪੰਥ ਲਾ ਕੇ
 ਉਡਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਮਾਛੂ ਟੁਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਮਨ ਸੁਤੇ
 ਹੋਏ । ਹਾਂ ਇਹ ਟੁਰਦੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੁਰਦੇ ਵੀ
 ਕਬਰ ਵਿਚ ਤੇ ਡਰਦੇ ! ਪਰ ਓ ਸੋਹਣਿਆ ਤੂੰ ਹੱਸਦਾ ਹੱਸਦਾ,
 ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਫੁੱਲ ਵਾਂਗ ਅਰਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਆਇਆ
 ਤੇ ਉਸ ਅੱਖ ਚੱਕਰੀ Horizon ਦੀ ਲਾਲ ਟਿੱਕੀ ਵਾਂਗ ਤੂੰ
 ਵਿਗਸ ਕੇ ਆਖਿਆ-ਬਾਤ ! ਓ ਕਾਲੀਏ ਬੋਲੀਏ ਧਰਤੀਏ,
 ਤੂੰ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦਾਈ ਏਂ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਬੱਚੇ
 ਜਣਦੀ ਏਂ-ਕੀ ਕਦੇ ਤੈਂ ਵੀ ਡਿੱਠਾ ਏ ਕੋਈ ਬਾਲਕ, ਜੋ
 ਜੰਮਦਿਆਂ ਹੀ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੱਸਦਾ ਏ ਤੇ ਆਪਣੀ ਹਾਂ ਮਾਤਾ
 ਨੂੰ ਕੁਤ-ਕੁਤਾੜੀਆਂ ਕੱਢ ਕੇ ਆਂਹਦਾ ਏ, ਬਾਤ ! ਵਾਹ ਵਾਹ,
 ਅੱਜ ਆਇਆ, ਕੋਹਿਨੂਰ ਫਿਰ ਮੁੜ ਕੋਹਿਨੂਰ- ਤੇ ਇਹ ਖੰਡ
 ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਹਦੀ ਬਾਤ-ਪ੍ਰਭਾਤ ਨਾਲ ਗੁਲਾਲ ਹੋ
 ਵਿਗਸਿਆ !

ਕੱਤਕ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕਿ ਵਿਸਾਖੀ ?

ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਚੋਜੀਆ, ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਅਨੇਕ ਨੇ, ਬੇਅੰਤ ਨੇ, ਅਨੂਠੇ ਨੇ, ਪਰ ਪੈਹਲਾ ਚੋਜ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਏ, ਓਹ ਇਹ ਵੇ: “ਕੱਤਕ-ਪੂਰਨ-ਮਾਸ਼ੀ ਯਾ ਵਿਸਾਖੀ ? ਓ ਖੋਜੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਨਹੀਂ, ਦੋ ਕੈਂਪਾਂ ਵਿਚ ਇੰਬ ਸਫ਼-ਬਸਤਾ ਹੋ ਜੀਕਣ ਦੇ ਲੜਦੀਆਂ ਭਿੜਦੀਆਂ ਫ਼ੌਜਾਂ। ਕੋਈ ਆਂਹਦੇ ਨੇ, ਜੁ ਤੂੰ ਕੱਤਕ ਦੇ ਕਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਜਦ ਸੂਰਜ ਆਪਣਾ ਤੇਜ ਵੰਢਾ ਕੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਹੇਠਾਂ ਵਲ ਭੱਜਾ ਜਾਂਦਾ ਏ, ਚਿੱਟੇ ਦੀ ਕਾਲੀ ਯਾਤਰਾ ! ਪਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਓਹ ਨੇ ਜੋ ਇਸ ਪੰਘਰੇ ਹੋਏ ਸੂਰਜ, ਇਸ ਕਾਲਖ-ਘਿਰੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜੋਤਾ ਵੇਂਹਦੇ ਨੇ, ਜੋ ਇਸ ਸਿਰੋਮਨੀ ਭੇੜ ਨੂੰ ਫਿਰ ਓਸੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਨ-ਗਰਭੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਂਹਦੇ ਨੇ। ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਕੇਸਰੀ-ਬਾਣੇ ਵਿਚ, ਜਦ ਤੂੰ ਫਿਰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੰਗਣ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਇਸ ਉਪਰਲੀ ਧਰਤੀ ਵਲ ਮੁੜ ਆਵਨਾ ਏ ਤੇ ਬਸੰਤ-ਸਿਖਰ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਆਵਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਰਾਮ-ਸੁਨੇਹੜਾ ਆ ਆਪ ਦੇਵਨਾ ਏ ! ਓ ਸੋਹਣਿਆ ਸੂਰਜਾ, ਤੇਰੇ ਹੀ ਦੋ ਪੱਖ ਨੇ, ਇਕ ਪਾਤਾਲ-ਯਾਤਰਾ। ਜਦ ਤੂੰ ਅੱਧ-ਰੇਖਾ ਤੋਂ ਬਿੜਕ ਕੇ ਹੇਠ ਕਿਧਰੇ ਪਾਤਾਲ ਵਲ ਚਲਾ ਜਾਨਾਂ ਏਂ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਦੂਜੀ ਉੱਤਰ ਫੇਰੀ-ਜਦ ਤੂੰ ਅੱਧ ਰੇਖਾ ਦੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਾਅ ਵੱਲ ਚਾ ਫੇਰੀ ਪਾਵਨਾ ਏ ਤੇ ਸੁਕੀ-ਸੜੀ ਧਰਤੀ ਤੇਰੀ ਪਵਿਤਰ

ਛੋਹ ਨਾਲ ਫਿਰ ਮੌਲ ਪੈਂਦੀ ਏ, ਤੇ ਵਣ ਤਿਣ ਤ੍ਰਿਭਵਣ
 ਫਿਰ ਬਸੰਤੀ ਬਾਣੇ ਵਿਚ ਰੰਗੇ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ ! ਓ ਬਾਪੂਆ, ਓ
 ਚੋਜੀਆ, ਓ ਜਗਤ-ਪਾਂਧਿਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ
 ਦਸੇਂਗਾ, ਜੁ ਕੀਕਣ ਤੂੰ ਇਸ ਦੋ-ਮੁਖੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਦਿਸਨਾ
 ਏਂ ? ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਰਤਾ ਕੁ ਆਪਣੇ ਮੁਖੜੇ ਤੋਂ
 ਪਰੇ ਹਟਾਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਭਾਸਿਆ ਜੋ ਇਹੋ ਨੂਰ ਕੱਤਕ
 ਵਾਂਙ ਕਾਲ ਗੁਸਿਆ ਏ—ਪਰ ਫਿਰ ਕਾਲ ਵਿਚ ਪੂਰਣਮਾਸੀ
 ਅੰਦਰ ਦੁੱਧ ਰੰਗਾ ਚਿੱਟਾ—ਤੇ ਜਦ ਇਹ ਜਲਵਾ ਦੱਸ ਕੇ ਫਿਰ
 ਆਪਣਾ ਨੂਰ-ਬਾਣਾ ਓਹੜ ਲਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲਾ
 ਸੂਰਜ, ਬਸੰਤੀ-ਬਾਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਸਿਆ ! ਓ ਜਗਤ-ਨੂਰ,
 ਜਗਤ ਸੂਰਜ, ਇਹ ਤੈਂਡੇ ਹੀ ਦੁਵੱਲੇ ਦੇ ਮੁਖ ! ਤੂੰ ਆਪੇ
 ਕੱਤਕ ਵਰਗਾ ਜਦ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਵਾਂਙ ਅਰਸ਼ ਛੱਡ ਫਰਸ਼ ਵਲ
 ਮੁਖ ਮੋੜਦਾ, ਤੇ ਫਿਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ *ਵਿਸਾਖੀ ਦਾ ਅਣਛਲਿਆ-
 ਤੇਜ ਫਰਸ਼ ਛੱਡ ਅਰਸ਼ਾਂ ਵਲ ਧਾਂਵਦਾ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਮੇਰਾ
 ਦੋ-ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ !!

*Cf:-The season of the (Heavenly Birth) ritual is evidence to the truth of these explanations. The rites are performed about the Vernal Equinox (ਵਿਸਾਖੀ) when the fruits of the earth are ceasing to be produced and day is becoming longer than night, which applies well to spirits rising higher. At best the other Equinox (ਕੱਤਕ) is in mythology the time, when the Rape of Kore (Fall of Adam) took place which is the descent of the Souls (Sallustius on Gods of the World)

ਨਨ੍ਹੀ-ਜਿੰਦੜੀ ਅਰਸ਼ੋਂ ਫ਼ਰਸ਼ ਤੇ ਟੁਰ ਆਈ !

ਓ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਾਲਕਾ ! ਹੁਣ ਤੂੰ ਬਾਲਕਾ ਏਂ, ਨਿਕਾ ਜਿਹਾ, ਚੀਚੀ-ਉਂਗਲੀ ਵਾਂਗ ਤੂੰ ਨੱਢੜਾ, ਪਰ ਚੀਚੀ ਨੂੰ ਕੋਣ ਛੋਟਾ ਆਂਹਦਾ ਏ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਹੱਥ ਦੀ ਰਾਣੀ ਵੇ, ਇਹ ਨਿਕੀ-ਲਹੁਰੀਆ। ਜਿਸ ਹੱਥ ਵਿਚ ਚੀਚੀ ਨਹੀਂ ਓਸ ਹੱਥ ਦਾ ਹੱਥ-ਰਾਜ ਅੰਗੂਠਾ ਵੀ ਆਪ-ਮਾਣੂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਏ ! ਓ ਚੀਚੀ-ਉਂਗਲੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਨਿੱਕੀ-ਜਿੰਦੜੀ ਦੀ ਮੋਹਣੀ ਫ਼ੋਟੋ ਵੇ-ਕਦੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਪੰਜੇ ਉਂਗਲਾਂ ਬਰਾਬਰ ਸਨ ਤੇ ਪੰਜੇ ਉਂਗਲਾਂ ਤਦ ਘਿਉ ਵਿਚ ਵੀ ਸਨ, ਪਰ ਤਦ ਹੱਥ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੱਖ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੀਰ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਲੰਮੇ ਰਖੇ ਹੋਏ ਹਨ-ਪਰ ਫਿਰ ਹਥ ਵਿਚ ਨਾ ਪਕੜਨ ਦਾ ਢੰਗ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਇਸ ਦੇ ਪਕੜਨ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਗਤ ਸੀ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਦਿਸਣ ਵਾਲਾ ਜਗਤ ਪ੍ਰਗਟਿਆ, ਤਿਉਂ ਹੀ ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਘੱਟ ਵਧ ਕੇ ਇਉਂ ਹਥ ਵਿਚ ਸਫ਼-ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜੀਕਣ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਾਲ ਰਾਣੀਆਂ ! ਓ ਅੰਗੂਠਿਆ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਦਾ ਰਾਜਾ ਏਂ ਤੇ ਇਹ ਪੈਹਲੀ ਉਂਗਲੀ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਤੇ ਵੱਡੀ ਉਂਗਲੀ ਹੋਰ ਪਿਆਰੀ, ਤੇ ਅੰਗੂਠੀ ਵਾਲੀ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਵਧੇਰਾ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਭੂਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਏਂ-ਪਰ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਚੀਚੀ-ਉਂਗਲੀ ਕਾਸੇ ਕੋਲੋਂ ਘੱਟ ਏ ? ਨਹੀਂ, ਜਿਤਨੀ ਕੁ ਨਿੱਕੀ

ਬਹੁਟੀ ਤਿਤਨੀ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰੀ । ਜਿਤਨੀ ਤੂੰ ਦੂਰ
 ਤਿਤਨੀ ਹੀ ਮਿਲਣ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਗਲ ਲੱਗਣ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂਘ
 ਵਧੇਰੀ ! ਓ ਨਨ੍ਹੀ-ਜਿੰਦੜੀਏ, ਤੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਬਣੀ ਹੀ ਇਸੇ
 ਕਰ ਕੇ ਏਂ, ਜੁ ਤੇਰਾ ਲਾਲਣ ਤੈਨੂੰ ਵਧੇਰਾ ਚੁਮੇ ਚਟੇ ਤੇ
 ਅਪਣਾਏ-ਅਰਸ ਤੋਂ ਫਰਸ ਵਲ ਖਿਚਣ ਵਾਲੀ ਚੁੰਬਕ-ਸੱਤਾ
 ਤੂੰ ! ਤੈਨੂੰ, ਨੀਂ ਨਿੱਕੀਏ ਜਿੰਦੇ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਸੁਹਾਗ !
 ਓ ਸੀਤਾ-ਸਤਵੰਤੀਏ, ਤੇਰੇ ਲੰਮੇ ਤੇ ਉਦਰੇਵਿਆਂ ਵਾਲੇ ਨਿੱਘੇੜੇ,
 ਪਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ 'ਰਾਮ' ਨਾਲ ਫਿਰ ਛਾਤੀ ਲੱਗੋਂ
 ਤੇ ਤੂੰ ਓਹਦੇ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸਮਾਏ ! ਮੇਰੀਏ ਨਿੱਕੀਏ ਜਿੰਦੇ,
 ਤੈਨੂੰ ਵਡਿਆਣ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਬਾਪੂ ਵੀ ਅੱਜ ਬੋਲਾ ਬਣ ਕੇ
 ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਆਇਆ, ਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ-ਮਾਤਾ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚ
 ਇੰਝ ਬਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਖੇਲਿਆ ਜੀਕਣ ਯਸੋਧਾ ਹੱਥ ਕਾਨ੍ਹ !
 ਓ ਮੈਂਡਾ ਵੱਡਾ ਲਾਲਣ ਅੱਜ ਨੰਨ੍ਹਾ ਬੱਚਾ ਬਣ ਕੇ ਚੀਚੀ
 ਉਂਗਲ ਤੋਂ ਵੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿੰਦੜੀ ਲੈ ਕੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ
 ਤੇ ਮੁੜ ਆਇਆ-ਇਹ ਧਰਤੀ-ਅੰਮਾ ਪੁਤ ਨੂੰ ਚੁਮੇ, ਤੇ ਪੁਤ
 ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹੱਸ ਰੱਸ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ
 ਇਸ ਨਨ੍ਹੇ-ਬਾਲਕ ਦੀਆਂ ਮਾਖਿਓ-ਮਿੱਠੀਆਂ ਮੁਸਕਰੀਆਂ !

ਛੱਜਲ ਸਰਪ ਦੀ ਛਤਰ-ਛਾਇਆ ਕਰਨੀ !

ਓ ਅਨੂਠੇ ਬਾਲਕਾ, ਓ ਅਕਾਲੀ ਬਾਲਕਾ, ਨਿੱਕਿਆ ਹੋਇਆਂ ਹੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਛਾਵੇਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲੱਗਾ—ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਛਾਵਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲੱਗਾ ! ਤੂੰ ਲੰਮੀਆਂ ਤਾਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿਚ ਸੌ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਓਹਨਾਂ ਸੁੱਕਿਆਂ ਸੜਿਆਂ ਬਾਗਾਂ ਵਿਚ ਜਿਹਨਾਂ ਵਿਚ, ਤਦ ਨਾ ਭਖੜਾ ਸੀ, ਨਾ ਬੋਹਰ ਸੀ, ਨਾ ਲੂਟਕ ਸੀ ਨਾ ਕਰੀਰ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਬੂਟਿਆਂ-ਬਾਗਾਂ ਵਿਚ ਭਲਾ ਫੁਲ-ਫਲ ਤੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਬੂਟੇ ਕਿਥੇ, ਪਰ ਓ ਪੈਲੀਆਂ ਟੱਪਣ ਵਾਲਿਆ ਬਾਲਕਾ, ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸੌ ਜਾਵੇ, ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸਾਇਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਪ ਛਜਲੀ ਖੜੀ ਕਰ ਕੇ ਖੜੇ ਜਾਵਣ। ਜਿਤਨੀ ਦੇਰ ਤੂੰ ਸੁੱਤਾ ਰਹੇ ਤਿਤਨੀ ਦੇਰ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਛਜਲ ਸੱਪ ਆਪਣੇ ਛਤ੍ਰ ਹੇਠ ਢੱਕੀ ਰੱਖਣ—ਕੀ ਫੇਰ ਇਹ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਗੱਲ ਏ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਤੈਂਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੋਧਰੀ ਤੇ ਨਵਾਬ ਵੀ ਵੇਖ ਕੇ ਨਿਉਨ ! ਓ ਟੁਰਦੇ ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਕੀਲਣ ਵਾਲਿਆ ਬਾਲਕਾ, ਓ ਕੀਲੇ ਹੋਏ ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਨੱਕ ਨੱਥਣ ਵਾਲਿਆ ਕਾਹਨਾ, ਓਹ ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਸੇਜਾ ਏ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਨੱਥਣ ਵਾਲਿਆ ਨੱਢਿਆ, ਤੂੰ ਨੱਢਾ ਬੁੱਢਾ ਏ, ਤੂੰ ਯੱਖ ਏ ਕਿ ਕਿੰਨਰ ਏ, ਤੂੰ ਕੋਈ ਪਰੀ ਏ ਕਿ ਕੋਈ ਸੁਰਿੰਨਰ ? ਅੱਜ ਤਕ ਅਸਾਂ ਐਸਾ ਬਾਲਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੱਪ ਵੀ ਸੈਹਮ ਜਾਏ, ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਲ ਖੋਹਲ ਕੇ ਇਕ ਟੰਗਾ ਖੜੇ ਜਾਏ ਤੇ ਆਪਣੀ ਛਤਰ-ਛਾਇਆ ਤੈਂਡੇ ਭੱਖਦੇ ਮੁੱਖੜੇ ਤੇ ਕਰੇ ! ਓ ਮਤਵਾਲੇ

(੩੩)

ਨੈਣਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਲਕਾ ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਣੋਖਾ ਲਾਲ ਏਂ, ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੈਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਇਹਨਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਖਿਡਾਇਆ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪੈਲੀਆਂ ਨੇ ਤੈਂਡਾ ਸਿੰਜਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਪ ਦੀ ਛੱਤਰੀ ਵਾਲੀ ਝਾਕੀ ਨਾ ਕਦੇ ਡਿੱਠੀ ਤੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮੁੜ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਵੇਗੀ ! ਕੀ ਗੱਲ ਏ ਓ ਸੱਪਾ, ਜੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਙ ਅੱਜ ਇਹਨਾਂ ਚਰਨ-ਕਮਲਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਮੁੜ ਪੁਕਰਮਾ ਕਰਨਾ ਵੇਂ, ਤੇ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਜਦਾ ? ਓ ਕਾਲੇ-ਸੱਪਾ, ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਆਪ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਂਗਾ ? ਤਾਂ ਸੱਪ ਦੀ ਦੋਹਰੀ-ਜਿਹਵਾ ਉਤਾਵਲੀ ਉਤਾਵਲੀ ਦੋ ਸੁਰਾਂ ਨਾਲ ਇਉਂ ਬੋਲੀ : “ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਗਾ ਪੀਰ ਆਂਹਦਾ ਏ, ਤੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਸੱਪ ਆਂਹਦਾ ਏ, ਮੈਂ ਢਿੱਢ-ਪਰਨੇ ਟੁਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਡੰਗਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਓਹ ਮੱਲਦੇ ਨੇ, ਮੈਂ ਜੁ ਹੋਇਆ ‘ਭੂਅੰਗਮ’, ਭੇਇੰ ਨਾਲ ਅੰਗ ਰਗੜਨ ਵਾਲਾ, ਮੇਰੀ ਭੇਇੰ ਓਹ ਕਿਉਂ ਮਲਣ ! ਪਰ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਗੁੱਗਾ ਪੀਰ ਹਾਂ ਜੁ ਮੈਨੂੰ ਕਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕਾਲ ਦਾ ਨਾਗ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਸਮਝਦੇ ਨੇ । ਵਾਹ ਵਾਹ ਜ਼ੈਹਰੀ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਠਾਸ ਦਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕਾਲੀ ਨਾਗਾਂ ਨੂੰ ਨੱਥਣ ਆਇਆ ਅਕਾਲੀ-ਨਾਨਕ !

ਖਰਾ--ਸੌਦਾ

ਓ ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਚੋਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਹੀ ਲੁਭਾਵਦੀਆਂ ਤੇ ਸੁਖਾਂਵਦੀਆਂ ਨੇ; ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਜੁ ਬਾਲ-ਲੀਲਾ ਵਿਚੋਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਲੀਲਾ ਅਤੀ ਹੀ ਮਿੱਠੀ ਭਾਸਦੀ ਏ ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰਾ 'ਖਰਾ-ਸੌਦਾ' ਏ ! ਪਰ ਖਰੇ-ਸੌਦੇ ਦਾ ਵੀ ਓਹ ਅਖੀਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਦ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਾਸੇ ਜੰਡ ਕਰੀਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਤੇ ਰਤਾ ਕੁ ਅੱਖੀਓਂ ਓਹਲੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਜੁ ਤੈਂ ਓਹਦੇ ਗਾੜ੍ਹੇ ਪਸੀਨੇ ਦੀ ਕਮਾਈ ਭੁੱਖੇ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਚਾ ਖਿਲਾਈ ਤੇ ਨਫ਼ੇ ਦੀ ਥਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਕੇ ਘਰ ਆ ਵੜਿਓਂ, ਤੈਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਤਾੜਦਾ ਚਲਾ ਆਂਵਦਾ ਏ, ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਅੱਗ ਦਾ ਬਿਗੋਲਾ। ਪਰ ਤੂੰ ਓਹਦੇ ਵੇਹਿੰਦਿਆਂ ਵੇਹਿੰਦਿਆਂ ਉਤਾਹਾਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਨਾ ਵੇਂ, ਤੇ ਅੱਖ ਫੜਕੇ ਵਿਚ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਸਾਵਾ-ਪੱਤਰ ਬਣ, ਓ ਨੂਰਾ, ਤੂੰ ਛਾਈਂ ਮਾਈਂ ਹੋ ਜਾਨਾ ਵੇਂ; ਤੇ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੈਨੂੰ ਇਉਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਜਾਲ ਪਾ ਪਾ ਕੇ ਲੱਭਦਾ ਏ ਜਿਉਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਮੱਛੀਆਂ ਨੂੰ, ਪਰ ਤੂੰ ਸੂਖਮ-ਮੱਛੀ, ਓਹਦੇ ਵਿੱਥਾਂ ਵਾਲੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਕੀਕਣ ਫਸੇਂ ? ਪਰ, ਓ ਨੱਸੜਾ, ਓ ਭੱਜੜਾ, ਕੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਜੁ ਡੰਡਾ ਪੀਰ ਏ ਵਿਗੜਿਆਂ ਤਿਗੜਿਆਂ ਦਾ ! ਫਿਰ ਤੂੰ ਕੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੁੱਸੇ-ਡੰਡੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ? ਇਹ ਤੇਰਾ ਨੱਸਣ, ਤੈਂਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਉਪਰ ਲੂਣ

ਛਿੜਕਦਾ ਏਂ, ਓਹ ਤੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਇਆ ਏ, ਤੇ
ਹੁਣ ਓਹ ਵੀ ਤੈਂ ਵਾਂਙ; ਤੇਰੇ ਛਪਾਵਣ ਵਾਲੇ ਆੜੀ-ਬੂਟਿਆਂ
ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਪਿਆ ਏ—ਹਾਂ ਅੱਜ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ, ਤੈਂ ਵਾਂਙ
ਫਰਸ਼ ਤੇ ਉਠ ਅਰਸ਼ ਵਲ ਇਕ ਕਦਮ ਪੁੱਟਦਾ ਏ, ਤੇ
ਤੈਨੂੰ ਜਾ ਮਿਲਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਭਾਲਦਾ, ਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਲੱਭ
ਲੈਂਦਾ ਏ ! ਲੱਭਣ ਤੇ ਓਹਦਾ ਅੱਧਾ-ਗੁੱਸਾ ਆਪੇ ਪੰਘਰ
ਜਾਂਵਦਾ ਏ ਜੀਕਣ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਡਾ ਮੱਖਣ ਪੰਘਰ
ਜਾਂਦਾ ਏ—ਤੇ ਰਿਹਾ ਸਿਹਾ ਗੁੱਸਾ ਜਦ ਚਪੇੜ ਬਣ ਕੇ ਤੈਂਡੇ
ਮੁੱਖੜੇ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦਾ ਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਓਹ ਬਿਜਲੀ-ਬ੍ਰਾਟ
ਨਿਕਲਦੀ ਏ, ਜੁ ਸ਼ਾਰਟ ਹੋਈਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਵਣ
ਤੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪੇ ਮੋੜ ਛੱਡਦੀ। ਪਰ ਏਥੇ ਹੀ ਬੱਸ
ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਮਾਰ ਖਾ ਕੇ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੱਸਨਾ, ਤੇ ਤੈਂਡੇ ਹੱਸਦੇ
ਮੁਖਾਰ-ਬੰਦ ਵਿਚੋਂ ਓਹ ਨੂਰ-ਹੜ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦਾ ਜਵਾਰ-
ਭਾਟੇ ਵਾਂਙ ਵੱਗ ਟੁਰਦਾ ਏ, ਜੁ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ
ਨੂੰ ਇਕ ਉਭਾਰ ਨਾਲ ਰੋੜ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਹਾਂ ਇਸ ਸਾਰੇ
ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਲੈਂਦਾ ! ..ਵੇ ਅਣ-
ਠਲਿਆ ਨੂਰਾ, ਜੇ ਇਹ 'ਖਰਾ-ਸੌਦਾ' ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ
ਏ ? ਜੇ ਇਹ ਕੱਖ ਦੇ ਕੇ ਲੱਖ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ ਬਿਉ-
ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਏ ? ਓ ਉਮਡਦਿਆ-ਹੜਾ,
ਓ ਸਦ-ਖਿੜਦਿਆ ਹਾਸਿਆ, ਤੂੰ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਅਰਸ਼ ਦੋਹਾਂ
ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਏਂ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਓ ਖਰਿਆ-ਪਾਸਿਆ, ਤੈਂਡਾਂ
ਨਿਤ ਖਰਾ-ਸੌਦਾ !

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਨ ਲੱਗਾ

ਓ ਨਿੱਤ ਨਵੇਂ ਦੀ ਗੀਆ ! ਫਿਰ ਤੂੰ ਬਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਸਕੂਲੇ
ਪੈ ਗਇਓਂ ਤੇ ਪੈਂਤੀਸ-ਅੱਖਰੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਇਓਂ ਤੇ
ਪੰਡਤਾਂ ਕੋਲ ਪੰਡਤ ਬਣ ਕੇ ਓਮ ਮੰਤਰ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ
ਲੱਗ ਪਇਓਂ । ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਪੰਡਤ ਜੀ: ਓਮ ਦਾ
ਕੀ ਭਾਵ ਏ ? ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਆਖਿਆ,
“ਇਹ ਆਦਿ ਏ ਇਹ ਅੰਤ ਏ, ਜੀਕਣ ਸਾਡੀ ਸੁਰ ਦਾ ਆਦਿ
'ਓ' ਸਬਦ ਏ ਤੇ ਮਮੇ ਤੇ ਆ ਕੇ ਸਾਡਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਮੂੰਹ ਫਿਰ
ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਵੇ; ਤਿਉਂ ਹੀ ਓਮ ਸਾਡੇ ਪਵਿਤਰ ਵੇਦਾਂ
ਦਾ ਤੱਤ ਏ, ਇਹ ਸਬਦ-ਸਾਰ ਏ, ਇਸ ਨਾਲ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ
ਦੀ ਜੈ ਹੋਂਦੀ ਏ !” ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਖਿਆ: “ਪੰਡਤ ਜੀਓ
ਸੱਚ ਏ, ਇਹ ਓਮ ਸਬਦ ਤੱਤ-ਸਾਰ ਏ, ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦਾ
ਸਾਰ ਏ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਏਹ ਪੁੱਛਨਾ ਹਾਂ ਜੁ ਕੀ ਤੁਸਾਂ ਇਸ ਦੀ
ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਯਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ? ਕੀ
ਓਸ ਤੱਤ-ਸੱਤਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰੋਂ ਵੀ ਕਿਰਣ-ਮੁਕਟ (ਮੁਖੜਾ)
ਕੱਢ ਕੇ ਕਦੇ ਆਖਿਆ, ਜੁ ਪੰਡਤ ਜੀ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆ ਗਈ
ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਣਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਮੈਂ ਆਪੇ ਲਿਖਾ
ਪੜ੍ਹਾਂਗੀ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗੀ—ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਓਹ ਸੱਤਾ ਅੰਦਰ
ਵੜ੍ਹ ਆਂਦੀ ਏ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਆਪੇ ਸਾਡੀ ਪਿਠ
ਤੋਂ ਛਿੰਗ ਪੈਂਦਾ ਏ, ਤੇ ਅਸੀਂ ਹਲਕੇ ਫੁਲ ਹੋ ਕੇ ਉਡਦੇ

(੩੭)

ਫਿਰਦੇ ਤੇ ਦੁੜੰਗੇ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਵੇਦ ਵਾਕ ਹੈ, ਜੋ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਓਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਜੱਫੀਆਂ ਪਾਂਵਦਾ ਏ, ਤੇ ਏਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਨੇ—ਪੰਡਤ ਜੀਓ, ਕੀ ਤੁਸਾਂ ਓਹ ਮਿੱਠੀ ਮਹਿਕ ! ਆਹ ! ਹਾ ! ਓ ਜੰਦਰੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਤੇਜਸੀ ਸੱਤਾ ਲੱਭੀ ਏ ?” ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਮੂੰਹ ਨਿੱਕਾ ਤੇ ਗੱਲ ਵੱਡੀ; ਤੂੰ ਨੱਢਾ ਏਂ ਕਿ ਬੁੱਢਾ ਏਂ, ਤੂੰ ਬਾਲਕ ਏਂ ਯਾ ਬਾਬਾ ਏਂ.... ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਮੋਹਰੇ, ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਵਿਚੋਂ, ਤੇਰੀ ਪੁੱਛ ਗਿਛ ਵਿਚੋਂ ਓਹ ਜੋਤ ਡਲ੍ਹ ਡਲ੍ਹ ਪੈਂਦੀ ਏ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪੈਂਤੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਮੁਹਾਰਨੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਹਾਂ ਓਹ ਓਮ-ਜੋਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਲਟ ਲਟ ਕਰਦੀ ਮਘਦੀ ਜਾਪਦੀ ਏ, ਓ ਬੁੱਢੇ ਬਾਲਕਾ, ਤੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਕੀ ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਏਂ ਜੁ ਮੇਰੀ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪੰਡ ਉਤਾਰੇ—ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪੰਡਤ ਚਾ ਬਣਾਏ ! ਓ ਅਣੋਖੇ ਬਾਲਕਾ, ਓ ਜਗਦੀ ਜੋਤੇ, ਓ ਕੁਛੜ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲਿਆ, ਬਲਿਹਾਰ, ਬਲਿਹਾਰ ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ !

ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਫੁੱਲ ਹੁਣ ਮੁੱਲਾਂ ਕੋਲ ਇਲ-ਇਲਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ !

ਓ ਆਲਮਾ-ਫ਼ਾਜ਼ਲਾ, ਫਿਰ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਚੁੱਕ ਕੇ
ਮੌਲਵੀ ਜੀ ਪਾਸ ਗਿਆ ਤੇ 'ਇਲ-ਇਲਾ' ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ !
ਤਾਂ ਮੌਲਵੀ ਜੀ ਨੇ ਤੇਰੀ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਆਖਿਆ:
ਓ ਬੱਚਾ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਸੁਰ ਦਿਲ-ਖਿਚਵੀਂ ਤੇ ਵੱਜਦ ਵਿਚ
ਲਿਆਣ ਵਾਲੀ ਏ, ਹੋਰਾਂ ਬਾਲਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਦਿਨ ਰਾਤ
ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਏ । ਕੀ ਤੈਂ ਇਹ ਸਬਕ ਅਗੇ ਵੀ ਕਿਧਰੇ
ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ? ਤਾਂ ਓ ਫ਼ਾਜ਼ਲਾ, ਤੂੰ ਆਖਿਆ: ਮੌਲਵੀ ਜੀ,
ਆਓ ਇਸ ਸਬਕ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਇਸੇ ਵਿਚ
'ਅਲ-ਰਹਮਾਨ' ਏ, ਇਸੇ ਵਿਚ 'ਕੁਨ-ਫ਼ਿਕਾਨ'
ਏ ! ਤਾਂ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਇਹ ਦੋ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
ਸੁਣ ਕੇ ਮੁੱਲਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਪੁੱਛਿਓ ਸੂ: ਓ
ਬੀਬੇ ਰਾਣੇ ਕਾਕਾ ! ਕੀ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਏ ਜੁ 'ਕੁਨ-ਫ਼ਿਕਾਨ'
ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ? ਓ ਅਲੋਖਿਆ ਬਾਲਕਾ, ਫਿਰ ਤੂੰ
ਮੁੱਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿਰਦੇ ਨੈਣ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਦਸੇ,
'ਹੋ ਜਾ ਤੇ ਹੋ ਗਿਆ' ਮੁੱਲਾਂ ਜੀਉ ! ਇਹ ਆਖਣਾ
ਆਸਾਨ ਏ, ਪਰ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਏ ਜੁ ਓਹ ਨੂਰ ਕੇਹੜਾ
ਏ ? ਓਹ ਬੜ੍ਹਈ, ਓ ਬਾਂਕਾ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰ ਕੇਹੜਾ ਏ, ਜਿਸ
ਨੇ ਅੱਲਾ-ਤਾਅਲਾ (ਨਿਰੰਕਾਰ) ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ,

(੩੯)

ਤੇ ਹੁਕਮ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਅਰਸ਼ ਕੁਰਸ਼ ਤੇ ਫਰਸ਼
(ਤੈ ਲੋਕ) ਝੱਟ ਰਚ ਧਰੇ ! ਹੋ ਜਾ ਤੇ ਹੋ ਗਿਆ--ਪਰ
ਕੀਕਣ ? ਓ ਕਾਰਿੰਦਾ ਕੇਹੜਾ, ਓ ਨੂਰ-ਇਲਾਹੀ, ਓ
ਤੱਜਲੀ, ਓ ਰਾਜ ਕੇਹੜਾ ? ਤਾਂ ਬੁੱਢਾ ਮੁੱਲਾਂ ਵੱਜਦ ਵਿਚ
ਆਇਆ--“ਸੁਬਹਾਨ ਅੱਲਾ !” ਕੈਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ
ਮਲਣ ਲੱਗਾ ! ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬੁੱਤ-ਸ਼ਿਕਨ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਆਖਿਆ:
ਮੁੱਲਾਂ ਜੀਓ, ਜੀਕਣ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸਾਂ ਮਲੀਆਂ ਨੇ ਜੇ ਇੰਞ
ਹੀ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਮਲਊਨ, ਮੈਲ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਓਹ ਰੰਗਲਾ ਬੜ੍ਹਹੀ ਹੁਣ ਹੀ ਆਰੀ ਤੇ ਤੇਸੀ ਲੈ ਕੇ ਘਾੜਤ
ਘੜਦਾ ਜਾਪੇਗਾ--ਕਿਉਂਕਿ ‘ਹੋ ਜਾ ਤੇ ਹੋ ਗਿਆ’, ‘ਕੁਨ-
ਫਿਕਾਨ’ ਦੀ ਹਥੋੜੀ ਤੇ ਹਥੋੜਾ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਵੱਜਦੇ ਗੱਜਦੇ
ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਨੇ । ਓਧੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਜੇ ? ਹਾਂ ਤਾਂ
ਫਿਰ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੰਤਰ ਮੁੱਖ ਖੋਲ੍ਹੋ ਫਿਰ ਓ ਖਟ-
ਖੱਟ, ਓ ਢੱਕ ਢੱਕ, ਓ ਮੁੱਢ-ਕਦੀਮੀ ਇਟ-ਵਟ, ਜਿਸ
ਨਾਲ ਇਹ ‘ਕੁਨ-ਫਿਕਾਨ’ ਵਜੂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ ਆਪੇ
ਦਿਸ ਪਏਗਾ.....ਹਾਂ ਉਸ ‘ਅਲ-ਰਹਮਾਨ’ ਦੇ ਰਾਮ, ਉਸ
ਦੇ ਬਿਰਧ ਵਲ ਤੱਕੋ, ਓ ਬੰਦਿਓ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋ....ਤਾਂ ਏਹ
ਤੈਂਡੇ ਬੁਤ-ਸ਼ਿਕਨ ਸ਼ਬਦ ਮੁਣ ਕੇ ਓਸ ਬੁਤ-ਸ਼ਿਕਨ ਮੁੱਲਾਂ
ਦਾ ਅਗਿਆਨ ਵਾਲਾ ਬੁੱਤ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਜਹਾਲਤ ਦਾ ਭੂਤ
ਭੱਜਾ ਤੇ ਵਿਚੋਂ ‘ਕੁਨ-ਫਿਕਾਨ’ ਵਾਲਾ ਜਬਰਾਈਲ ਫਰਿਸ਼ਤਾ
ਸੁਨੈਹਰੀ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਦਮਕਦਾ ਦਿਸਿਆ ! ਬਲਿਹਾਰ ਓ
ਆਲਮ, ਫਾਜ਼ਲਾ, ਤੂੰ ਵਾਹ ਵਾਹ !

ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ !

ਓ ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਕੀ ਕੋਤਕ ਰਚਿਆ ਏ ? ਅੱਜ ਤੂੰ ਬੀਮਾਰ ਬਣ, ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੰਜੀ ਤੇ ਲੇਟਿਆ, ਤੇਰੇ ਆਲੇ ਦਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਮਾਪੇ, ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਗੀ-ਸਾਥੀ, ਤੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਤੇ ਚਲਦਾ, ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਭੁੰਘੀਆਂ ਚਿਤਵਣੀਆਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਏ ? ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਜਿਨ-ਭੂਤ ਯਾ ਚੁੜੇਲ ਆ ਚਿਮੜੀ ਏ, ਤੇਰੇ ਮਾਪੇ ਹੈਰਾਨ ਤੇ ਪਸ਼ਮਾਨ ਨੇ, ਤੇ ਵੈਦ ਜੀ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਆਏ ਨੇ ਤੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਬਾਂਹ ਲੈ ਕੇ ਪਏ ਵੇਖਦੇ ਨੇ ! ਓ ਵੈਦ, ਤੂੰ ਵੀ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਏ: ਬੁਖਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਨਬਜ਼ ਤੇਜ਼ ਏ, ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਪਿਲਿਆਈ ਦੀ ਥਾਂ ਭਖਦਾ ਨੂਰ ਏ, ਦਿਲ ਧੜਕਦਾ ਏ, ਪਰ ਇਸ ਦਿਲ-ਧੜਕਣ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਢੋਲਕ ਵੱਜਦੀ ਜਾਪਦੀ ਏ, ਤੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਆਖਦੀ ਏ: ‘ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜ ਢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹ ॥ ਏਲਾ ਵੈਦ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਂਹਿ ॥’ ਵੈਦ ਵੀ ਆ ਕੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਵੇ, ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਬੀਮਾਰੀ ਨੂੰ ਲੱਭਾ ਏ, ਯਾ ਓਹੋ ਬੀਮਾਰੀ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵੀ ਤਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ ! ਨੀ ਅਣੋਖੀਏ ਬੀਮਾਰੀਏ ! ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਸੁਨਸਾਨ ਏ, ਪਰ ਫਿਰ ਆਖਰਕਾਰ ਵੈਦ ਜੀ ਆਪਣੀ ਤਸ਼ਖੀਸ਼ ਦੱਸਦੇ ਨੇ: ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਕਿਸੇ ਭੁੰਘੀ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਮਸਤ ਏ, ਨਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰੀ ਏ, ਨਾ ਹੀ ਕਾਸੇ ਤੀਮਾਰ-ਦਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਏ । ਪਰ ਮਾਤਾ

ਜੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ: ਫਿਰ ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਲਕ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ
ਮੂੰਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ; ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ; ਇਸ ਦੀ ਚੁੱਪ
ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਗਲੀ ਮਹੱਲਾ ਤੇ ਵੇਹੜਾ ਵੀ ਚੁੱਪ ਏ, ਤਲ-
ਵੰਡੀ ਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਬਿਰਛ ਬੂਟੇ ਵੀ ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨ ਜਾਪਦੇ
ਨੇ ! ਇਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜੀਓਦੇ ਤੇ ਜਾਗਦੇ ਸਾਂ,
ਵੈਦ ਜੀ, ਫਿਰ ਇਹ ਕੀਕਣ ਬੋਲੇ ! ਤਾਂ ਵੈਦ ਜੀ ਨੇ ਬਾਂਹ
ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫੜਿਆ ਤੇ ਨਬਜ਼ ਨੂੰ ਟਟੋਲਿਆ ! ਹੁਣ ਨਬਜ਼
ਦਾ ਘੋੜਾ ਸਰਪਟ ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਜਲਾਲ
ਠਾਠਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੂਰ ਦੀ ਕਾਂਗ ਜਵਾਰ-ਭਾਟੇ ਵਾਂਗ
ਅਗੇ ਵਧੀ ਤੇ ਬਾਲਕ ਹੁਣ ਰਹਿ ਨਾ ਸੱਕਿਆ ! ਓ ਬਾਬਾ,
ਫਿਰ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਗੱਚ ਭਰ ਕੇ ਡੋਲਿਆ, ਉਤੋਂ ਤਾਂ ਤੂੰ
ਵੈਦ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਸੰਸਾਰ-ਰੋਗੀ ਵੇਖ ਕੇ
ਤੂੰ ਵੀ ਰੋਗੀ ਹੋ ਗਇਓ; ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਧਿਰੀ-ਮੰਜੀ ਤੇ ਲੇਟਿਆ
ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਕੇ ਤੂੰ ਵੀ ਓਸੇ ਵਾਹਣੀ-ਮੰਜੀ ਤੇ ਲੇਟ ਗਇਓ,
ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਸੁਖ-ਨੀਂਦਰਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ
ਵੇਖ ਕੇ ਤੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ.....ਪਰ
ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਵੀ ਤੇਰਾ ਚੋਜ ਸੀ ! ਵੈਦ ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ
ਫੋਲਦਾ ਆਪਣਾ ਭੂਤ ਕਢਵਾ ਕੇ ਟੁਰਿਆ, ਓ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ
ਆਪ ਜਾਗਿਆ, ਮਾਪੇ ਜਾਗੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਓ ਬਿਰਹੂੰ
ਰੋਗੀਆ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰੋਗ ਉਤਾਰਣ ਲਈ ਤੂੰ ਵੀ ਚਿੰਤਾ
ਚਿਖਾ ਤੇ ਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ !!

ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਾਨਕੀ !

ਮਿੱਠੀਆਂ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਪਾਣ ਵਾਲੇ ਬਾਲਕਾ, ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇਹੜੀ ਏ ਜੋ ਭੈਣ ਤੇ ਭਰਾ ਵਿਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਏ ? ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜੁ ਪਤੀ ਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਚ ਵੀ ਉਬਲਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਏ ! ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧੀਆਂ-ਪੁੱਤਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਂਦੀ ਏ, ਪਰ ਓਹ ਵੀ ਕਾਸੇ ਹੋਰ ਭਾ ਦੀ ਏ, ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਂਦੀ ਏ, ਪਰ ਓਹ ਵੀ ਕਾਸੇ ਹੋਰ ਰੰਗ ਢੰਗ ਦੀ ਏ—ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ-ਦੇਗ ਵਿਚੋਂ ਤੱਤਾ ਉਬਾਲ ਕੱਢ ਲਵੋ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ-ਚੁਲੀ ਵਿਚੋਂ ਸੁਆਰਥ ਦੀ ਬਾਤੀ ਕੱਢ ਲਵੋ, ਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ-ਬਾਟੇ ਵਿਚੋਂ ਆਵਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੰਡੀਆਂ ਦਾ ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ ਕੱਢ ਲਓ—ਤੇ ਫਿਰ ਜੁ ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਬਲ ਤੇ ਛੇਲ ਛਬੀਲੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਏਗੀ ਓਹ ਇਕੋ ਇਕ ਭੈਣ ਦਾ ਆਪਣੇ ਇਕੋ ਇਕ ਭਰਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਹਾਂ ਤਦ ਓਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਭਾਸੇਗਾ ! ਇਸ ਪਵਿਤਰ-ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪ੍ਰਤੱਖ ਮੂਰਤਾਂ ਤੁਸੀਂ—ਓ ਵੀਰ ਨਾਨਕ, ਓ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਓ ਵੀਰ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਵਨਾ ਏਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਭੈਣ ਤੈਨੂੰ ਚੁੰਮ ਚੁੰਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਜਦੀ, ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਏ?—ਕੀ ਇਹ ਯਗਾਂ ਯਗਾਂ ਦੀ ਰਹੀ-ਖਈ ਭੜਾਸ

(੪੩)

ਏ, ਜੁ ਠਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਹਿਕਾਂ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਮੂਰਤੀ
ਮਾਨ ਹੋਈ--ਤੇ ਇਉਂ ਤੱਪਦਾ ਕਲਯੁਗ ਵੀ ਠਰ ਕੇ
ਸੀਤਲ ਸਤਯੁਗ ਹੋ ਗਿਆ ! ਓ ਵੀਰਾ, ਤੂੰ ਬਾਲਕ ਬਣ
ਕੇ ਚਪੇੜਾਂ ਖਾਨਾਂ ਏ, ਪਰ ਚਪੇੜਾਂ ਦੀਆਂ ਸਲਾਟਾਂ ਤੈਂਡੇ
ਕੋਮਲ ਮੁੱਖੜੇ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਭੈਣ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਤੇ ਜਾ
ਵੱਜਦੀਆਂ ਨੇ । ਤੂੰ ਰੋਨਾ ਏ ਤਾਂ ਹੱਸ ਕੇ, ਪਰ ਅੱਥਰੂ ਤੇਰੀ
ਭੈਣ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਬਣ ਕੇ ਛਮਾ
ਛਮ ਵੱਗਦੇ ਨੇ । ਤੂੰ ਨਿਤ ਨਿਤ ਉਦਾਸੀਆਂ ਤੇ ਟੁਰ ਜਾਨਾ
ਏ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਅੰਮਾ-ਜਾਈ ਭੈਣ ਚਾਤਿਕ ਵਾਂਕ ਤੇਰੇ ਦਰ-
ਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਮੁੜ ਮੁੜ ਤਾਂਘਦੀ ਏ, ਓਹ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਬਲ-
ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਦਾ ਤਣੁਕਾ ਚਾ ਘਲੇ ਤਾਂ ਸੱਤ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰੋਂ ਵੀ
ਤੂੰ ਬੱਬ ਮੁੜ ਆਏ ! ਓ ਵੀਰਾ ਇਹ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਭੈਣ ਨਹੀਂ
ਜਾਪਦੀ--ਜਾਪਦਾ ਏ ਜੇ ਤੂੰ ਚੰਨ ਏ ਤੇ ਇਹ ਅਕਾਸ਼
ਗੰਗਾ ਏ, ਦੋਵੇਂ ਇਕੋ ਨੂਰ ਫੁਹਾਰ, ਤੂੰ ਪਵਿਤਰ-ਆਤਮਾ
ਤੇ ਇਹ ਪਵਿਤਰ ਮਾਇਆ-ਓਹ ਮਾਇਆ, ਜੁ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ
ਦੇ ਸਾਬਣਾਂ ਨਾਲ ਧੋ ਧੋ ਕੇ ਹੁਣ ਆ ਹੋਈ ਏ ਨੂਰ-ਮਨੂਰ
ਹੋ ਕੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਓ ਵੰਨ ਸਵੰਨੀਏ ਜੋੜੀਏ; ਤੂੰ ਬਿਰ-ਸਬਿਰ,
ਸਦੱਕੜੇ, ਕੁਰਬਾਨ ਇਸ ਅਬਚਲ ਜੋੜੀ ਤੋਂ !!

ਬਾਬੇ ਮੱਝੀਆਂ ਚਾਰੀਆਂ

ਓ ਗਊ ਪਾਲ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਹਥ ਵਿਚ ਖੂੰਡੀ ਤੇ ਮੋਢੇ
ਖੇਸ ਲੈ ਕੇ ਮੱਝੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਰਣ ਵਗਾ ਟੁਰਿਆ : ਗਊਆਂ
ਤੈਂ ਚਾਰੀਆਂ, ਮਹੀਆਂ ਤੈਂ ਚਾਰੀਆਂ, ਭੂਰੀਆਂ-ਮਹੀਆਂ ਵੀ
ਤੈਂ ਚਾਰੀਆਂ; ਇਹ ਬਾਰਾਂ ਤੇ ਔਹ ਬੇਲੇ ਹੁਣ ਤਕ ਤੇਰੀ
ਪ੍ਰਭਾਤ ਫੇਰੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੇ, ਓ ਚੌਂਕੀਦਾਰਾ ਤੇਰੀ ਫਿਰ
ਰਾਖੀ ਕੇਹੀ ਜੇ ਤੇਰੀਆਂ ਮਹੀਆਂ ਇਹ ਲਾਗੇ-ਚਾਗੇ ਦੀਆਂ
ਪੈਲੀਆਂ ਚਰ ਆਈਆਂ, ਤੇ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁਜਾਰੇ ਅਜ ਭਜੇ
ਭਜੇ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਘਰ ਆਏ ਹੋਏ ਨੇ ਤੇ ਆਂਹਦੇ ਨੇ : ਇਹ
ਬਾਲਕ ਠੀਕ ਰਾਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਾਡੀਆਂ ਸਧਰਾਂ-ਪਲੀਆਂ
ਪੈਲੀਆਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਮਹੀਆਂ ਚਰ ਗਈਆਂ ਤੇ ਸਾਡੀਆਂ
ਆਸਾਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਫਿਰ ਗਿਆ ! ਤੇ ਨਿਤ ਚੈਤੰਨ-ਚੌਂਕੀਦਾਰ
ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਖੂੰਡੀ ਖੜਕਾ ਕੇ ਆਖਿਆ : ਕੌਣ ਆਂਹਦਾ ਏ ਜੇ
ਤੁਹਾਡੀ ਪੈਲੀਆਂ ਸਖਣੀਆਂ ਨੇ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਮੇਰੀਆਂ
ਮਹੀਆਂ ਨੇ ਮੂੰਹ ਮਾਰਿਆ ਏ ! ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਹਰਮ
ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੈਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਫਿਰ
ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਲੋ ! ਓਹੋ ਖੇਤੀਆਂ ਹਰੀਆਂ-ਭਰੀਆਂ ਤੇ ਵਧੀਆਂ
ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਨੇ, ਸਗੋਂ ਓਹਨਾਂ ਵਿਚ ਅਜ ਹੋਰ ਹੀ ਕੋਈ ਰੰਗ
ਏ, ਰੂਪ ਏ, ਨਖਰਾ ਏ । ਓ ਸੋਹਣੀਓਂ ਮਸਤਾਨੀਓਂ ਖੇਤੀਓਂ,
ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਕੇਹੜਾ ਜਾਦੂਗਰ ਫਿਰ ਗਿਆ ਏ : ਕਲ ਜਿਥੇ
ਤੁਸੀਂ ਨਿਮੋਝੂਣ ਸੋ, ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਮਸ ਛੁੱਟੇ ਗੱਭਰੂ ਵਾਂਗ ਗਰਦਨ
ਨੂੰ ਓਤਾਂਹਾਂ ਚੁਕ ਕੇ ਮਾਨ ਨਾਲ ਤੱਕ ਰਹੀਆਂ ਹੋ—ਤੇ

ਜਿਥੇ ਓਹਨਾਂ ਗਊਆਂ ਤੇ ਮੱਝਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਓਥੇ ਸਗੋਂ ਦੂਣਾ ਝਾੜ ਏ ! ਕੀ ਇਹ ਸੁਫਨਾ ਏ, ਯਾ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਏ—ਜੋਗੀ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਇਹ ਬਾਲਕ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਚੌਂਕੀਦਾਰ ਚੌਂਕੀਦਾਰ ਨਹੀਂ; ਏਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਅਰਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਏ। ਚੌਦਵੀਂ ਦਾ ਚੰਨ ਪਰ ਹੁਣ ਧਰਤੀ ਤੇ ਪਾਇਲਾ ਪਾਂਵਦਾ, ਇਹ ਓਸ ਕਾਮਧੇਨੂ-ਗਊ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਤੇ ਖਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਣ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ! ਓ ਬਾਲਕਾ, ਸਾਡੀ ਖੇਤੀ ਤਾਂ ਸਚਮੁਚ ਉਜੜ ਗਈ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਝੂਠੇ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਸਾਡਾ ਗਿਲ੍ਹਾ ਬਨੌਟੀ ਸੀ—ਪਰ ਤੈਂ ਕੋਈ 'ਕਾਮਧੇਨੂ' ਵਸ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਏ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਉਜੜੇ ਹੋਏ ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਮੁੜ ਤੁੜ ਕੇ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਵਿਚ ਜੌਂ ਦੀ ਥਾਂ ਕਣਕਾਂ ਦੇ ਝਾੜ ਝਾੜੇ ! ਓ ਸਾਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਡਿਆਂ-ਵਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਫੁਲਵਾੜੀਆਂ ਕਰਣ ਵਾਲਿਆ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਏ ਜੁ ਸਾਡੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਪੈਲੀਆਂ, ਭੱਖੜੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕਰਮ ਵਾੜੀਆਂ ਤੇਰੀਆਂ ਜਪ ਤਪ ਅਲੂਣੀ ਘਾਲਾਂ ਰੂਪ ਮੱਝਾਂ ਦੀ ਡਾਰ ਨਾਲ ਪੈਹਲੋਂ ਇੰਝ ਭਾਸਣ ਜਿਵੇਂ ਉਜੜ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਫੇਰ ਹਰੀਆਂ-ਭਰੀਆਂ ਹੋ ਕੇ ਨਾਮ-ਰੰਗ ਵਿਚ ਵਿਗਸਨ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਨੇ ਮੱਝੀਆਂ ਚਾਰੀਆਂ !

ਅੰਤ੍ਰਯਾਮੀ ਬਾਬਾ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਮਸੀਤੇ ਗਿਆ !

ਓ ਨਿਮਾਜ਼ੀ ਬਾਬਾ, ਅਜ ਤੂੰ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਵੀ ਉਠ ਟੁਰਿਆ; ਕੋਈ ਆਖੇ ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਤੂੰ ਮੁਢ-ਕਦੀਮਾਂ ਦਾ ਸਨਾਤਨੀ ਤੇ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਆਖੇ ਨੂਰ-ਅਲਾ, ਤੂੰ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਟੱਲ ਖੜਕਾਨ ਵੇਲੇ ਹਾਜ਼ਰ ਤੇ ਮਸੀਤਾਂ ਵੇਲੇ ਵੀ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਤਿਆਰ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾਏ, ਤੂੰ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ, ਪਰ ਅਜ ਨਵਾਬ ਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੌਧਰੀ ਤੇ ਮੁਲਾਂ ਮੁਲਾਣੇ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਨੇ ਤੇ ਜੁਮੇ ਦੀ ਜਮਾਇਤੀ-ਨਿਮਾਜ਼ ਏ। ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਂਝਾ-ਸੂਰਜ ਵੀ ਉਠ ਟੁਰਿਆ ਤੇ ਕੰਨ ਤੇ ਹੱਥ ਰਖ ਕੇ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸੱਫ ਵਿਚ ਆ ਖੜੋਤਾ ਏ। ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਪਰ ਓ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦਾ, ਹੋਰ ਉਠਦੇ ਨੇ ਬਹਿੰਦੇ ਨੇ ਫਿਰ ਉਠਦੇ ਨੇ, ਪਰ ਤੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਨੈਣ ਮੂੰਦੀ ਕਿਸੇ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿਚ ਖਲਾ ਏਂ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਨਿਮਾਜ਼ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੇ ਪੁਛਦੇ ਨੇ, ਜੇ ਤੂੰ ਚੰਗੀ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ ਏ ! ਸਿਰਫ 'ਅਲਫ' ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਾਇਦੇ ਨੂੰ ਭੁਲ ਬੈਠਾ ! ਤਾਂ ਓ ਰਬੀ-ਬਾਬਾ ! ਤੈਂ ਓਹ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਨਵਾਬ ਤੇ ਨਵਾਬ ਜਾਏ, ਮੁਲਾਂ ਤੇ ਮੌਲਾਣੇ, ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਅਨਪੜ੍ਹੇ ਸਾਰੇ ਵੱਜਦ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਹੌਲ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗ ਮਸਤਾਨੇ

(੪੭)

ਹੋ ਕੇ 'ਅਨਉਲ ਹੱਕ' 'ਮੈਂ-ਰੱਬ-ਹਾਂ' 'ਮੈਂ-ਰੱਬ-ਹਾਂ' ਆਖਣ ਲਗੇ--ਕਿਤਨੀ ਦੇਰ ਏਹ ਧੁਨੀ ਉਸ ਮਸੀਤ ਦੇ ਕੋਨੇ ਕੋਨੇ, ਓਸ ਮਹਿਰਾਬ ਦੀ ਗੋਲਾਈ ਵਿਚੋਂ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ ਇਉਂ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਰਖੂਆਂ ਨੇ ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹਿੱਕਾਂ ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਤੇ ਆਖਿਓਨੇ, ਤੂੰ ਸਚਸੁਚ 'ਵਲੀ-ਅੱਲ੍ਹਾ' ਏਂ--ਪਰ ਕੀ ਫਿਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਦਸੇਂਗਾ ਜੇ ਤੂੰ ਉਠ ਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗੱਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ! ਤਾਂ, ਓ ਕੌਹ ਨੂਰੀ ਰਤਨਾਂ, ਤੂੰ ਅੱਖ-ਪਲਕਾਰੇ ਵਿਚ 'ਕਾਹਬਾ' ਆਪ ਬਣ ਗਿਆ, ਤੇ ਇਉਂ ਭਾਸਿਆ, ਜੁ ਸਾਰਾ ਆਲਮ (ਬ੍ਰਹਮੰਡ) ਤੈਂ ਵਲ ਝੁਕ ਕੇ ਸੱਜਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਏ--ਏਹ ਮੌਜ਼ਜ਼ਾ, ਇਹ ਕਰਾਮਾਤ ਵੇਖ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਲੱਗੇ : ਓ ਟੁਰਦਿਆ, ਓ ਖੜੋਤਿਆ ਕਾਬਿਆ ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਖੜੋਤਾ ਰਹੁ, ਜੇ ਤੂੰ ਵੀ ਬੈਠ ਜਾਵੇਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਝੁਕ ਕੇ ਸਜਦਾ ਕਰਣ ? ਓ ਬਾਬਾ ਇਹ ਕਾਰਣ ਸੀ, ਜੁ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਬੈਠਾ--ਸਚ ਏ ਜੇ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਦਿਲ ਓਸ ਦੇ ਵਛੇਰੇ ਵੱਲ ਸੀ ਜੁ ਕਿਧਰੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਨਾ ਡਿਗ ਪਏ, ਤੇ ਨਵਾਬ ਦਾ ਦਿਲ ਤਾਜ਼ੀ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਣ ਕਾਬਲ ਕੰਧਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਤੂੰ ਓਥੇ ਹੀ ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੱਕ ੨ ਵਿਗਸਦਾ ਰਿਹਾ ! ਹੋਇਆ ਜੁ ਅੰਤ੍ਰਯਾਮੀ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਸ਼ਾਬੇ ਅੱਜ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ !

ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ !

ਓ ਸਾਂਝੀ-ਸਰਕਾਰੇ, ਤੂੰ ਵਿੱਥਾਂ ਮੇਲਣ ਲਈ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ! ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਮ, ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਜੁ ਭਾਰਤ ਵਰਸ਼ ਵਿਚ ਅੱਡੇ ਅੱਡਰੇ ਭੇਰੇ ਜਮਾਂ ਕੇ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ, ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਮਾ ਹੁਣ ਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਸੁਨੈਹਰੀ-ਪੁਲ ਬਣ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਖਲਿਆਰ ਕੇ ਆਇਆ: ਤੇਰੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ, ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਇਕ ਚੁੱਪ ਤੇ ਇਕ ਵਡ-ਬੋਲਾ । ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁੱਪ ਏ, ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗਦੀ ਏ, ਤੂੰ ਲੱਗਦੀ ਏ, ਹੋਰ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਥੋੜ ਸਦਾ ਸਤਾਂਵਦੀ ਏ, ਪਰ ਓ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬਾਲਿਆ, ਤੂੰ ਚੁੱਪ ਗੜ੍ਹਪ ਰਜ਼ਾ-ਕਜ਼ਾ, ਸਦਾ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ! ਓ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਪਿਆ, ਤੇਰੀ ਚੁੱਪ ਦਾ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ, ਤੂੰ ਪੀਤਾ ਏ ਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਘੁੱਟ ਜੁ ਪੀਤੇ ਤੇਰੀ ਸਾਰੀ ਤਿਖਾ ਇਕ ਡੀਕ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁੱਕ ਚੁੱਕ ਗਈ । ਇਹ ਠੂਠਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਭਰਿਆ ਪੀ ਕੇ ਫਿਰ ਤੂੰ ਕੀਕਣ ਕੁਸਕੇ ? ਓ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਿਆ, ਤੂੰ ਬਾਲਕਾਂ ਵਰਗੀ ਭੋਲਪਣ ਲੱਭੀ ਏ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ । ਤੂੰ ਪੂਰਾ, ਕਦੇ ਨਾ ਊਰਾ ! ਪਰ ਜਦ ਤੂੰ ਸਾਖੀਆਂ ਲਿਖਵਾਣ ਤੇ ਆਵੇਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਦੇ ਨ ਰੱਜਦਾ, ਤੂੰ ਇੰਝ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀਆਂ ਰੀਲਾਂ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੀ

(੪੯)

ਜਾਂਵਦਾ, ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਸਿਨਮਾ ਵਿਚ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਰੀਲਾਂ
ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ ! ਓ ਗਹਿਰ-ਗੰਭੀਰ ਵੀਰਾ, ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਤੈਨੂੰ
ਕੋਈ ਅਣਮੁਕਾ ਵਹੀ-ਖਾਤਾ ਲੱਭਾ ਏ, ਫਿਰ ਤੂੰ ਕੀਕਣ
ਆਪਣੀ ਰਾਮ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਏਂ ਯਾ ਮੁਕਾਏਂ ?

ਤੇ ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਤੂੰ, ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੇ ਹਭ ਕੋਈ ਦੀ ਸੱਚੀ
ਮੂਰਤ ਏਂ, ਭੁੱਖੇ ਤੈਂ ਵਾਂਙ ਅਸੀਂ, ਤਿਆਹੇ ਤੈਂ ਵਾਂਙ ਅਸੀਂ, ਤੇਟਾਂ
ਤੇ ਖੋਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ; ਕਸਕਾਂ, ਚੱਸਕਾਂ ਤੇ ਚੀਸਾਂ ਨਾਲ
ਅਸੀਂ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕਰਿਬਦੇ ਤੇ ਝੂਰਦੇ, ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਵਾਂਙ ਕਦੇ
ਰਤੀ, ਕਦੀ ਮਾਸਾ, ਕਦੇ ਤੇਲਾ। ਕਦੇ ਤੂੰ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨਾਲ ਜੱਫੀ
ਮਾਰੇਂ, ਕਦੇ ਤੂੰ ਲੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਕਿਸੇ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਚਰਖੇ
ਕੋਲ ਮਿਉਂ ਮਿਉਂ ਕਰੇਂ। ਓ ਉਤਾਵਲਿਆ, ਓ ਬਾਵਲਿਆ
ਮਰਦਾਨਿਆ, ਇਕ ਮਰਦ ਤੂੰ ! ਪਰ ਫਿਰ ਮਰਦਾਂ ਦਾ
ਮਰਦ, ਮਰਦੇ-ਮਰਦਾਨ ਵੀ ਤੂੰ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਆਪਣੀ
ਰਬਾਬ ਖਿਚ ਖੁੱਚ ਕੇ ਵਜਾਏਂ, ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਰਬਾਬ ਸੁਣ ਕੇ
ਵਣ ਤਿਣ ਤਿਭਵਣ ਝੂਮਨ, ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਨੰਦ
ਦੀਆਂ ਗੰਗਾ-ਧਾਰਾਂ ਵੱਗ ਵੱਗ ਟੁਰਨ ! ਓ ਨੰਗੀਂ ਪੈਰੀਂ
ਮੱਕਾ-ਮਦੀਨਾ ਤੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ਕੱਛਣ ਵਾਲਿਆ ਰਬਾਬੀਆ,
ਤੇਰੀ ਰੱਬ-ਗੁੱਧੀ ਰਬਾਬ ਕਿਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ? ਇਹ ਪੰਜ
ਦਰਿਆ, ਔਹ ਗੰਗਾ ਤੇ ਜਮਨਾ ਭੈਣਾਂ, ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਦੂਰ ਵੱਸਦਾ
ਵੀਰ ਬ੍ਰਹਮ-ਪੁੱਤਰ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੇਰੀ ਲੈ, ਤੇਰੀ ਰਬਾਬ ਦੀ
ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਮਸਤ ਤੇ ਤੇਰੇ ਤਾਲ ਨਾਲ ਇਕ ਤਾਲ ਹੋ
ਕੇ ਟੁਰ ਰਹੇ ਨੇ । ਵਾਹ ਵਾਹ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਦੋ ਸੰਗੀ,
ਚੁਪੂ-ਬਾਲਾ ਤੇ ਗਲੇਖੜ-ਮਰਦਾਨਾ !!

ਮਾਪੇ ਤੇ ਪਵਿਤਰ ਪੱਤਨੀ !

ਓ ਪੁੱਤ-ਸਪੁੱਤ ਬਾਬਾ, ਓ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਪਹਿਚਾਨਦਾ, ਪਰ ਓਹ ਤੈਨੂੰ ਕੀਕਣ ਜਾਨਣ ? ਸੱਚ ਏ, ਦੀਵੇ ਹੇਠਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋਂਦਾ ਏ, ਤੀਕਣ ਹੀ ਤੇਰੇ ਮਾਪੇ ਤੈਨੂੰ ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਖਦੇ, ਚੁੰਮਦੇ ਤੇ ਚੱਟਦੇ, ਪਰ ਚਪੇੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵੇਲੇ ਚਪੇੜਾਂ ਵੀ ਮਾਰ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਦੇ, ਜੇ ਇਹ ਜਾਤਕ ਕੌਣ ਏ, ਜੁ ਚਪੇੜਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਤੇ ਟੋਲ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੱਸਦਾ !—ਹਾਂ ਰੋਣਾ ਤਾਂ ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਹੱਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਜੰਮਦਾ ਵੀ ਹੱਸਦਾ, ਤੇ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਹੱਸਦਾ ਤੇ ਗਵਾਚਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਹੱਸਦਾ, ਤੇ ਲੱਭਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਹੱਸਦਾ ! ਓ ਮਾਪਿਓ ਤੁਸੀਂ ਕੀਕਣ ਜਾਣੋ, ਇਹ ਕੇਹੜਾ ਨੂਰਿ-ਖੁੱਕਾ ਏ, ਇਹ ਕੇਹੜੀ ਜੋਤੀ-ਜੋਤ, ਸੋਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋਤ ਏ !

ਤੇ ਓ ਨਿਮਾਣੀਏ-ਅਰਧੰਗੀਏ, ਤੂੰ ਭਾਵੇਂ ਆਪੋ ਓਹਲੇ ਤੇ ਘੱਟ ਬੋਲਦੀ ਤੇ ਘੱਟ ਚਾਲਦੀ, ਪਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਹੀ ਮਿੱਠੀ ਜਾਪਦੀ ਏ, ਤੂੰ ਓਹ ਸਨਾਤਨ-ਦੇਵੀ ਏ ਜੋ ਸੀਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸੱਤ ਨੂੰ ਪਾਲਦੀ ਏ, ਤੂੰ ਉਂਗਲ ਨਾਲ ਉਂਗਲ ਫੜ ਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਟੁਰਦੀ, ਤੈਨੂੰ ਚੰਨ-ਸੂਰਜ ਵੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਉਦਾਸੀਆਂ

(੫੧)

ਨਾਲ ਉਦਾਸ ਤੇ ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਫੇਰੀਆਂ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ, ਪਰ
ਘਰ ਬੈਠ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਅੰਡਣ ਵਿਚ ਛੁੱਪ ਲੁੱਕ ਕੇ ! ਓ
ਸੋਹਲ, ਓ ਸੁਲੱਖਣੀ, ਓ ਸੁਸ਼ੀਲ ਨਾਰੇ, ਤੂੰ ਅਰਸ਼ਾਂ ਦੇ
ਸਾਂਈਂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਅਰਧ-ਅੰਗੀ; ਤੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਡ ਨਾਲ ਤਦਾ-
ਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ, ਮਿੱਠੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ ਨੈਣ ਮੇਲਣ ਵਾਲੀ,
ਤੂੰ ਕੋਡੀ ਭਾਗ ਸੁਲੱਖਣੀ ! ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਾਂਙ
ਚੁੱਪ ! ਹਾਂ ਤੂੰ ਵੀ ਓਸ ਨੂਰ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ, ਅੰਗ ਨਾਲ
ਅੰਗ ਜੋੜ ਕੇ ਭਖਿਆ ਏ, ਫਿਰ ਤੂੰ ਕੀਕਣ ਬੋਲੇ, ਤੇ ਤੂੰ
ਕੀਕਣ ਗਿਲ੍ਹੇ-ਗਲੋਚ ਤੋਲੇ ? ਓ ਬੀਬੀਏ, ਓ ਰਾਣੀਏ,
ਓ ਸੁਆਣੀਏ, ਤੂੰ ਵੀ ਓਸ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗੀ ਓਸੇ ਹੀ
ਸਰੂਰ ਵਿਚ ਰੱਜੀ-ਕੱਜੀ, ਤੇ ਓਸੇ ਹੀ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਮਖਮੂਰ
ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ! ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਬਾਬਾ ਚੌਕੰਦੀ
ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਲਾਏ, ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਕਦੇ ਓਹ ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ
ਉੱਤਰ ਦੱਖਣ ਜਾਏ ਤੇ ਆਏ, ਤੂੰ ਓਹਦੇ ਸਦਾ ਅੰਗ-ਸੰਗ,
ਤੂੰ ਹੋਈ ਜੁ ਓਹਦੀ ਅਰਧੰਗੀ-ਭਾਵੇਂ ਤਨ ਨਹੀਂ ਨਾਲ,
ਪਰ ਮਨ ਤਾਂ ਹੈ ਵੇ ਨਾਲ--ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੂੰ ਓ
ਜਨਨੀ, ਓ ਸੰਸਾਰ-ਜਣਨੀ ਮਾਤਾ !

ਇਹ ਅਣੋਖੀ ਜੋੜੀ ਏ । ਮਾਪੇ ਤਾਂਘਦੇ, ਬਿਲਲਾਂਦੇ,
ਤੈਨੂੰ ਤੇਤੇ ਵਾਂਙ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਪਾਂਵਦੇ ਤੇ ਹਟਾਂ ਤੇ ਚੁੱਕ
ਬੁਲਾਂਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਅਰਧੰਗੀ ਨਾ ਬੋਲਦੀ ਨਾ ਚਾਲਦੀ
ਆਪਣੇ ਪਰਦੇ ਵਿਚ ਕੱਜੀ, ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰੱਜੀ-ਓ
ਪਾਠਕੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ: ਮਾਪੇ ਨੇ ਤੋਂ ਖਲਿਆ-ਭੁੱਜੇ
ਬਿਰਹੋ-ਸੱਲ ਤੇ ਪੀੜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਰੱਜੀ-ਪੁੱਜੀ ਅਰਧੰਗੀ ਵੇ;

‘ਨਾਮ’ ਦੀ ਸਤ ਸੰਗਣ, ਤ੍ਰਿਪਤ-ਅਘਾਈ ਜਿੰਦੜੀ ! ਵਾਹ
ਵਾਹ ਧੰਨ ਮਾਪੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ-ਪੱਤਨੀ !

ਭੈਣ ਤੇ ਜੀਜੇ ਕੋਲ ਜਾਵਣਾ !

ਓ ਬਾਬਾ, ਖਰੇ ਸੌਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ਬਿਉਪਾਰੀਆ,
ਹੁਣ ਵੇਲਾ ਆ ਗਿਆ ਏ, ਜੁ ਤੂੰ ਦੁਧ ਦੇ ਦੰਦ ਛਡ ਕੇ
ਪਕੇ ਦੰਦ ਬਦਲਾਵੇਂ, ਤੇ ਇਕ ਘਰ ਹੋਰ ਅਗੇ ਜਾ ਹੱਟ
ਚਲਾਵੇਂ। ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਭੈਣ ਤੇ ਤੇਰਾ ਜੀਜਾ ਤੈਨੂੰ ਬਾਹਾਂ ਉਲਾਰ ਕੇ
ਪਏ ਉਡੀਕਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਓ ਪੈਲੀਆਂ ਹਰੀਆਂ
ਭਰੀਆਂ ਕਰਣ ਵਾਲਿਆ ਪਾਰਸਾ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਰਤਾ ਕੁ ਸਾਡੇ
ਵੱਲ ਵੀ ਕਦੇ ਫੇਰੀ ਪਾਵੇਂ। ਇਸ ਚੁੰਬਕ ਦਾ ਖਿਚਿਆ
ਹੋਇਆ ਓ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਛਡ ਜੀਜੇ
ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਪੈਰ ਪਾਇਆ-ਤੇਰੀ ਭੈਣ ਤੈਤੇਂ ਅੱਗੇ ਹੀ
ਸਧਰਾਈ ਹੁਣ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਪ੍ਰੰਝ ਪ੍ਰੰਝ ਕੇ ਤੇ ਚੁੰਮ ਚੁੰਮ ਕੇ
ਨਹੀਂ ਰਜਦੀ ! ਹਾਂ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਭਰਾ ਨੇ ਆਵਣਾ ਏ
ਤੇ ਇਸ ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਮੋਤੀ-ਚੰਬਾ
ਤੇ ਕੇਸਰ ਕਿਆਰੀਆਂ ਲਾਵਣੀਆਂ ਨੇ। ਔਹ ਵੇਖੋ ਨਾ,
ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ, ਮਸ ਛੁੱਟਾ ਗੱਭਰੂ, ਹਥ ਵਿਚ ਖੁੰਡਾ, ਤੇ ਪੈਰਾਂ
ਵਿਚ ਖੜਾਵਾਂ ਪਾਈ, ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਇੰਝ ਭਜਾ
ਆਂਵਦਾ ਏ, ਜੀਕਣ ਸਿੰਧਸਾਗਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜਵਾਰ ਭਾਟਾ
ਚੰਨ-ਛਾਤੀ ਵਲ ਭਜਾ ਜਾਂਵਦਾ ਏ। ਤੇ ਭੈਣ ਤੇ ਭਰਾ ਦੀਆਂ

ਪਿਆਰ ਭਰੀਆਂ ਗਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੇ ਸੋਗੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ
 ਜੀਜਾ ਮੌਜੂਦ ਏ—ਹਾਂ ਨੈਲੇ ਉਪਰ ਕੋਈ ਦੈਹਲਾ ! ਭੈਣੇ,
 ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਮਾਸ ਨਾਲ ਮਾਸ ਤੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਰਲੀ
 ਬੈਠੀ ਏਂ, ਤੈਂ ਵਿਚ ਤੇ ਤੈਂਡੇ ਵੀਰ ਵਿਚ ਕੀ ਫਰਕ, ਪਰ
 ਇਹ ਜੀਜਾ ਹੋਰ ਕਾਸੇ ਕੁੱਖ ਵਿਚੋਂ ਜਾਇਆ, ਤੇ ਹੋਰ
 ਕਾਸੇ ਦੇਸ ਦਾ ਪੁਤਲਾ, ਓਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਕੋਲੋਂ
 ਵਧੇਰੇ ਉਛਲਦਾ ਤੇ ਹਿਰਨ ਵਾਂਗ ਭਜਦਾ ਤੈਂਡਾ ਰਾਹ ਮਲ
 ਖੜੋਤਾ ਏ। ਹਾਂ ਅਜ ਕਾਸੇ ਸੁਨੈਹਰੀ ਰੰਗ-ਦੰਗੇ ਨੇ ਆਵਣਾ
 ਏ, ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਘੁਟ ਕੇ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਾਵਣਾ ਏ ! ਓ
 ਇਕ ਪਾਸੇ ਦੋ, ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਲਮਕਲੀ ਜਿੰਦੜੀ, ਇਕ
 ਪਾਸੇ ਚੰਨ ਤੇ ਸੂਰਜ ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਿਰੋਲ-ਨੂਰ ਦੇ ਅੱਜ
 ਮੇਲੇ ਨੇ। ਹਾਂ ਅੱਜ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਵਿਸਾਖੀ ਏ ਤੇ ਵਣਤਿਣ
 ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪੱਥਾਂ ਭਾਰ ਖਲੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਣੋਖੇ ਜੋੜ-ਮੇਲ
 ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਣ ਲਈ ਹਥ ਵਿਚ ਬੰਡੇ ਲੈ ਕੇ ਖੜੋਤੇ
 ਹੋਏ ਨੇ ! ਹਾਂ, ਵੇਖੋ ਨਾ, ਵੇਖੋ ਨਾ, ਓ ਖੰਡਮੰਡਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ !
 ਵੇਖੋ ਓਹ ਪੁਰਬ ਦੀ ਥਾਂ ਅੱਜ ਪੱਛਮ ਵਲੋਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਏ !
 ਸੂਰਜ ਤੇ ਓਹਨੂੰ ਵੇਹਦਿਆਂ ਸਾਰ ਹੀ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ ਤੇ
 ਪਤਨੀ ਪੋਹ ਫੁਟਾਲ ਵਾਂਗ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਤੇ ਕਾਸੇ ਗੁਲਾਬ
 ਵਾਂਗ ਖਿੜ ਗਏ ਨੇ ! ਓ ਜੀਜਿਆ, ਤੂੰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੀ, ਕੀ
 ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਜੀਜਾ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਜੁ ਤੂੰ ਇਸ ਆਪਣੇ
 ਸਚੜੇ-ਸਾਲੜੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਲਾਲ ਵਾਂਗ ਭਖਦਾ ਏ—ਹਾਂ
 ਤੂੰ ਭੈਣ-ਮਾਇਯਾ ਦਾ ਸੁਚਾ ਪਤੀ : ਧਰਮ; ਓਹ ਧਰਮ
 ਜੁ ਪੰਥ ਲਾ ਕੇ ਏਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਡਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ

ਫਿਰ ਮੁੜ ਆਇਆ ਤੇ ਏਸ ਸੁਹਾਵਣੇ ਘਰ ਓ ਪਾਰਸਾ
ਤੂੰ ਅਜ ਡੇਰਾ ਆ ਲਾਇਆ ? ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਨੇ ਅਜ
ਪੈਂਤਰਾ ਬਦਲਾਇਆ, ਭੈਣ ਤੇ ਭਣਵਈਏ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ !

ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਅਦਲੀ ਤਰਕੜ !

ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇਛਾ ਤਾੜ ਕੇ, ਓ ਬਾਬਾ,
ਤੂੰ ਸਚ ਮੁਚ ਆਖਰ ਆਪਣੇ ਉਚੜੇ ਤੇ ਸੁਚੜੇ ਟਿੱਬੇ ਤੇ ਆ
ਹੀ ਬੈਠਾ ! ਹਾਂ ਅੱਜ, ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਮੋਦੀ-ਖਾਨੇ ਦਾ
ਇਨਚਾਰਜ ਏਂ, ਧਨ ਮਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦਾ, ਧੁਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ,
ਪਰ ਓਸ ਦਾ ਦਫੇਦਾਰ, ਓਸ ਦਾ ਵੰਡਦਾਰ, ਓਸ ਦਾ ਵੇਲ
ਦਾਰ ਤੂੰ, ਮੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਬਾਬਾ ! ਤੂੰ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਛਾਬੇ
ਪਾਂਵਦਾ ਏ, ਤੇ ਸਵਾਏ-ਗੱਛੇ ਤੋਲਦਾ ਏਂ । ਜੇ ਕੋਈ ਆਂਵਦਾ
ਏ ਓਹ ਨੂੰ ਖਿੜੇ ਮਥੇ ਬੋਲਦਾ ਏਂ, ਓਹਨੂੰ ਸਵਾਈ ਚੀਜ਼
ਦੇ ਕੇ ਚਾ ਟੋਰਦਾ ਏਂ, ਇਹ ਹਭ ਕੋਈ ਨੂੰ ਰਜਾਂਵਦਾ, ਤੇ
ਓਹੋ ਖਰੀਦਾਰ ਫਿਰ ਤੈਂ ਕੋਲ ਮੁੜ ਮੁੜ ਭਜੇ ਆਂਵਦਾ, ਤੇ
ਕਿਸੇ ਦਾ ਇਸ 'ਹਟੜੀ' ਤੇ ਉਠਣ ਦਾ ਵੀ ਜੀ ਨਹੀਂ
ਕਰਦਾ ! ਭਲਾ ਕਦੀ ਮਾਖਿਓਂ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਵੀ ਫੁਲਾਂ
ਤੇ ਉਠੀਆਂ, ਫਿਰ ਜੇ ਕਿਧਰੇ ਮਾਖਿਓਂ ਆਪ ਭੁਲਿਆ ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੀ ਕੀ ਏ । ਜੇ ਕੋਈ ਆਂਵਦਾ
ਏ ਬੋਲੀਆਂ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਵਦਾ ਏ । ਖਰੀਦਾਰ, ਪ੍ਰਚੁਣੀਆਂ,

ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਤੇ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਲਗੀ ਹੋਈ
 ਲਾਈਨ ਡੋਰੀਆਂ ਲਾਲਾ ਕੇ ਲੋਗ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਬੂਹੇ
 ਮੱਲੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਪਰ ਅਣਬਕ-ਬਾਬਾ ਛਾਬੇ ਭਰ ਭਰ ਕੇ
 ਪਾਈ ਜਾਂਦਾ ਏ, ਓਹ ਆਪਣੇ ਪਵਿਤਰ-ਹੱਥ ਨਾਲ ਆਪ
 ਤੋਲਦਾ ਏ। ਓਸ ਦੀ ਤੋਲ ਹੁਣ ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਫਬੀ ਤੇ
 ਸਿਖਰ ਚੜ੍ਹੀ ਏ ਜੋ ਇਕ ਵਾਰੀ ਹੀ ਪੂਰਾ ਤੋਲ ਤੋਲੀਂਦਾ
 ਏ, ਵਧ ਘਟ ਕਰਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਤੋ ਗਾਹਕ ਵੀ ਵੇਖਦੇ
 ਨੇ, ਜੁ ਛਾਬੇ ਦੀ ਸਿਰੀ ਉਹਨਾਂ ਵਲ ਹੀ ਉੜੀ ਹੋਈ ਏ—
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਗਿਲੋਚ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ
 ਧਾਰਨ ਵਲ ਤਾਂ ਤਕਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤੱਕੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਦ
 ਜੋ ਓਹ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਕ ਸੁਬਾ ਜਾਂ ਘਾਟੇ ਦੀ ਖੁੜਕ ਹੋਵੇ !
 ਇਉਂ ਬਾਬੇ ਦਾ ਛਾਬਾ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ ਵਾਂਕ ਨਿਤ ਨਿਤ
 ਚਲਦਾ ਏ, ਨਾ ਬਾਬਾ ਥੱਕਦਾ ਏ ਨਾ ਅੱਕਦਾ, ਨਾ ਇਸ
 ਮਿਠ-ਬੋਲੜੇ ਦੇ ਗਾਹਕ ਅੱਕਦੇ ਨੇ ! ਏਹ ਬਾਬਾ, ਇਕ ਹੋਰ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਜਾਦੂਗਰ ਵੀ ਏ। ਇਹ ਇਕ, ਦੋ, ਤਿੰਨ ਚਾਰ.....
 ਪੰਜ, ਦਸ, ਵੀਹ ਤੀਹ.... ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਇਹ ਤਾਂ
 'ਤੇਰਾ ਹੀ ਤੇਰਾ' ਜਾਣਦਾ ਏ, ਪਰ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਕੀ
 ਗੱਲ ਜੇ ਹਥ ਅਟਕਲ ਪਚੂ ਪੂਰੇ ਮਾਪ ਮਾਪਦੇ ਤੇ ਤਰਕੜ
 ਧਰਮ ਦਾ ਤੋਲ ਤੋਲਦੇ ! ਲੋਕੀ ਜਾ ਕੇ ਧੁਰ ਸਰਕਾਰੇ
 ਰੀਪੋਟਾਂ ਕਰਦੇ ਨੇ। ਹਾਂ ਦਾਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੋਰੜੂ ਮੋਠ ਵੀ
 ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ ਨੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਨਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਤਿਲ
 ਜਿਭਾ ਘਾਟਾ ਤੇ ਨਾ ਵਾਧਾ ! ਓ ਨਿਰੰਕਾਰੀ-ਮੋਦੀਆ, ਧੰਨ
 ਤੈਂਡੀਆ ਸਵਾਈਆਂ ਤੋਲਾਂ, ਤੂੰ ਘਾਟਾ ਪਾਣ ਨੂੰ ਵੀ ਏਸੇ

ਛਾਬੇ ਨਾਲ ਤੋਲਨਾ ਏਂ । ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬਾ ਬਿਬੇਕ-ਛਾਬੇ
ਹੁਣ ਤੋਲ ਤੋਲ ਕੇ ਵੰਡਣ ਲਗਾ !!

ਵੇਂਈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਨ੍ਹਾ ਕੇ

ਬਾਬਾ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ !

ਅਜ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਹੜੀ ਘੁਮਣ ਘੇਰੀ, ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ
ਸਿਰ ਤੇ ਸਵਾਰ ਏ, ਤੂੰ ਅਜ ਭੱਜਾ ਭੱਜਾ ਕੋਲ-ਵਗਦੀ ਨਦੀ
'ਵੇਂਈ' ਤੇ ਜਾ ਬੈਠਾ ਏ ! ਓ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ, ਮੇਰੀ ਅੱਖ
ਦਿਆ ਤਾਰਿਆ, ਪ੍ਰਭਾਤੇ ਤੂੰ ਓਧਰ ਗਇਓ ਤਦ ਦੀਆਂ
ਇਹ ਸੂਰਜ-ਮੁਖੀ ਅਖਾਂ ਓਸ ਵੇਂਈ ਵਾਲੇ ਸੂਰਜ ਵਲ ਲਗੀਆਂ
ਹੋਈਆਂ ਨੇ । ਲੋਕੀ ਆਪਣੇ ਪਰਨੇ ਤੇ ਲੰਗੋਟੇ, ਧੋਤੀਆਂ ਤੇ ਕੱਛੇ
ਲੈ ਕੇ ਮੁੜ ਵੀ ਆਏ ਨੇ, ਪਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਅੱਖ ਦਿਆ ਤਾਰਿਆ,
ਤੂੰ ਅਜੇ ਤਕ ਉਥੇ ਹੀ ਵਾਹ ! ਵਾਹ ! ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿਚ
ਸਮਾਧੀ ਲਾਈ ਲੁਕਿਆ ਬੈਠਾ ਏ--ਤੈਨੂੰ ਵੇਖੋ ਤਾਂ
ਕੌਣ ਵੇਖੇ, ਤੈਨੂੰ ਲਭੇ ਤਾਂ ਕੌਣ ਲਭੇ, ਤੂੰ ਉਤੇ ਕਿਧਰੇ ਨਹੀਂ,
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਲ ਬਣ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ
ਬਪਟ ਲਿਆਵਾਂ, ਤੂੰ ਕੋਈ ਕੰਢੇ ਉਪਰ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ
ਵੀ ਬਗਲਾ ਭਗਤ ਬਣ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਹੜੱਪ ਕਰ ਜਾਵਾਂ, ਤੂੰ ਕੋਈ
ਮੱਛੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਗਰਮਛ ਬਣ ਕੇ ਢੂੰਡ ਕੱਢਾਂ ਤੇ
ਵਿਰ ਆਪਣੇ ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਚਾ ਬਿਠਾਵਾਂ ! ਤੇ ਹੇ ਵੇਂਈ, ਅਜ

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਸੁਰਖਾਬ ਲਗੇ ਨੇ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ
ਆਂਵਦੀ, ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਦਿਸਦੀ, ਕਾਸ਼ੇ ਫੁਣ ਫੁਣ ਕਰਦੀ ਅਪੱਛਰਾਂ
ਵਾਂਝ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਂਬਰਾਂ ਛਣਕਾਵੇਦੀ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ
ਤਰਸਦੀਆਂ ਆਖਾਂ ਤੋਂ ਤਿਲਕ ਤਿਲਕ ਪੈਂਦੀ । ਨੀ ਵੰਨ
ਸੁਵੰਨੀਏ ਨਾਟੇ, ਤੂੰ ਕੋਈ ਮੋਹਣੀ ਏ, ਤੈਂ ਅਜ ਮੇਰਾ ਲਾਲਣ
ਆਪਣੇ ਫੁਣੇ ਨਾਲ ਖੋਹ ਲਿਆ, ਖੱਸ ਲਿਆ, ਤੈਂ ਮੇਰਾ ਅੱਖ
ਦਾ ਤਾਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸੰਘਣੀਆਂ ਜੁਲਫ-ਬਦਲਾਂ ਵਿਚ ਲੁਕਾ
ਲਿਆ ! ਓ ਭਯਾਈ-ਕੱਸੀਏ, ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿਤ ਵਿਚ ਹੋਂਦੀ
ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨੇਜੇ ਨਾਲ ਮਿਣਦਾ ਤੇ ਫਰੇਲਦਾ, ਪਰ ਅੱਜ ਤੇਰੇ
ਕੱਝ ਪਾਏ ਹੋਏ ਨੇ, ਤੇ ਤੇਰਾ ਪੋਟ ਉਫਰ ਕੇ ਸਿੰਧ-ਸਾਗਰ ਨੂੰ
ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਬੈਠਾ ਏ ! ਓ ਵਗਦੀਏ ਵੈਹਿੰਦੀ ਏ
ਵੇਂਈਏ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ 'ਵੇਂਈ' ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਜੇ ਤੂੰ
ਸੁਝਾ ਸਦਾ ਨੁਮਕ ਨੁਮਕ ਕੇ ਅਥੇ ਹੀ ਵੈਨੀ ਏ--ਹਾਂ
ਸ਼ੀਕਣ ਤੂੰ ਸਦਾ ਵਧਵੀ ਸਰਿਤਾ ਡੀਕਣ ਹੀ ਮੈਂਡਾ ਨੂਰੀ-ਬਾਬਾ,
ਤੂੰ ਕਾਲ-ਜਾਈ ਕਾਲ-ਵਿਆਹੀ, ਪਰ ਤੈਂ ਵਿਚ; ਹਾਂ ਅਜ ਤੈਂ
ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਅਕਾਲ-ਨੂਰ ਟਿੱਕੀ ਆ ਸਮਾਈ ! ਓ ਕਾਲ-ਕੱਸੀਏ,
ਅੱਜ ਤੈਂ ਵਿਚ ਆ ਵੜਿਆ ਮੈਂਡਾ ਕਾਹਨ, ਮੈਂਡਾ ਬਾਵਨ
ਮੈਂਡਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ-ਨੂਰ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਜ ਕਾਲ-ਨਦੀ ਦੀ ਤੋਹ
ਥਿਠ ਵੜ ਬੈਠਾ ਮੇਰਾ ਅਕਾਲੀ-ਕਛੂਆ, ਜਗ-ਕਛਣ ਵਾਲਾ
ਮਛੂਆ--ਇਸ ਕਾਲੀ-ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਚਿਟਾ ਚੌਦਵੀਂ ਦਾ ਚੰਨ !

ਵੇਂਈ ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ਮੁੜ ਆਇਆ

ਓ ਨੂਰਾ, ਓਇ ਕੋਹਿ-ਤੂਰਾ, ਤੂੰ ਸਿਫਤ-ਸਲਾਹ
 ਵਾਹ ਵਾਹ ! ਰੂਪ ਵੇਂਈ-ਨਦੀ ਵਿਚ ਡੁੱਬੀ ਡੁਬਕੀ ਜੇ ਮਾਰੀ ਏ,
 ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰਾਖਾ ਕੌਣ ? ਓ ਚੰਨਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਸਦਾ
 ਲਈ ਅਖੋਂ ਓਹਲੇ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਅਮੱਸਿਆ ਗੁਸੀ ਧਰਤੀ
 ਦਾ ਵਾਲੀ-ਵਾਰਸ ਕੌਣ ? ਓ ਚੰਨਾ, ਓ ਸੂਰਜਾ, ਕੀ ਕਦੇ ਲੰਮੇ
 ਚੌਨ ਗ੍ਰਹਣ ਤੇ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਲਗੇ—
 ਗ੍ਰਹਣ ਆਏ ਗਏ, ਸੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾ, ਭੁਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਪਾ
 ਕੇ, ਤੇ ਭਟਕਿਆਂ ਨੂੰ ਰਤਾ ਕੁ ਹੋਰ ਭਟਕਾ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ
 ਹਟ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਨੇ ! ਤੀਕਣ ਹੀ, ਓ ਮੇਰਿਆ ਚੰਨਾ,
 ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ, ਇਸ ਵੇਂਈ ਵਿਚ ਫੇਰ ਮੁੜ ਆ. ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਸੁਹਾਵਣੇ
 ਮੁਖੜੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੱਕਣ ਲਈ ਸਾਰੀ ਸਿਸ਼ਟੀ ਪਈ ਤਰਸਦੀ
 ਆ ! ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਰਸਦੀ ਆ, ਕੌਣ ? ਤੇਰੀ ਭੈਣ,
 ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਾ ਲੈ ਆਈ
 ਉ, ਉਸ ਵੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਏ,
 ਓਸ ਦੀ ਜਿੰਦੜੀ ਇੰਝ ਤਰਬਕਦੀ ਏ, ਜੀਕਣ ਆਪਣੇ
 ਚੂਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਲਾਂ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਕੁਕੜੀ
 ਤੜਫਦੀ ਤੇ ਤਰੱਪ ਤਰੱਪ ਕੇ ਮਰਦੀ ਏ ! ਓ ਮੇਰਿਆ ਚੰਨਾ,
 ਓ ਵਡ-ਬੋਬੇ, ਵਡ-ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਦਿਆ ਚੰਨਾ, ਮੁੜ ਆ
 ਮੁੜ ਆ, ਮੁੜ ਆ—ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਗੂੰਜ ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼
 ਵਿਚ ਅਜ ਤਕ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਏ—ਓ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ

(੫੯)

ਚੰਨਾਂ ਮੁੜ ਆ, ਮੁੜ ਆ, ਮੁੜ ਆ ! ਤੈਂਡੀ ਉਦਾਸੀ ਤੇ ਫੇਰੀ
ਲਈ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਉਤਰ ਦਖਨ ਸਭ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂਤਰਾਂ ਦੇ
ਤਿਆਹੇ ਨੇ, ਕੀ ਤੂੰ ਓਹਨਾਂ ਤਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਠਾਰੇਂਗਾ !
ਤੇ ਏਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤੈਂਡੀ ਜੋਤ ਬਿਨਾਂ ਸੁਨੇ ਨੇ,
ਤੇ ਇਹ ਗਗਨ ਵੀ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਪੁਛਣ ਲਈ
ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਆਇਆ ਏ । ਅੱਜ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਇਸ
ਸਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਕੀ ਕੁਰਲਾਟ ਏ ! ਓ ਭੁਬੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਚੰਨ, ਓ
ਸੂਰਜ, ਓ ਨੂਰ, ਜਗ-ਨੂਰ, ਇਸ ਤਿਹਾਈ, ਤਿਖਾਈ,
ਤੀਬਰ-ਤਾਈ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰ, ਸੂਰਜ-ਟਿਕੀ ਫਿਰ
ਆ ਦਿਖਾ !.....ਇਸ ਵਿਰਲਾਪ, ਇਸ ਕੁਰਲਾਟ, ਇਸ ਘੱਟ
ਘੱਟ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਤੜਫਾਟ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਓ ਸੋਹਣਿਆ, ਤੂੰ ਤੀਜੇ
ਦਿਨ ਇਉਂ ਮੁੜ ਆਇਆ ਜੀਕਣ ਈਸਾ-ਮਸੀਹ ਕਬਰ ਤੋੜ
ਕੇ ਮੁੜ ਆਇਆ ਸੀ--ਹਾਂ ਵਗਦੀ-ਵੇਂਈ ਨੇ ਮੋੜ ਦਿਤਾ
ਮੈਂਡਾ ਲਾਲ, ਮੈਂਡਾ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ, ਮਾਤ ਯਸੋਧਾ ਹਥ ਵਿਚ
ਆਇਆ ਗਵਾਚਾ ਹੋਇਆ ਇਹ ਨਵਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ! ਵਾਹ ਵਾਹ
ਵੇਂਈ-ਮਛੀ ਨੇ ਮੁੜ ਚਾ ਉਗਲਿਆ ਮੈਂਡਾ ਗਵਾਚਾ ਰਤਨ :
ਕੋਹਿਨੂਰ-ਮਖਮੂਰ !

-- --

ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੇ ਕੋਧਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ

ਓ ਲਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆ ਵਣਜਾਰਿਆ, ਤੈਂਡਾ ਪੈਹਲਾ ਗਾਹਕ ਲਾਲ-ਪੁਖਣ ਵਾਲਾ 'ਲਾਲੋ' । ਹਾਂ ਕੱਚ ਨੂੰ ਕੱਚ ਪਿਆਰਾ ਏ, ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਹੀਰਾ ਤੇ ਲਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਲ ! ਓ ਸੁਭਾਗੀ ਲਾਲੋ, ਤੈਂ ਅਤੇ ਤੈਂਡੇ ਲਾਲਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਗੰਢ ਏ, ਤੂੰ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਤੇ ਇਸ ਗਵਾਚੇ ਲਾਲ ਨੂੰ ਲੱਭੇ, ਤੇ ਤੈਂਡਾ ਲਾਲਣ ਵੇਈਂ ਨਵੀਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿਰੋੜੀ ਕੱਢ ਕੇ ਆਖੇ ਬਾਤ ! ਓ ਪੀਤ ਤੁਣਾਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਕੋਹੀਆਂ ਪੁਬਲ ਹੋ, ਇਕ ਤੁਣਕੇ ਨੇ ਇਸ ਕੋਹਿਨੂਰ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਤਲਵੰਡੀਓਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਲੈ ਆਂਦਾ । ਦੂਜੇ ਤੁਣਕੇ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜਗਤ-ਫੇਰੀ ਵਲ ਚਾ ਪਾਇਆ ! ਪਰ ਇਸ ਜਗਤ-ਫੇਰੀ ਦੀ ਦਲੀਜ ਤੂੰ, ਓ ਲਾਲੋ-ਗੁਲ-ਲਾਲੋ ਇਸ ਨੂਰ ਨੂੰ ਕਾਸੇ ਖੁਦਰ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਵਣ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਤੈਂਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ! ਓ ਲਾਲੋ, ਤੈਂਨੂੰ ਲੋਗ ਬੜ੍ਹਈ ਆਂਹਦੇ ਨੇ, ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਤੂੰ ਕਰੇ, ਤੂੰ ਆਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਰੋਈ ਖਿਲਾਏਂ, ਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾ ਕੇ ਆਪ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ ! ਤੇਰੇ ਕੋਧਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੱਸ ਏ, ਕੋਈ ਸਵਾਦ ਏ, ਕੋਈ ਖਿਚ ਏ, ਪਰ ਤੈਂਡਾ ਗਵਾਂਡੀ ਅੱਜ ਮਾਹਲ ਪੂੜੇ ਤੇ ਹਲਵਾ ਬਣਾਈ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਓਸ ਨੇ ਅੱਜ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਰਚਿਆ ਏ। ਓਸ ਦੀ ਦਸਤਰਖਾਨ ਤੇ ਅਜ ਸਾਰੀ ਸਿਰ-ਕਢ ਜਨਤਾ ਨੇ ਆਵਣਾ ਏ, ਅਜ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਬੰਡੀਆਂ ਲਗੀਆਂ

ਹੋਈਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਫੂਲਦਾਨ ਤੇ ਇਤਰਦਾਨ
ਛਿਟਕੇ ਹੋਏ ਨੇ । ਹੁਣ ਮੈਂਡੇ ਲਾਲਣ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਪਿੰਡ
ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਏ ਏਹ ਓਸ ਦੀ ਫੇਰੀ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਪੜਾਂ
ਏ—ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸ-ਘਰ ਕਿ ਓਸ-ਘਰ ਓਸ ਨੇ ਡੇਰੇ
ਜਾ ਲਾਵਣੇ ਨੇ ! ਹਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਗਾਜਾ ਭੋਜ ਏ
ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਗਾਂਗਾ-ਤੋਲੀ ਏ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਲੀ ਦੇ
ਤਿਲਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਖੁਸ਼ਬੋਏ, ਕੋਈ ਨੂਰਾਨੀ-ਭਾ ਏ, ਕੋਈ
ਅਣੋਖੀ ਲਿਸ਼ਕ ਏ । ਪਰ, ਸਚ ਏ ਓਹੋ ਰਾਣੀ ਜੋ ਖਸਮੇ ਭਾਣੀ ।
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਓਸ ਲਾਲਣ ਨੂੰ ਏਹ ਯਾ ਔਹ ਮਨ-ਭਾਣੀ
ਭਾਸੇਗੀ ? ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਮਲ ਕੇ ਖੜੋਤੇ ਹੋਏ ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ
ਭਾੜ ਰਹੇ ਨੇ—ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹੀਂ ਆਇਆ,
ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਮਲਕੜੇ ਹੀ ਕੱਖਾਂ-ਦੀ-ਕੁਲੀ ਵਿਚ ਜਾ ਬੈਠਾ,
ਓਥੇ ਸਨੈਹਰੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛੱਡ ਕੇ ਤੇ ਮੂੜੇ, ਟੁਟੇ ਹੋਏ ਮੂੜੇ ਨੂੰ
ਮੱਲ ਬੈਠਾ ! ਓ ਹਿਰਦੇ ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆ ਜਾਦੂ-ਤਰੱਕੜਾ,
ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਚੋਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖੋਚਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ । ਕੋਈ ਛਿਲ
ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕੋਈ ਘਬਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ—ਜੀਕਣ ਸਹਜ-
ਸੁਭਾ-ਉਬਕ-ਪੱਥਰ ਵਲ ਸੂਈ ਖਿਚੀ ਹੋਈ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਏ,
ਤੀਕਣ ਤੂੰ ਪੋਲਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁਲੀ ਵਿਚ ਜਾ
ਸਿਲਿਆ ! ਤੇ ਜਾਵੇਂ ਵੀ ਤੂੰ ਨਾ ਕੀਕਣ ? ਜਦ ਓਹਨਾਂ
ਮਾਲ-ਪੁੜਿਆ ਵਿਚ ਲੋਗਾਂ ਦੀ ਚੂਸੀ ਹੋਈ ਰਤੀ-ਰੱਤ ਸੀ,
ਤੇ ਕੋਧਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਵਿਚ ਦਸਾਂ ਨਹੁਆਂ ਦੀ ਬਰਕਤ ਸੀ । ਵਾਹ
ਵਾਹ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਸਤੀ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਕੇ, ਠੁਡਾ ਮਾਰ ਕੇ ਗਰੀਬੀ ਭਾਵ
ਨੂੰ ਉਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ਤੂੰ ਭੰਨ ਏਂ !

ਬਾਬਰ-ਵਾਲੀ

ਆਵਨ ਅਠੱਤਰੇ ਜਾਨ ਸਤਾਨਵੇਂ ਦੀ ਰਮਜ਼

ਓਹਨਾਂ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਓ ਬਾਬਾ, ਜਦ ਤੂੰ ਲਾਲੇ
 ਨਾਲ ਗਲ ਲਗ ਕੇ ਓਹ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੈਂ, ਤਦ
 ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਪੰਜਾਂ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪਵਿਤਰ ਨਦੀਆਂ
 ਵਿਚ ਜਲ ਦੀ ਥਾਂ ਲਹੂ ਵੱਗ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦਾ ਭਜ ਰਿਹਾ
 ਸੀ । ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਦੂਜੇ ਨਾਲ
 ਲੜਾਈ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ, ਤੇ ਇਸ ਗਰਮ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਤੇ ਭਾਜੜ
 ਵਿਚ ਕਈ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆਂ ਤੇ ਠਕਰਾਣੀਆਂ ਜੁਲਮ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ
 ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਪਤ ਤੇ ਆਬਰੂ ਨੂੰ ਖੁਹਾ ਬੈਠੀਆਂ
 ਸਨ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕਦੀ
 ਗੁੰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਤੇ ਵਿਚ ਮਾਂਗੀ ਪਿਆ ਸੰਧੂਰ
 ਸੀ, ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਜ਼ਾਲਮਾ ਨੇ ਭੇਡ ਦੀ ਜੱਤ ਵਾਂਗ ਚਾ
 ਕਤਰਿਆ ਸੀ ਤੇ ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਢਕੀਓ ਬੁਨ੍ਹ ਉਤਾਰਿਆ ਸੀ ।
 ਓਹ ਨਾਜ਼ਨੀਨਾਂ, ਕੋਮਲ ਕੁੰਜਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ
 ਮੈਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਗਿਰੀ ਛੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀਆਂ ਤੇ ਗਲਾਂ
 ਵਿਚ ਮੋਤ ਸਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾ ਲਟਕਾਈ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ,
 ਹੁਣ ਅਬਰੂਆਂ ਦੇ ਹਾਰ ਪਾ ਕੇ ਘਰੋਂ ਬੇ-ਘਰ ਹੋ ਰਹੀਆਂ
 ਸਨ । ਮੁੰਡੇ ਰੋਂਦੇ ਸਨ ਤੇ ਕੁਰਲਾਂਦੇ ਸਨ, ਪਤੀ ਤੋਂ ਪਤਨੀ

(੬੩)

ਵਿਛੜ ਕੇ ਹੁਣ ਚਿੰਤਾ-ਚਿਖਾ ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ ਤੇ ਪਤ ਦੀ
 ਥਾਂ ਬੇ-ਪਤੀ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਗਰਮ ਸੀ । ਓ ਭਾਰਤ-ਮਾਤਾ,
 ਸਚ ਮੁਚ ਇਸ ਨਾਜ਼ਕ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਤੈਂ ਖੂਨ-ਦੇ-ਸੋਹਿਲੇ
 ਗਾਏ, ਤੇ ਓ ਬਾਬਾ, ਜਦ ਤੂੰ ਇਹ ਜੁਗ-ਗਰਦੀ ਵੇਖੀ ਤਾਂ
 ਤੂੰ ਭਾਰਤ-ਮਾਤਾ ਦਾ ਸੁੱਚਾ ਲਾਲ, ਤਾਂ ਘੜੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਚਾ
 ਪਲਟਿਓ ਸੂ—' ਤੇਰੇ ਕੀਰਨੇ, ਜਗ ਚੀਰਨੇ, ਕੌਣ ਸੁਣ
 ਸਕਦਾ ਏ, ਕੌਣ ਸੁਣਾ ਸਕਦਾ ਏ ! ਓ ਭਾਰਤ-ਮਾਤਾ, ਤੂੰ ਨਾ
 ਰੇ, ਤੂੰ ਨਾ ਢਾਂਈ ਮਾਰ, ਤੂੰ ਨਾਂ ਲੱਤਪੱਤ ਹੋ ਕੇ ਚਿੰਤਾਤਰ ਹੋ,
 ਤੇਰੀ ਕੁਖ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਓ ਮਰਦ-ਕਾ-ਚੇਲਾ, ਜੋ ਪੁੱਠੀ
 ਗੰਗਾ ਮੁੜ ਵਹਾਏਗਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਸੂਰਜ ਪੂਰਬ ਦੀ ਥਾਂ ਪਛਮ
 ਨੂੰ ਫਿਰ ਜਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ, ਤੇ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ
 ਜਾ ਬਿਠਾਏਗਾ ! ਹਾਂ ਮਰਦਿ-ਮਰਦਾਨ, ਇਕੋ ਇਕੋ ਜਵਾਨ,
 ਵਰਿਆਮ ਇਕੋਲਾ ! ਓ ਜਾਬਰ-ਬਾਬਰ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ
 ਜੁ ਇਹ ਭਾਰਤ-ਮਾਤਾ ਸੀਤਾ-ਸਤਵੰਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆਂ
 ਇਸ ਦਾ ਲਹੂ ਵਗਾਇਆਂ, ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਓਹ 'ਰਕਤ-ਬੀਜ'
 ਉਠਣ ਗੇ, ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਤੈਨੂੰ
 ਹੀ ਸਾੜਨ ਗੇ ! ਓ ਜਾਬਰਾ, ਬਾਬਰਾ, ਤੂੰ ਸਿਧੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਆ
 ਜਾਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਵੀ ਇਟ ਨਾਲ ਇਟ ਖੜਕ ਜਾਏਗੀ, ਤੇ
 ਭਾਰਤ-ਮਾਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅਣਖੀਲਾ ਸਪੁਤ, ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਨਸਲ
 ਨੂੰ ਅੱਗ ਬਗੋਲੇ ਵਾਂਗ ਉਡਾ ਕੇ ਪਰੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ—
 ਆਵਣ ਅਠਤਰੇ ਜਾਨ ਸਤਾਨਵੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਉਠਸੀ ਇਕ ਮਰਦ
 ਕਾ ਚੇਲਾ । ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਦਾ ਵਡ-ਬੋਲਾ, ਹਰ ਇਕ
 ਜੁਗ ਗਰਦੀ ਸਿਆਹ ਗਰਦੀ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਜਾਲਮਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਤੇ ਸੱਚ

(੬੪)

ਦਾ ਪਰਗਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ੭੮ ਪਿਛੋਂ ੯੭ ਮੁੜ ਮੁੜ । ਵਾਹ
ਵਹਾ ਮੱਸਿਆ ਪਿਛੋਂ ਫਿਰ ਪੁਨਿਆ ।

ਬਾਬਰ-ਵਾਲੀ (੨)

(੨)

ਆਪ-ਟੁਰਦੀ-ਚੱਕੀ

ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਦੇਗਾਹੇ ਤੇ ਖੜੋਤਾ ਜਾਪਦਾ ਏਂ, ਜਿਥੇ
ਵੀ ਮੈਂ ਜਾਵਾ, ਜਦ ਵੀ ਮੈਂ ਉਠ ਕੇ ਖੜੋਵਾਂ ਤੂੰ ਦੇਗਾਹੇ ਤੇ
ਖੜੋਤਾ ਹੋਇਆ । ਭਾਰਤ ਦਾ ਕਾਲਾ ਭੂਤ ਦੇਖ ਕੇ ਰੋਂਦਾ
ਤੇ ਆਵਣ ਵਾਲੇ ਚਿਟੇ ਭਵਿਖ ਵਾਸਤੇ ਪਨੀਰੀ ਲਾਉਂਦਾ
ਪਿਆ ਜਾਪਦਾ ਏ ! ਖੁਨ-ਦੇ-ਸੋਹਿਲੇ, ਤੈਂ ਗਾਏ, ਰੱਤ
ਵਿਚ ਲੱਤ-ਪੱਤ ਤੂੰ ਹੋਇਓ, ਤੇ ਅੱਜ ਦੀ ਭਾਜੜ ਵਿਚ ਹੋਗਾਂ
ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ ਤੂੰ ਵੀ ਇਕ ਗੁਲਾਮ ਤੇ ਕੈਦ-ਖਾਨੇ
ਅੰਦਰ ਬੰਦ ! ਓ ਕੈਦੀਓ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ ਉਂਗਲ ਨਾਲ
ਉਂਗਲ ਪਕੜ ਕੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਚੱਕੀ ਪੀਸਣ ਤੇ ਤਤ ।
ਪਰ, ਪਰ ਓ ਕੈਦੀਓ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਬੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਕਦੇ ਆਪਸ
ਵਿਚ ਹੱਥ ਵਟਾਂਦੇ ਹੋ, ਕਦੇ ਸੌਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਪਤਾ
ਨਹੀਂ ਇਹ ਕੇਹੜੀ ਰੱਬੀ-ਜੋਤ, ਅੱਜ ਮੱਛੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ
ਕੱਛੂ ਵਾਂਗ ਫਸ ਕੇ ਆਈ ਏ । ਨਾ ਇਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ
ਵਿਚ ਨੀਂਦਰ, ਨਾ ਇਸ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿਚ ਬਕਾਵਟ, ਨਾ
ਇਸ ਦੀ ਚੱਕੀ ਵਿਚ ਰੋਕ ਟੋਕ ਯਾ ਰੁਕਾਵਟ--ਅੱਜ ਓਹੋ

(੬੫)

ਚੱਕੀ ਹੌਲੀ-ਫੁਲ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਗ ਟੁਰੀ ! ਓ
ਪਾਵਨ-ਛੋਹੇ ! ਓ ਬੰਦੀ-ਛੇੜ ਛੇਏ ! ਓਏ ਜੁਗ-ਜੁਗਾਂਤਰੀ
ਚੱਕੀਏ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਡ ਟੁਰੀ, ਅੱਜ ਕੀੜੀ
ਨੂੰ ਵੀ ਫੰਗ ਲੱਗ ਗਏ ! ਲੋਕ ਵੇਹਿੰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਵੇਖ ਕੇ
ਚਕੱਤ ਪਏ ਹੋਂਦੇ ਨੇ । ਬਾਬਰ-ਜਾਬਰ ਤੱਕ ਵੀ ਗੱਲ ਜਾ
ਅਪੜੀ ਏ, ਤੇ ਓਹ ਨੱਸਿਆ ਨੱਸਿਆ ਨੰਗੀਂ ਪੈਰੀਂ ਚਰਨ
ਸ਼ਰਨ ਤੇ ਆ ਡਿੱਗਦਾ ਏ ਤੇ ਆਪਣੀ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ਾਵੰਦਾ
ਏ--ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਚੱਕੀ ਚੁੱਪ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਵਧੇਰੇ
ਗੇੜ ਖਾਵੰਦੀ ਏ, ਤੇ ਆਟੇ ਦੀ ਥਾਂ, ਬਾਬਰ ਦਾ ਬੱਜਰ
ਹਿਰਦਾ ਪੀਂਹਦੀ ਏ ! ਇਕ ਪਾਸੇ ਜਾਬਰ-ਬਾਬਰ ਤੇ ਦੂਜੇ
ਪਾਸੇ ਮੇਰਾ ਕੋਮਲ ਮਲਾਈ-ਬਾਬਾ ! ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਾਤ ਤੇ
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਭਾਤ ! ਇਕ ਪਾਸੇ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਤੇ
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੰਦੀ ਛੇੜ ! ਪਰ ਅੱਜ ਜਾਬਰ-ਬਾਬਰ, ਉਹ
ਬਾਬਰ ਨਹੀਂ ਜੁ ਕਲ ਸੀ । ਹੁਣ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਤੇ ਸਿਰ
ਨਿਵਾ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਹੁਣ ਓਹ
ਕੰਨ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਸੂਰਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਮੰਗਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਅਗੋਂ ਵਾਸਤੇ ਧਰਮ ਤੇ ਇਨਸਾਫ ਦਾ ਇਕਗਾਰ
ਕਰਦਾ ਹੈ । ਆਪ-ਟੁਰਦੀ ਚੱਕੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ਅੱਜ
ਉਹ ਭੈ-ਭੀਤ ਹੈ, ਓਹ ਕਿਉਂ ਨਾ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਰੁਲ ਕੇ
ਮਿੱਟੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ? ਇਹ ਚੱਕੀ ਓਹਦੀ ਚੱਕੀ ਹੀ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਤਾਂ ਓਹ ਜੁਗਾਂ-ਜੁਗਾਂਤਰਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਫੇਰੀ ਹੈ, ਜੁ ਆਏ
ਅਠੱਤਰ ਨੂੰ ਝੱਟ-ਪੱਟ ਗਏ-ਸਤਾਨਵੇਂ, ਆਈ ਵਿਸਾਖੀ ਨੂੰ
ਗਈ ਵਿਸਾਖੀ ਕਰ ਕੇ ਬਾਬਰਵਾਣੀ ਤੇ ਪਾਣੀ ਵਾਰਨ ਵਾਲਾ।

(੬੬)

ਚੱਕੀ ਏ ! ਓ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਦੀ ਸੱਚੀਏ ਫ਼ੋਟੋ, ਤੂੰ
ਵੇ' ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਪ-ਭੌਂਦੀ ਚੱਕੀ, ਤੂੰ ਹੁਣ ਤਕ ਚਲਨੀ
ਏ' । ਇਉਂ ਕਾਲੇ ਪਿਛੇ ਚਿੱਟਾ ਪੈਹਰ ਆਪੇ ਅਵੱਸ਼ ਚੱਕਰ
ਲਾ ਕੇ ਆਵੰਦਾ ਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬਾ ਤੇਰੀ ਚੱਕੀ !!

ਬਾਬਰ-ਵਾਲੀ

ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵੱਡੇ ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਗੋਸ਼ਟ

(੩)

ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਕੀ ਕੌਤਕ ਏ, ਜੁ ਤੂੰ ਅੱਜ ਕੈਦਾਂ
ਵਿਚ ਇਕ ਕੈਦੀ, ਤੇ ਤੇਰਾ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ !
ਉਹ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਖੋਲ੍ਹਦਾ, ਪਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ
ਖੁਲੀਂਦਾ, ਓਹ ਆਪ ਭੱਜਾ-ਭੱਜਾ ਆਵੰਦਾ ਪਰ ਤੂੰ ਉੱਠ ਕੇ
ਵੀ ਨਾ ਖੜੋਂਦਾ । ਓਹ ਤੈਂ ਵਲ ਮੁੜ ਝੁਕ ਝੁਕ ਕੇ ਡਿਭੋਤ
ਬੰਦਨਾ ਕਰਦਾ; ਪਰ ਤੂੰ ਓਸ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਇਲੇਕਮ ਵੀ
ਨਾ ਆਖਦਾ ! ਹਾਂ, ਅੱਜ ਇਸ ਜਾਬਰ-ਬਾਬਰ ਤੇ ਬਾਬੇ
ਦੀ ਮੁੱਠ-ਭੇੜ ਏ, ਹਾਂ ਅੱਜ ਕੱਚ ਤੇ ਸੱਚ ਦੀ ਲੜਾਈ ਏ ।
ਅੱਜ ਕਿਅਮਤ ਅਗੇਤਰੇ ਹੀ ਚਾ ਆਈ ਏ ਤੇ ਖੂਨ ਦੀਆਂ
ਨਦੀਆਂ ਬਹਾਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਉਸੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਵੱਗ ਟੁਰਿਆ
ਏ ! ਤਾਂ ਰੁੜ੍ਹੀ ਰੁੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਬਾਬਰ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਅਰਜ਼ਾਂ
ਕਰਦਾ ਏ: ਓ ਬਾਬਾ ਬਖਸ਼ ਲੈ, ਬਖਸ਼ ਲੈ, ਬਖਸ਼ ਲੈ,
ਮਾਂ ਭੁੱਲੇ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਲੈ ! ਤਾਂ ਓਹਦੀ ਕੂਕ ਫਰਿਆਦ

ਪੁਰ-ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਸੁਣੀ ਜਾਂਦੀ ਏ; ਤੇ ਓਹ ਵੱਡਾ-ਬਾਪ
 ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੁਣ ਇਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ ਬਣ
 ਕੇ ਇਸ ਮੈਂਡੇ ਬਾਬੇ ਕੋਲ ਆਂਵਦਾ ਏ, ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਏ ਜੁ
 ਕੀਕਣ ਇਸ ਭਾਰਤ-ਵਰਸ਼ ਵਿਚ **ਵਿਭਚਾਰ** ਤੇ ਦੁਰਚਾਰ
 ਦਾ ਜਦ ਜ਼ੋਰ ਵਧ ਗਿਆ; **ਉੱਦਮ** ਨੂੰ ਪਰਾਂਸੁਟ ਕੇ ਜਦ
 ਲੋਗ ਟੂਣੇ-ਟਾਣਿਆਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਏ, ਜਦ ਦੁੱਧ ਦੀ ਥਾਂ
 ਕੱਚੀ-ਲੱਸੀ ਤੇ ਬੇਹੀ ਲੱਸੀ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ; ਤਦ
 ਇਸ ਉੱਜੜੀ ਹੋਈ ਫੁਲਵਾੜੀ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਮੁੜ ਨਵੇਂ
 ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਲਾਣ ਲਈ ਇਸ ਬਾਬਰ-ਜਾਬਰ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ
 ਪੈ ਗਈ । ਕਾਲ ਦੀ ਦਾਤਰੀ ਭੱਖੜਾ ਤੇ ਭੰਗ ਕੱਟਣ
 ਵਾਸਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਏ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਪੈਲੀ ਕਣਕ ਆਦ
 ਉਤਮ ਫ਼ਸਲਾਂ ਦੇ ਬੀਜਣ ਤੋਂ ਵਾਂਜੀ ਰਹੇਗੀ ! ਇਹ ਮੇਰਾ
 ਵੱਡ-ਬਾਪੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਆਪਣੇ ਸਪੁੱਤ, ਮੈਂਡੇ ਬਾਬੇ ਨਾਲ
 ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਬਾਬਰ ਦੀ ਹੱਥ-ਟੱਡੀ ਅਰਜੇਈ ਨੂੰ
 ਬਾਬੇ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਉਚਾਂਦਾ ਏ—ਹਾਂ ਅੱਜ ਬਾਬਾ ਜੱਜ
 ਤੇ ਓਹ ਵੱਡ-ਬਾਬਾ ਵਕੀਲ ! ਪਰ ਮੈਂਡਾ ਬਾਬਾ, ਵਕੀਲ
 ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ । ਆਂਹਦਾ ਏ, ਸੱਚ ਏ, ਬਾਬਰ
 ਜਿਹੇ ਜਾਬਰ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਸੀ; ਇਹਨਾਂ ਜਾਬਰਾਂ, ਇਹਨਾਂ
 ਹਿਟਲਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੋਇਆ ਕਰਦੀ ਏ, ਸ਼ੇਰਾਂ
 ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨਾਲ, ਸਕਤੇ ਦਾ ਸਕਤੇ ਨਾਲ, ਪਰ
 ਇਹਨਾਂ ਗ਼ੀਬਣੀਆਂ ਗਊਆਂ ਦਾ ਲਹੂ ਕਿਉਂ.....ਤਾਂ ਇਸ
 ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ, ਵੱਡ-ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀ ਥਾਂ ਹੱਥ ਜੋੜ

(੬੮)

ਅਗੇ ਵਧ ਭਾਰਤ ਮਾਤਾ ਆਪ ਇੰਜ ਦੇਂਦੀ ਏ “ਓ ਕੋਹਨੂਰੀ
ਲਾਲ ! ਜੇ ਇਹ ਮਹਾਨ ਉਪਧ੍ਰਵ ਨਾ ਹੋਂਦੇ, ਤਾਂ ਓ ਜਗ ਜੀਵਣ,
ਓ ਮੇਰੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ-ਪੁੱਤਰਾ, ਤੇਰਾ ਆਗਮਨ ਇਸ
ਤਰਸਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਕੀਕਣ ਹੁੰਦਾ । ਬਾਬਰ ਆਵਣ ਜਾਵਣ
ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਨਾਲੋ ਨਾਲ ਤੈਂ ਜੇਹੇ ਬਾਬੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਭਰੇ
ਛਾਬੇ ਆ ਵੰਡਦੇ ਨੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ! ਮੈਂਡੇ ਬਾਬੇ ਤੇ ਵੱਡ-
ਬਾਬੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਗੋਸ਼ਟ !!

ਕਲਯੁਗ ਬਾਬੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਤੇ ਪੈਹਲਾ ਸਿੱਖ !

ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਤੈਂਡੀ ਪੈਹਲੀ ਬੜਪ, ਕਾਲ-ਕਲਾ
ਨਾਲ ਪੈਹਲੀ ਮੁੱਠ ਭੇੜ ਏ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵੱਡ-ਬਾਬਾ ਅਕਾਲ
ਪੁਰਖ ਆਪ ਆ ਕੇ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਪਿਠ ਤੇ ਥਾਪੀ
ਦੇ ਕੇ ਜਗਤ-ਜਲੰਦੇ ਨੂੰ ਰਖਿਆ ਲਈ ਆਪ ਨਿਵਾਜਦਾ
ਤੇ ਸਾਜਦਾ ਏ । ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੋ ਉਤਰ ਕੇ ਮੇਰਾ ਬਾਪੂ ਫਰਸ਼
ਤੇ ਆਇਆ ਤੇ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਦੀ ਸੌਂਪਾਂ-ਸਾਂਪੀ ਕਰਨ । ਹੁਣ
ਵੱਡ-ਬਾਪੂ ਵੀ ਆਇਆ ! ਇਸ ਅਣਖੇ ਕੌਤਕ
ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ‘ਕਾਲ’ Time ਦਾ ਵੱਲੀ ਕਲਯੁਗ Time
Personified ਘਬਰਾਇਆ; ਜੀਕਣ ਥਾਨੇਦਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ
ਚੋਰ ਘਬਰਾਂਵਦਾ ਤੇ ਥਰ ਥਰ ਕੰਬਦਾ ਏ ! ਇਹ ਗੱਲ
ਤਾੜ ਕੇ ਕਲਯੁਗ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ ਤੇ ਹੱਥ

(੬੯)

ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਦਰ ਆਇਆ ਤੇ ਆ ਕੇ ਆਖਿਓ ਸੂ:
ਓ ਬਾਬਾ ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਰਸ਼ੀ ਬਾਲਾ ਏਂ; ਤੂੰ ਮਸ-ਫੁੱਟਾ
ਗੱਭਰੂ ਏਂ, ਤੂੰ ਜਤੀ-ਸਤੀ ਏਂ, ਐਹ ਮੋਹਣੀਆਂ ਤੇ ਅਪੱਛਰਾਂ
ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ, ਤੇਰੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਘਸਾਣ
ਵਾਲੀਆਂ ਹੱਥ-ਬੱਧੀਆਂ ਹੂਰਾਂ ! ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਖਿਆ: ਓ
ਕਾਲਿਆ ਮਤਵਾਲਿਆ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਜੁ ਇਹ
ਫੋਕੀਆਂ-ਵਿਸ ਗੰਦਲਾਂ ਨੇ ! ਇਹਨਾਂ ਹੂਰਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਮਿੱਠਾ
ਨੂਰ ਨਹੀਂ; ਇਹਨਾਂ ਬੰਦੀਆਂ ਵਿਚ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਸਰੂਰ ਨਹੀਂ !
ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੋਹ ਸੱਕਦੀਆਂ !

ਇਸ ਚਲਿਤਰੀ ਨੂੰ ਕਾਰਗਰ ਹੋਂਦਾ ਨਾ ਵੇਖ ਕੇ
ਕਲਯੁਗ ਰਤਾ ਕੁ ਪਿਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਫਿਰ ਅਗਾਂ
ਵਧਿਆ ਤੇ ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ ਵਧਣ ਨਾਲ ਇਕ ਲੰਮੀ ਲਾਈਨ
ਡੋਰੀ, ਰਾਜਿਆਂ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ
ਨਾਲ ਸਿਰ ਨਿਵਾਵੰਦੀ ਆਈ, ਤੇ ਨਾਲੇ ਰਬ, ਹਾਥੀ,
ਘੋੜੇ ਤੇ ਫੌਜਾਂ ਵੀ ਆਈਆਂ ! ਬੰਡੇ ਝੂਲੇ ਤੇ ਘੜਿਆਲ
ਵੱਜੇ ਤੇ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਉਤਾਰੀ ਤੇ ਕਲਯੁਗ
ਨੇ ਆਖਿਆ: “ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਂ, ਇਹ ਸਭ
ਕੁਝ ਤੇਰੀਆਂ, ਇਹ ਰਾਜ-ਪਾਟ, ਇਹ ਮੈਹਲ-ਮਾੜੀਆਂ, ਇਹ
ਪੋਪੜ-ਪਾਪੜ, ਇਹ ਰੰਗ-ਬਰੰਗ, ਇਹ ਦੌਲਰ ਤੇ ਮੰਮਟ,
ਇਹ ਬਾਂਕੀਆਂ ਅਸਵਾਰੀਆਂ, ਇਹ ਚੌਹੁ-ਕੁੰਟੀ ਦਾ ਰਾਜ !”
ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ: “ਓ ਕਾਲਿਆ ਬਾਵਲਿਆ, ਕੱਚ ਕੱਚ
ਤੇ ਸੱਚ ਸੱਚ, ਅਸੀਂ ਸੱਚ ਦਾ ਬੰਡਾ ਬੋਲਾਣ ਲਈ ਆਏ
ਹਾਂ, ਸਾਡੀਆਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ, ਇਹ ਕੱਚੀਆਂ ! ਓ

ਕੱਚਿਆ, ਪੱਕ ਜਾ, ਤੇ ਸਿਧੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਆ ਜਾ !”

ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਹੋਰ ਚੱਕ੍ਰਿਤ ਹੋਇਆ ਤੇ ਜਦ ਓਹਦੀ ਮਿਆਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਤੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਨੈਹਰੀ ਪਰੀਆਂ ਲਿਆ ਕੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲੱਗਾ: “ਨਿੱਕੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਅਣੁਮਾ ਤੋਂ ਤੋਂ ਮਹਿਮਾ, ਸਥੂਲ ਤੋਂ ਸੂਖਮ, ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਲਘੂਮਾ.....ਇਹ ਕੱਖ ਦਾ ਲੱਖ ਬਣਨਾ; ਇਹ ਸਭ ਮੌਜਜ਼ੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਤੇਰੀਆਂ !”

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ: “ਓ ਕਾਲਿਆ ਕੋਲਿਆ, ਕੀ ਕਦੇ ਕੋਲਾ ਵੀ ਹੀਰੇ ਦੇ ਤੁਲ ਹੋਇਆ ? ਅਸੀਂ ਓਸ ਹੀਰੇ ਲਾਲ, ‘ਨਾਮ’ ਦਾ ਬਿਉਪਾਰ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ ਨਾ ਕਿ ਕੱਚ ਪਿਚ ਤੋਲਣ ?” ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਪੈਰੀ ਪਿਆ, ਭੁਲ ਬਖਸ਼ਾ ਕੇ ਇਕ ‘ਸਿੱਖ’ ਹੋਇਆ, ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਚ ਅੱਜ ਇਹ ਆਪ-ਨਿਰਬਾਨ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਾਲਾ ਕਲਯੁਗ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਪਰਖ ਕੇ ਆਪ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਇਹ ਪਰਖ ਅੱਜ ਤਕ, ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਨਿੱਤ-ਨਵੀਂ !!

ਚੋਦਿਸਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਬਾਬਾ

ਓ ਕਲੀ ਕਾਲ ਨੂੰ ਨੱਥਣ ਵਾਲਿਆ ਬਾਬਿਆ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਕਿਤ ਵਲ ਪੈਹਲੋਂ ਫੇਰੀ ਪਾਵੇਂਗਾ ? ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ, ਉਤਰ-ਦੱਖਨ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਬਾਹਵਾਂ ਲਮਿਆਰ ਕੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤੱਕ ਰਹੇ ਨੇ, ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ। ਤੂੰ ਆਂਹਦਾ, ਓ ਉਤਾਵਲਿਓਂ ਨੈਹਰ ਜਾਵੇ; ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਸਭ ਦਾ ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ, ਤੁਸਾਂ ਸਭ ਦਾ ਰਿਝਾ ਖਾਵਣਾ ! ਤਾਂ ਸਚ ਮੁਚ ਬਾਬਾ ਚਿਟੇ-ਚੰਨ ਵਾਂਗ ਹਰ ਇਕ ਨਖੱਤਰ-ਘਰ ਵਿਚ ਫੇਰੀ ਪਾਂਵਦਾ, ਹਰ ਇਕ ਘਰ ਦੀ ਮੈਲ ਧੋਵਦਾ ਤੇ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ। ਅੱਜ ਦਾ ਕੰਮ ਕਲ ਤੇ ਨਾ ਛੱਡਦਾ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਆਪ ਕਰਦਾ ਦੂਜੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾ ਕਰਦਾ ! ਓ ਤੱਤਪਰ ਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਜੋਤੇ, ਜਿਥੇ ਕਿਧਰੇ ਲੋੜ ਓਥੇ ਤੂੰ ਆਪ, ਤੂੰ ਜਲਾਂ ਵਿਚ, ਤੂੰ ਬਲਾਂ ਵਿਚ, ਤੂੰ ਬੇਲਿਆਂ ਵਿਚ; ਤੂੰ ਗਦੇ-ਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਤੂੰ ਸੁਮੇਰ-ਘਾਟੀਏ, ਤੂੰ ਪਾਤਾਲ-ਪੁਰੀਏ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਲੀ ਨਾਲ ਹਭ ਕਾਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਕਸਦਾ ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦਾ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਘਟ ਘਟ ਨਿਰਮਲ ਕਰਦਾ ਤੇ ਸੰਵਾਰਦਾ, ਤੂੰ ਭਰਮ ਦੇ ਜਾਲੇ ਆਪਣੀ ਖੂੰਡੀ ਨਾਲ ਤੋੜਦਾ, ਤੂੰ ਵੈਹਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਭੰਨਦਾ, ਤੂੰ ਟੋਇ ਟਿੱਬਿਆਂ, ਉਚ-ਨੀਚ ਦੇ ਫਰਕਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਦਾ, ਤੂੰ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਭਾਰਤ-ਮਾਤਾ ਦੀ ਕੁੱਖ ਤੋਂ ਕੱਢਦਾ,

ਤੂੰ ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਸੰਘੀ ਘੁੱਟ ਕੇ ਓਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ-ਵਿਚ
 ਨਿਰਬਾਨ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਂਦਾ, ਤੂੰ ਮੋਇਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਲਦਾ,
 ਤੇ ਅੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਦੇਂਦਾ, ਤੂੰ ਡੋਰਿਆਂ ਦੇ ਭਿੱਚੇ-ਕੰਨ
 ਖੋਲ੍ਹਦਾ, ਤੂੰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ ਦੇ ਘੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਇਕ ਕਰ
 ਕੇ ਤੋੜਦਾ, ਤੇ ਫਿਰ ਜੋੜਦਾ ਤੇ ਸੁੱਕੇ ਠੂਠਿਆਂ ਵਿਚ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਨਕੇ ਨੱਕ ਭਰਦਾ ਤੇ ਇਉਂ ਹਿੰਦ ਦੀ ਉੱਜੜੀ
 ਫੁਲਵਾੜੀ ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦਾ ਅਗਾਹਾਂ ਵਧਦਾ । ਤੂੰ ਓਹ
 ਬਾਬਾ, ਇਥੇ ਓਥੇ, ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ, ਹਰ ਥਾਂ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ-
 ਤਨੁਕੇ ਦੇ ਖਿਚਿਆਂ ਸੱਤ-ਸਮੁੰਦਰ ਗਾਹ ਕੇ ਵੀ ਫਿਰ ਮੁੜ
 ਆਂਦਾ, ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਠਾਰਦਾ, ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਮੰਗਲ
 ਕਰਦਾ, ਤੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਠਾਰਦਾ, ਠਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿੱਘਾ ਕਰਦਾ,
 ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਛਾਤੀ ਲਾਂਦਾ, ਤੇ ਕੋਹੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਹੜ 'ਨਾਮ'
 ਦਾਰੂ ਨਾਲ ਨਵਿਰਤ ਕਰਦਾ । ਇਉਂ ਰਤਾ ਰਤਾ, ਚੱਪਾ ਚੱਪਾ
 ਅਗੇ ਵਧਦਾ, ਦਹਿਦਿਸਾਂ ਵਲ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਆਂਦਾ, ਓਤ-
 ਪੋਤ, ਓ ਜਗ ਜੀਵਣ, ਤੂੰ, ਤੂੰ ਏ ਰੱਬ-ਘੱਲੀ ਜੋਤ ! ਵਾਹ
 ਵਾਹ ਦਹਿਦਿਸਾਂ ਖਲੀਆਂ ਤੈਨੂੰ ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ, ਜੀ
 ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਆਂਹਦੀਆਂ !!

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਹਰਦਵਾਰ ਯਾਤਰਾ

(੧)

ਓ ਫਿਰਤੂ ਬਾਬਾ, ਤੈਨੂੰ ਚਹੁ ਦਿਸਾਂ ਦੇ ਮਾਣ-ਪੱਤਰ
ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ-ਮੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਸੁਨੇਹੜੇ ਆਏ। ਪਰ ਓ ਪੂਰਬ-ਦਿਸਾ !
ਪੈਹਲੀ ਵਾਰੀ ਤੇਰੀ, ਕੀ ਮੇਰਾ ਬਾਪੂ, “ਸੂਰਜ ਪੈਹਲੋਂ ਤੈਨੂੰ
ਨਹੀਂ ਵਡਿਆਂਦਾ ? ਹਾਂ ਪੈਹਲੀ ਚੋਣ ਤੇਰੀ ! ਓ ਪੂਰਬ-
ਮਈਯਾ, ਤੂੰ ਭਾਰਤ ਮਾਤਾ ਦੀ ਵੱਖੀਂ ਏਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੰਗਾ
ਜਮਨਾ ਦੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਭੈਣਾਂ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ
ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਤੱਟ ਤੇ ਹੀ ਤਾਂ ਅੱਠ ਸੱਠ ਵਿਥੋਂ ਸ਼ੋਮਣੀ-ਤੀਰਥ
ਮੌਜੂਦ ਨੇ। ਗੰਗਾ ਦੇਂ ਤੱਟ ਤੇ ਹਰਿਦਵਾਰ, ਫਿਰ ਕਾਂਸ਼ੀ
ਜੀ, ਫਿਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਗਨ ਨਾਥ, ਤੇ ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਗਯਾ
ਵੀ ਚਾ ਰਲਾਈਏ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੱਤ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਚਾਰ
ਉਂਗਲੀਆਂ ਸੰਪੂਰਨ-- ਤਾਂ ਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਅੰਗੂਠਾ ਓਹ ਕਰੋ-
ਸ਼ੇਤਰ, ਜਿਸ ਤੇ ਕੈਰੋਂ ਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਾਲ-ਲਹੂ
ਫੌਲਿਆ ਤੇ ਜਿਸ ਪਵਿੱਤਰ ਭੂਮੀ ਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਲੋਕ ਪੈਰ
ਡਰ ਡਰ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਨੇ, ਮਤੇ ਕਿਧਰੇ ਮੋਏ ਹੋਇਆਂ ਦੀ ਸਾਡੇ
ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਖੜਾਕ ਨਾਲ ਨੀਂਦ ਉਚਾਟ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ! ਓ
ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਇਕ ਇਕ ਕਰ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਭੂਮੀਆਂ

ਤੇ ਗਇਓਂ, ਤੇ ਆਪਣੀ ਖੂੰਡੀ ਤੈਂ ਹਰ ਥਾਂ ਜਾ ਖੜਕਾਈ !
 ਤੈਂ ਬਿਨ ਓਹ ਪਵਿਤਰ ਨਹੀਂ, ਅਪਵਿਤਰ—ਪਰ ਹੁਣ
 ਤੱਤਪਰ ! ਓ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਹਰੀਦਵਾਰ, ਕੀ ਤੂੰ 'ਸੋਦਰ' ਦੀ
 ਦਲੀਜ਼ ਦੇਂ ? ਤਾਂ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਪੈਹਲੋਂ ਤੇਰੇ
 ਦਰ ਤੇ ਆਏਗਾ, ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਅਪਣਾਏਗਾ ! ਤੇ ਵੇਖ ਨਾ ਓ
 ਸੁੱਚੀਏ ਦਲੀਜ਼ੇ, ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਤੈਂਡੇ ਕੋਲ ਆ ਅਪ-
 ਝਿਆ ਏ, ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੈਂ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਰੁੱਠਾ ਹੋਇਆ
 ਏ, ਓਹ ਤੈਂ ਵਲ ਪਿੱਠ ਕਰ ਕੇ ਖੜੋਤਾ ਏ—ਹਾਂ, ਓਹ
 ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ-ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਮੋੜ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਲ
 ਪਾਣੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਏ ! ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਯਾਤਰੂ ਤੇ ਪਾਂਡੂ ਇਕੱਠੇ
 ਹੋ ਕੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਨੇ: “ਓਹ ਕੀ ਪੁੱਠੀ ਵਿਓਂਤ
 ਏ ?” ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਆਖਿਆ: “ਮੈਂ ਪੁੱਠਾ ਨਹੀਂ, ਸਿਧੇ ਰਾਹ
 ਆਪਣੀਆਂ ਪੈਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਓਹ ਪੈਲੀਆਂ
 ਇਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲਹਿੰਦੇ ਵਲ ਨੇ !” “ਪਰ ਓਹਨਾਂ ਪੈਲੀਆਂ
 ਤੇ ਪਾਣੀ ਕੀਕਣ ਪੁੱਜ ਸੱਕਦਾ ਏ, ਜੁ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਹਾਂ ਦੂਰ
 ਨੇ ?” ਹੋ ਚੋਜੀਆ, ਜਦ ਤੈਂ ਤੋਂ ਪਾਂਡਿਆਂ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ
 ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਆਖਿਆ: ਜੇ ਐਡੀ ਦੂਰ, ਚੱਪਾ ਕੁ ਦੂਰ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ
 ਅਪੜਦਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਲੋਕ ਛੱਡ ਪੁਲੋਕ ਕੀਕਣ ਇਹ ਪਾਣੀ
 ਆਵੇਗਾ ? ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਝੱਪੇ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ
 ਤੇ ਸਿਧੇ ਆਪ ਪੁੱਠੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਏ—ਚਰਨ
 ਸ਼ਰਨ ਫੜ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲਗੇ: ਸਿੱਧਾ ਕੌਣ ਏ ? “ਓਹ
 ਜੁ ਸੂਰਜ-ਮੁਖੀ ਵਾਂਗ ਸਦਾ ਹੀ ਸਨਮੁਖ ਏ ! ਤਾਂ ਸਾਰਾ
 ਹਰਿਦਵਾਰ ਤੇਰੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਓ ਤੈਂਡੇ

(੭੫)

ਵਲ ਤੱਕਦਾ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦਾ । ਓ ਅਜ਼ਲੀ, ਅਬਦੀ
ਨੂਰ ! ਓ ਭਰਮ-ਗੜ੍ਹ ਤੋੜਨ ਵਾਲਿਆ ਬਾਬਿਆ, ਇਹ
ਤੈਂਡੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫੇਰਾ ਏ—ਵਾਹ ਵਾਹ
ਬਾਬੇ ਭਰਮ-ਗੜ੍ਹ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਫੇਡਿਆ !

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਬਨਾਰਸ !

(੨)

ਓ ਫਿਰਤੂ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਹਰਿਦਵਾਰ ਦਾ ਤੀਰਥ ਹਰਾ
ਭਰਾ ਕੀਤਾ; ਤੂੰ ਹੁਣ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਸਨਾਤਨ ਅਸਥਾਨ ਤੇ
ਇਸ ਪਵਿਤਰ ਤੀਰਥ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਆਪਣਾ ਕੌਤਕੀ ਟੱਲ
ਆ ਖੜਕਾਇਆ । ਇਹ ਪਵਿਤਰ ਭੂਮੀ ਸਾਰੀ ਭਾਰਤ-
ਮਾਤਾ ਦੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਏ । ਇਥੇ ਵੇਦ ਪਾਠੀ ਵੇਦ ਉਚਾਰਦੇ
ਨੇ; ਪੁਰਾਣਾਂ ਦੇ ਵਿਖਿਆਨ ਨਿਤ ਹੋਂਦੇ ਨੇ, ਪੂਜਾ ਤੇ ਅਰਚਾ
ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਂਦੀਆਂ ਨੇ, ਪਰ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਤ ਵੇਲੇ
ਜਦ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹੋਂਦੇ ਨੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਬਨਾਰਸ
ਦੇ ਵਸਨੀਕ 'ਗਾਇਤ੍ਰੀ' ਮੰਤ੍ਰ ਅਲਾਪਦੇ, ਆਂਵਦੇ ਜਾਂਵਦੇ ਤੇ
ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸਮਝ ਕੇ, ਓਹਦੇ ਅਗੇ ਸਿਰ

ਨਿਵਾਂਵਦੇ ਨੇ । ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਓ ਨਗਰੀ ਏ, ਜਿੱਥੇ
ਹਰੀ ਚੰਦ ਜਹੇ ਦਾਨੀ ਵਿਕ ਗਏ, ਜਿਥੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਆਪ
ਆਏ, ਜਿਥੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਚਿਤਰ ਤਾਣਾ ਬਾਣਾ
ਬੁਣਿਆ । ਹਾਂ ਇਹ ਬਨਾਰਸ ਸਾਡੀ ਭਾਰਤ ਮਾਤਾ ਦੇ
ਮੱਥੇ ਤੇ ਲਾਲ ਬਿੰਦੀ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ; ਅੱਜ ਤੈਂ ਵੀ ਇਸ
ਗੰਗਾ-ਮਈਯਾ ਦੇ ਤੱਟ ਤੇ ਡੇਰੇ ਆ ਲਾਏ ਨੇ ਤੇ ਤੂੰ 'ਗਾਇਤਰੀ'
ਨੂੰ ਗਾਂਵਦਾ ਏਂ, ਪਰ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਫਿਰ ਪੂਰਬ ਦੀ ਥਾਂ ਪੱਛਮ
ਵੱਲ ਕਰ ਕੇ ! ਫਿਰ ਇਹ ਲੋਕੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਤੈਂ ਤੋਂ
ਪੁੱਛਦੇ ਨੇ, ਜੁ ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ ਏ, 'ਗਾਇਤਰੀ' ਦਾ ਸਬੰਧ
ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿ ਦੇਵ ਸੂਰਜ ਨਾਲ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ,
ਤੇਰੀ ਪਿੱਠ ਇਸ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਉਂ ? ਓ
ਬਾਬਾ; ਤੂੰ ਉੱਤਰ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿਤਾ, ਤੂੰ ਆਪੇ ਵਿਚ ਆਪ
ਮਸਤ, ਜੋਤਿ ਵਿਚ ਜੋਤ, ਨੂਰ ਵਿਚ ਮਖਮੂਰ, ਗੜ੍ਹਦ ਹੋ
ਗਿਆ, ਤੇ ਤੇਰੇ ਇਕ ਇਕ ਰੋਮ ਵਿਚੋਂ ਕੋਟ-ਕੋਟਾਨ ਸੂਰਜਾਂ
ਦਾ ਤੇਜ ਵੱਗ ਟੁਰਿਆ, ਤੇ ਤੇਰੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੰਗ ਰਹਿ
ਗਏ । ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਓਹ ਤੇਜ-ਪਤੀ, ਅੱਜ ਅਰਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ
ਆਪ ਇਸ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਟੁਰ ਆਇਆ ਏ-ਫਿਰ ਅੱਗਾ ਕੀ
ਤੇ ਪਿੱਛਾ ਕੀ, ਪੂਰਬ ਕੀ ਤੇ ਪੱਛਮ ਕੀ ? ਪਰ ਏਥੇ ਹੀ
ਬੱਸ ਨਹੀਂ, ਤੈਂਡੇ ਮੂੰਦੇ ਹੋਏ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਜੰਦਰਾ ਸੀ,
ਪਰ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚੋਂ ਗਾਇਤਰੀ ਮੰਤਰ ਆਪ ਅਲਾਪਿਆ
ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਓਹਦੀ ਨਿਰਾਲੀ ਚੁਣ-ਬੁਣ, ਨਿਰਾਲੀ ਸਜ-
ਧਜ, ਨਿਰਾਲੀ ਗੜਗੱਜ ਜੁ ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਦਿਲ ਮੋਹੇ
ਤੇ ਖੋਹੇ ! ਓ ਪ੍ਰਭਾਵ-ਗੁੰਦੀਏ ਜੋਤੇ, ਓ ਆਪ ਗਾਂਉਦੀਏ

ਗਾਇਤੀਏ, ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਏਂ, ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਏਂ, ਤੂੰ ਨਾਨਕ
ਏਂ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਅੱਜ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮੱਕਾ, ਚਰਨ-ਸ਼ਰਨੀਂ
ਆਇਆ ਤੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਬਨਾਂ ਦਾ ਰਹੱਸਜ ਚੋ ਚੋ
ਨਿਕਲਿਆ !!

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਗਯਾ

(੩)

ਓ ਪਾਰਸ ਪਰਸਦੀਏ ਜਿੰਦੇ, ਅਖੀਰ ਨੂੰ ਤੂੰ ਉਸ
ਤੀਰਥ ਤੇ ਵੀ ਆ ਅਪੜੀ, ਜਿਥੇ ਲੋਕ ਮੋਇਆ ਹੋਇਆਂ
ਦੇ ਪਿੰਡ ਭਰਦੇ ਨੇ; ਹਾਂ 'ਗਯਾ' ਦਾ ਤੀਰਥ ਜਿਥੇ ਬੁੱਧ
ਜੀ ਨੇ ਵੀ 'ਬੋਧੀ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਜਿਸ ਬੋਹੜ ਨੂੰ
ਹੁਣ ਤੱਕ ਬੋਧੀ ਚੁੰਮਦੇ ਚੱਟਦੇ ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਨਾਲ
ਵਲ੍ਹੇਟਦੇ ! ਪਰ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਇਥੇ ਆ ਕੀ ਵੇਖਿਆ,
ਮੋਇਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ਨੇ, ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਭਰਦੇ
ਨੇ, ਪਰ ਇਹ ਪਾਂਡੇ ਆਪ ਮੋਏ ਹੋਏ ਨੇ--ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ
ਦੜ ਵੱਟ ਕੇ ਬਾਬਾ ਵੀ ਲੇਟ ਗਿਆ । ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਸਿਖਰ
ਦੁਪੈਹਰਾਂ ਆਈਆਂ, ਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਗਿਆ ਨਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਕੋਈ

ਸੰਗੀ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਪਾਂਡੇ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ
ਬੜੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ । ਓਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ
ਜਗਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਇਕ ਯਾਤਰੂ ਇਥੇ ਪਾਂਡਿਆਂ
ਦੇ ਖੀਸੇ ਭਰਨ ਆਂਵਦਾ ਏ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਵੀ
ਕੁਝ ਟਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਨੇ ਸਨ ! ਪਰ ਬੁਲਾਇਆਂ ਕੋਈ
ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ, ਹਿਲਾਇਆਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਿਲਦਾ, ਪਰ ਜਦ
ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਪੱਲਾ ਲਾਂਹਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੋ ਤਿੰਨ
ਲਟ ਲਟ ਕਰਦੀਆਂ ਜੋਤਾਂ ਸਮਾਧੀ-ਸਥਿਤ ਨਜ਼ਰ ਆਈਆਂ ।
ਅਡੋਲ, ਅਮੋਲ ਤੇ ਅਤੋਲ ਸੂਰਤਾਂ ! ਇਹਨਾਂ ਦਿੱਬ-ਦੀਦਿਆਂ
ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟੁਰਦੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਵਿਚ ਜਿੰਦ
ਆਈ, ਜਾਨ ਆਈ, ਤੇ ਜਦ ਓਹ ਵੀ ਪੰਘਰ ਪਈਆਂ,
ਤਾਂ ਤੈਂਡੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਢੁੱਕੀਆਂ ! ਤਾਂ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੇ ਤੈਂ ਤੋ
ਪੁੱਛਿਆ: ਓ ਸੋਹਣਿਆ ਜੋਗੀਆ, ਇਹ ਜੁਗਤੀ ਕੇਹੜੀ ਜੁ
ਸੁੱਤਿਆਂ ਵੀ ਸਮਾਧੀ-ਸਥਿਤ । ਸਾਨੂੰ ਤੈਂਡੇ ਭੱਖਦੇ-ਨੂਰ
ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੁਆ, ਇਕ ਰਿਸ਼ਮ ਲੱਧੀ ਏ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ
ਅੱਜ ਕਿਸੇ ਅਣੋਖੇ ਤੇਜ ਨਾਲ ਜਾਗ ਉਠੇ ਹਾਂ ! ਤਾਂ ਤੈਂ
ਆਖਿਆ: ਸੱਚ ਏ, ਤੁਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ, ਮੋਇਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ,
ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਮੋਏ ਹੋਏ, ਆਪ ਭੁੱਬੇ ਹੋਏ, ਤੁਸੀਂ ਅਖ-
ਵਾਂਦੇ 'ਪੰਡਤ' ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਪਾਂਡੀ; ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ
ਦੀਆਂ ਗੁਣਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿੱਠ ਤੇ । ਇਹਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਭੇਇੰ ਚਾ
ਲਾਹਵੇ, ਤੇ ਹਲਕੇ ਫੁਲ ਹੋ ਕੇ, ਚੇਤੇ ਵਿਚ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕੇ
ਜਾਗੋ, ਹਾਂ ਇਕ ਖਿਣ ਤਿਸ ਬਿਨ ਜੀਵਣਾ, ਇਹ ਵੇ ਮੱਛੀ
ਦਾ ਨੀਰ ਬਿਨ ਤੜਫਨਾ ! ਤੇ ਔਹ ਬੋਧੀ-ਬ੍ਰਿਛ, ਓਹ

(੭੯)

ਬੇਹੜ ਆਪਣੀ ਪੁੱਠੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹੋ ਉਪ-
ਦੇਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਏ—ਇਹਨਾਂ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ
ਇਹ ‘ਨਾਮ’ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵੀ ਖੜੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ
ਉੱਠਦੇ ਉੱਠਦੇ ਆਪਣੀ ਸਿਰੀ ਅਰਸ਼ ਨਾਲ ਜਾ ਜੋੜੋਗੇ !
ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਜ ਪਿੰਡ ਭਰਣ ਵਾਲਿਆਂ ਮੋਇਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ
ਬਾਬਾ ਜਵਾਣ ਤੇ ਜਗਾਣ ਆਇਆ, ਇਹ ਜਗਤ-ਪਾਂਡੀ !!

— — —

ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ

ਜਗਨ ਨਾਥ !

(੪)

ਓ ਜਾਗਦੀਏ ਜੋਤੇ, ਆਖਰਕਾਰ ਤੂੰ ਜਗਨਨਾਥ ਦੇ
ਅੰਤਲੇ-ਤੀਰਥ ਤੇ ਵੀ ਆ ਪੁੱਜਾ, ਓਥੇ ਜਿਥੇ ਦੇ ਹੱਦਾਂ
ਮਿਲਦੀਆਂ ਨੇ, ਜਿੱਥੇ ਭਾਰਤ-ਵ੍ਰਮੀ ਦਾ ਖਾਤਮਾ ਤੇ ਖਾਰੀ-
ਸਾਗਰ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਏ। ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਕਿਸੇ
ਸੋਹਣੇ ਸਿਆਣੇ ਨੇ ਬਣਾਈ ਏ : ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ਸੱਧਰਾਂ ਮੁੱਕਨ
ਤੇ ਜੀ ਲਲਚਾਵੇ, ਪਰ ਜਦ ਇਸ ਮੂਰਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੰਗਣ ਤੇ
ਚਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੂਰਤੀ ਕੀ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਹਥ ਪੈਰ ਨਹੀਂ—

ਹਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ, ਪਰ ਹਥੋਂ-ਹੀਣੀਂ ਮੂਰਤੀ ਏਹ । ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਸਿਆਣੇ ਆਂਹਦੇ ਨੇ, ਜੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗਣ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਆਪ ਖੜੋਵੇ : ਆਪਣਾ ਹਥ ਸੇ ਜਗਨ ਨਾਥ । ਓ ਪਿਆਰਿਆ, ਤੂੰ ਇਸ ਅਣੋਖੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਡੇਰੇ ਆ ਜਮਾਏ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦ ਲੋਕੀਂ ਹੱਥ ਵਿਚ ਥਾਲੀਆਂ ਤੇ ਵਿਚ ਘਿਓ ਦੇ ਦੀਵੇ ਬਾਲ ਕੇ 'ਆਰਤੀ' ਕਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਰੰਗਲਿਆ, ਆਪਣੀ ਮਿਠ-ਮਿਠੜੀ ਧੁਨੀ ਨਾਲ ਨੱਚ ਕੁੱਦ ਤੇ ਵਜਦ ਵਿਚ ਇਉਂ ਗਾਂਵਿਆ :

“ਗਗਨ ਮਹਿ ਬਾਲ ਰਵ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ...”

ਓ ਮਸਤਾਨਿਆ, ਤੇਰੀ ਬਾਵਰੀ ਸੁਰ ਤਾਲ ਤੇ ਲੈ, ਓਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਵਰਾ ਬਣਾ ਗਈ, ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕੀ ਵੇਖਿਆ ? ਜੇ ਸੱਚ ਮੁਚ ਇਹ ਗਗਨ ਹਾਂ ਇਹ ਅਕਾਸ਼, ਇਕ ਅਨੂਪਮ ਬਾਲ ਏ ਸੁਨੈਹਰੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਚੰਨ ਤਾਰੇ ਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀਵੇ ਬਣ ਕੇ ਪਏ ਜਗਦੇ ਨੇ । ਇਹ ਨਿਤ ਭਖਦੇ ਜਲਦੇ ਤੇ ਬਲਦੇ ਦੀਵੇ ਓਸੇ ਇਕੋ ਇਕ ਸਹੰਸਰ-ਮੁਖੀ ਜੋਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋਤ, ਦੀਆਂ ਸੁਨੈਹਰੀ-ਲਾਟਾਂ ਨੇ; ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ ਸਦ-ਬਸੰਤੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਕਰ ਰਹੀ ਏ, ਚੰਦਨ-ਚੁਮਣੀ ਪਵਣ ਮਲਆਗਰੀ, ਰਤਨਾਗਰੀ, ਹੀਯਾ-ਹੁਲਸਾਗਰੀ ਚੋਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਏ, ਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਭਵਾ-ਟੀਆਂ ਲੈ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ, ਤੇ ਵਿਚ ਖੜੋਤਾ ਵੱਡਾ ਵਿਜੁਓਆ, ਜੀਕਨ ਸਖੀਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਾਹਨ, ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਸੁਰ ਨਾਲ ਅਣ-ਗਾਇਆ ਤੇ ਅਣ-ਵਾਇਆ ਅਨਾਹਤਾ-ਸ਼ਬਦ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਗੂੰਜ ਅਣੂ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣੂਆ

(੮੧)

ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਆ ਰਹੀ ਏ । ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਛਿਪ ਲੁਕ ਕੇ
ਢੋਲਕੀਆਂ ਤੇ ਛੈਣੇ ਵਜਾ ਰਹੇ ਨੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਨੀ ਅਣੋਖੀ
ਢੋਲਕੀਏ, ਤੇਰੀ ਮਸਤਾਨੀ ਠੱਕ ਠੱਕ, ਨੀ ਨੂਰਾਨੀ ਜੋਤ,
ਤੁਹਾਡੀ ਮਸਤਾਨੀ ਲੋ, ਤੇ ਓ ਅਨੂਪਮ ਸੁਰੰਧੇ, ਜੁ ਜਨਮ
ਜਨਮਾਤਰਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਲਪਟ ਨਾਲ ਧਰੂ ਟੁਰੇ !
ਇਹ ਸਦੀਵੀ ਆਰਤੀ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਏ । ਇਸ ਆਰਤੀ
ਦੇ ਮੰਦਰ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤੇ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਵਿਚ
ਹਰ ਵੇਲੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨੇ—ਪਰ.....ਇਹਨਾਂ ਯਾਤਰੂਆਂ ਤੇ
ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ‘ਆਰਤੀ’ ਅੱਜ ਪੈਹਲੀ ਵੇਰੀ ਸੁਣੀ ਏ !
ਵਾਹ ਵਾਹ ਅੱਜ ਟੁੰਡੇ ਜਗਣ ਨਾਥ ਜੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗੇ ਤੇ
ਓਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪ ਗਗਨ-ਬਾਲ ਪਵਿਤਰ ਕਰਾਂ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ
ਆਰਤੀ ਜਗਾਈ, ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਫੜ ਕੇ ਸਾਰੀ
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਰ ਗਈ—ਓ ਰੱਬੀ ਬਾਬਾ, ਟੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਥ
ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ; ਡੋਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨਹਤੀ ਡੋਰ ਬਖਸ਼ਣ
ਵਾਲਾ ਤੂੰ !!

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ, ਕਰੋ ਛੇਤਰ !

(੫)

ਓ ਜੇਰੀਆ, ਓ ਸਾਗਰਾ ਰਤਨਾਗਰਾ, ਹੁਣ
ਤੂੰ ਬੁਝੇ ਦੀਵੇ ਜਗਾ ਕੇ ਤੇ ਟੁੰਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਓਤ-ਪੋਤ-ਜੋਤ
ਰਖ ਕੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨਿਜ-ਘਰ ਵਲ ਧਾਂਇਓ ! ਸੁਭਾਗੀ
ਓਹ ਧਰਤੀ ਜਿਥੇ ਤੈਂ ਪੈਰ ਧਰੇ, ਸੁਭਾਗਾ ਓਹ ਸਮਾ ਜਦ
ਤੈਂ ਸਾਡੇ ਭਰਮ ਕੱਟੇ, ਸੁਨੈਹਰੀ ਓਹ ਬਚਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ
ਕੈਂਚੀ ਬਣ ਕੇ ਕੱਟੇ ਸਾਡੇ ਬੰਧਨ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਅੱਜ ਤੂੰ
ਕਰੋਛੇਤਰ ਦੀ ਅਵੱਲੀ-ਭੌਂ ਤੇ ਵੀ ਆ ਪੁਜਾ ! ਇਥੇ ਅੱਜ
ਕੋਈ ਗ੍ਰੈਹਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਵੇ--ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਕਰੋ-ਛੇਤਰ
ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਗ੍ਰੈਹਣ ਲਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ--ਪਰ ਇਸ ਮਾੜੇ
ਦਿਨ ਤੂੰ ਅਚਰਜ ਸ਼ਿਕਾਰ-ਕੀਤਾ । ਹਿਰਨ ਮਾਸ ਇਥੇ ਆ
ਰਿੰਨਿਆ--ਭਲਾ ਐਡੀ ਪਵਿਤਰ ਧਰਤੀ ਤੇ ਫਿਰ ਤੈਂਡਾ
ਉਬਲਦਾ ਤੇ ਗੜ੍ਹਕਦਾ ਤਬਲਬਾਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚ
ਹਿਰਨ ਦੁੜੰਗੇ ਮਾਰੇ ! ਪਰ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਬੋਲਦਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ
ਸੈਨਤਾ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦਸਨਾ ਏ'...

“ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੂਰਖ ਬਗੜੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣੈ.....”
ਏਸ ਤੇਰੇ ਕਥਨ ਨਾਲ ਮੇਰੀਆਂ ਮੁੰਦੀਆਂ ਮੋਤੀਆਂ ਬਿੰਦ
ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ ਗਈਆਂ ਤੇ ਇਉਂ ਜਾਪਿਆ ਇਸ

(੮੩)

ਕਰੋ-ਛੇਤਰੀ-ਧਰਤੀ ਤੇ ਫਿਰ ਗ੍ਰੈਹਣ ਲਗ ਗਿਆ ਏ, ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕੈਰਵਾਂ ਦੀ ਕਾਲੀ ਸੈਨਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤਰ ਫੌਜ ਏ ! ਜਾਨਾਂ ਭੜਥੇ ਵਾਂਙ ਪਈਆਂ ਤਲੀਦੀਆਂ ਨੇ । ਕੋਈ ਮਿੰਟ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਸਕਿੰਟ ਨਹੀਂ ਜਦ ਲਹੂ ਦੇ ਪਰਨਾਲੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਤੇ ਲੋਥਾਂ ਲੱਥ ਪੱਥ ਹੋ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਡਿਗਦੀਆਂ । ਇਕ ਪਾਸੇ ਮੰਦਾ-ਯੋਧਾ 'ਦੁਰ ਯੋਧਨ' ਏ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਸ਼ਟ ਵਿਚ ਇਸਥਿਤ ਯੋਧਾ: 'ਯੁਧ-ਇਸਟਰ' ਏ—ਹਾਂ, ਏਹਨਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਏ, ਤੇ ਮਾਸ ਦੀਆਂ ਲੋਥਾਂ, ਵਗਦੇ ਤੱਤੇ-ਲਹੂ ਵਿਚ ਇੰਝ ਉਬਲਦੀਆਂ ਨੇ ਜੀਕਣ ਉਹ ਉਬਲਦਾ-ਹਿਰਨ ! ਏਹ ਕਰੋ-ਛੇਤਰ ਕੇਹੜਾ ਏ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਾਸ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਿਝੀਂਦਾ ਵੇ ? ਇਹ ਸਾਡਾ ਅਗਿਆਨ-ਛੇਤਰ ਏ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੰਚ-ਤੱਤ ਦੀ ਦੇਗ ਉਬਲਦੀ ਏ—ਓ ਪਾਂਡਿਓ, ਅਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ ਤੇ ਇਸ ਅਨੋਖੇ ਕਰੋਛੇਤਰ ਵੱਲ ਵੇਖੋ ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਵੇਹਿੰਦੇ ਜੁ ਇਕ ਕੋਨੇ ਤੇ, ਇਕ ਸਿਰੇ ਤੇ ਬੈਠਾ ਮੁਰਲੀ-ਮਨੋਹਰ ਆਪਣੀ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਏ, ਤੇ ਓਸ ਧੁਨੀ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸਾਰੇ ਜੰਦਰੇ ਕੜਾਕ ਕੜਾਕ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਭਰਮ ਗੜ੍ਹ ਤੇੜਦੀ ਏ ! ਓ ਅਨੋਖੇ ਮਾਸ-ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਿਆ ਬਾਬਾ, ਸੱਚ ਏ : "ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੂਰਖ ਬਗੜੇ, ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇ !" ਪੰਚ ਤਤ ਮਾਸ ਨੇ, ਤੇ ਉਹ ਨਿਤ ਨਿਤ ਕੜ੍ਹਦੇ ਨੇ, ਤੈਂਡੀ 'ਨਾਮ'—ਦੇਗ ਵਿਚ, ਪਰ ਤੂੰ ਸਦ-ਸੁਰਜੀਤ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਦੀ ਅਬਚਲੀ-ਦੇਗ !!

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਸੱਜਣ-ਠੱਗ ਕਿ ਸੰਸਾਰ-ਸੱਜਣ ?

(੬)

ਓ ਬਾਬਾ, ਅੱਜ ਤੀਰਥ ਛੱਡ ਕੇ ਤੂੰ ਤੀਰਥ-ਯਾਤਰੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆ ਮਿਲਿਆ, ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਤੂੰ ਗੰਗਾ ਆ ਵਹਾਈ ! ਇਹ ਕੌਣ ਏ ? ਉੱਤੇ ਬਾਂਕਾ ਤੇ ਛੈਲ-ਛਬੀਲਾ ? ਰਬ ਜਾਣੇ, ਯਾ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ? ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਗੱਭਰੂ ਜਾਪਦਾ ਏ, ਵੇਖੋ ਨਾ ਇਕ ਪਾਸੇ ਇਸ ਨੇ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਮਸੀਤ ਚਾੜ੍ਹੀ ਏ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੰਦਰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਏ । ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਰੈਹਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਏ, ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਬੀਲਾਂ ਨੇ ਤਤਿਆਂ ਨੂੰ ਠਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ! ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਬਿਜਲੀ ਵਰਗੇ ਤੇਜ਼ ਪਖੇ ਵੀ ਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਾਣ ਵਾਲੇ ਭੌਂਦੇ-ਪੱਖੇ—ਤੇ ਵੇਖੋ ਨਾ ਨਾਲ ਨਾਲ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਲਾਟੂ ਵੀ ਨੇ, ਜੋ ਲੱਟ ਲੱਟ ਬਲਦੇ, ਪਰ ਇਕ ਸਵਿਚ ਦੇ ਰਤਾ ਕੁ ਦਬਾਣ ਨਾਲ ਕਾਸੇ ਫਿਊਜ਼ ਦੀ ਤਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਲਾਟੂ ਸੁਸਰੀ ਵਾਂਙ ਸੌ ਜਾਂਦੇ ! ਹਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਦਾਨੀ ਵਡ-ਪੁਰਖ ਭਾਸਦਾ ਏ । ਤੇ ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਤੂੰ ਅੱਜ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਏਂ, ਤੈਨੂੰ ਸੌਣ ਵਾਸਤੇ ਮਖਮਲੀ ਵਿਛੋਣੇ ਤੇ ਰੈਹਣ ਬੈਹਣ ਵਾਸਤੇ ਗਲੀਚੇ

ਤੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਸਤੇ ਚੋਪੜੀਆਂ ਜੁ ਮਿਲ ਗਈਆਂ ਨੇ.....
 ਪਰ ਔਹ ! ਅਚਨਚੇਤ ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ, ਕੀ ਹੋਇਆ, ਮਰਦਾਨਾ
 ਪਿਆ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦਾ ਏ—ਇਕ ਹਿਰਦੇ-ਵੇਧਕ ਚੀਕ
 ਆਈ, ਫਿਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਈ ! ਕੀ ਇਹ ਬਰੜਾਵਣਾ ਸੀ,
 ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਸੰਘੀ ਘੁਟ ਲਈ ! ਬਾਲਾ
 ਹਿੰਦੂ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਭੱਜਾ ਭੱਜਾ ਆਂਵਦਾ ਏ, ਇਸ ਮੁਸਲਮ-
 ਸਰਾਂ ਵੱਲ, ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਓਹੋ ਲਿਸ਼ਕਿਆ-
 ਪੁਸ਼ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸਵਾਰ ਏ, ਤੇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਸੰਘੀ ਇਸ ਬਗਲੇ-ਭਗਤ ਦੇ ਹੱਥ ਹੈ !.....
 ਵੇਖ ਕੇ ਗਰਦਨ ਛੁਟ ਗਈ, ਪਰ ਛੁਰੀ ਕਢ ਲਈ ਹੁਣ
 ਇਕ ਨਹੀਂ ਦੋ ਖੂਨ ਹੋਣ ਤੇ ਤਿਆਰ ਨੇ ! ਤਾਂ.... ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਦੀ ਮਧੁਰ ਅਵਾਜ਼.....ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੇਹੜੇ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ
 ਨਿੱਤਰ ਨਿੱਤਰ ਕੇ ਆਂਵਦੀ ਏ : “ਉਜਲ ਕੈਹਾਂ ਚਿਲਕਣਾ,
 ਘੋਟਮ ਕਾਲੜੀ ਮਸੱ,” ਉਤੇ ਸੋਨਾ ਵਿਚੋਂ ਕਾਲਾ-ਗਿਲਟ,
 ਉਤੇ ਵਡਹੰਸ ਵਿਚੋਂ ਬਗਲਾ ਭਗਤ.....ਓ ਲੋਗੋ, ਕੰਨ ਧਰ
 ਕੇ ਸੁਣੋ, ਏਹ ਮਧੁਰ ਮਧੁਰ ਧੁਨੀ ਕੀ ਆਂਹਦੀ ਏ, ਕੀ
 ਬਾਗਾਂ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕੇ ਸੁਣਾਂਵਦੀ ਏ—ਕੀ ਏਹ ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੇ ਹਭੋ
 ਕੋਈ ਦੀ ਫੋਟੋ ਨਹੀਂ ਏ ? ਏਹ ਸੱਜਣ-ਠਗ ਨਹੀਂ, ਏਹ ਮੈਂ
 ਤੈਂ ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਗਲੇਫੇ-ਹੋਏ-ਧਕਾਣੂ ਦੀ ਮੂੰਹ ਬੋਲਦੀ
 ਤਸਵੀਰ ਏ ! ਉਹ ਸਜਣਾ, ਤੂੰ ਮੈਡਾ ‘ਸੱਜਣ’ ਏ, ਤੂੰ
 ਮੈਨੂੰ ਦਸਿਆ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ-ਧੋਹੀ ਦਾ ਫਲ ਕੀ ਏ—ਤੂੰ ਚਰਣੀ
 ਲੱਗਾ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਾਹੋ ਪਈ, ਓ
 ਸੰਸਾਰ-ਸੱਜਣਾ ਬਲਿਹਾਰੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਅੱਜ ਸੱਜਣ ਨੇ
 ਜਗ ਨਿਸਤਾਰਿਆ !!

ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ, ਕੋਡਾ ਰਾਕਸ਼ !

(੨)

ਚੱਲ, ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਜੇ ਅੱਗੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਤਾਂ ਲਿਸ਼ਕਿਆ-ਪੁਸ਼ਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੂਟਡ-ਬੂਟਡ ਜੈਂਟਲਮੈਨ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਸਭਿਯਤਾ ਦੀ ਸਚੀ-ਮੂਰਤ—ਪਰ ਏਹ ਕੌਣ ਏ, ਜਿੰਨ ਏ ਕੇ ਭੂਤ ਏ ? ਇਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ, ਇਸ ਦਾ ਦਿਲ ਕਾਲਾ, ਇਸ ਦੇ ਦੰਦ ਭਇਆਵਲੇ ਤੇ ਲਹੂ-ਲਿਬੜੇ ! ਤੇ ਅੱਹ ਵੇਖੋ ਨਾ ਤੱਤੀ-ਉਬਲਦੀ ਦੇਗ..... ਤੇ ਏਸ ਵਿਚ, ਹੈਂ ਕੀ, ਵੇਖਨੇ ਹਾਂ, ਨਿੱਕੇ ੨ ਮਸਮ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤੱਲ-ਤੱਲ ਕੇ ਖਾ ਰਿਹਾ ਏ, ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਖਾਏ ਵੜੇ ਤੇ ਪਕੌੜੀਆਂ ! ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਤੈਨੂੰ ਜੁ ਆਖਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਤੂੰ ਏਧਰ ਨਾਂ ਜਾਈਂ, ਪਰ ਪਕੌੜੀਆਂ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਏਧਰ ਧੂਹ ਲਿਆਈ.....ਤੇ ਕੀ ਵੇਖਨੇ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਕੜਾਹ ਵਿਚ ਉਬਲਦੇ ਕੜਾਹ ਵਿਚ ! ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਓ ਸਦ-ਭੁਖਿਆ-ਮਰਦਾਨਿਆ, ਵਧੇਰੀ-ਭੁਖ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਤੂੰ ਅੱਜ ਆਪ ਇਸ ਅਣੋਖੀ-ਭੁਖ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ !.....“ਬਾਬਾ, ਮੈਨੂੰ ਹੱਥ ਦੇ ਕੇ ਬਚਾ ਲਵੋ, ਬਚਾ ਲਵੋ, ਮੈਂ ਸੜਦੇ-ਬਲਦੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਪਤ-ਕੜਾਹ ਤੋਂ ਕਢ ਲਵੋ,” ਇਉਂ ਮਰਦਾਨਾ

(੮੭)

ਰੋਂਦਾ, ਚੀਕਦਾ ਤੇ ਬਿਲਲਾਂਦਾ ਏ ! ਪਰ, ਕੋਲ ਖੜੋਤਾ
ਮੈਂ ਪੁਛਨਾ ਹਾਂ, ਜੁ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਅੰਦਰ ਸੁੱਟ ਕੌਣ ਗਿਆ ?
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਤੂੰ ਆਹਨਾ ਏਂ—“ਕੀ ਇਹ ਗਲ ਕਰਨ
ਦਾ ਵਕਤ ਏ, ਪੈਹਲੋਂ ਜਲਦੇ ਬਲਦੇ ਨੂੰ ਕਢੇ, ਫਿਰ ਗੱਲਾਂ
ਘਨੇਰੀਆਂ! ਤੇ ਓ ਮੈਂਡੇ ਸੀਤਲ-ਬਾਬਿਆ, ਤੂੰ ਇਕ ਬਪਟ ਨਾਲ
ਇਸ ਵੜੇ-ਵਾਂਙ-ਤਲੀਂਦੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕੱਢ ਲਿਆ—ਤੇ
ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਵੇਖ ਕੇ
ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਭੱਜਾ ਭੱਜਾ ਆਇਆ ! ਹਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ
ਲੰ ਲੂ ਕੰਬਦੇ ਨੇ ਤੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਗਿਲਾਨੀ ਆਂਵਦੀ ਏ—ਏਹ
ਕੌਣ ਏ, ਓ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਕੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਏਹ ਕੌਣ ?
ਏਹ ਓਹ ਕੌਡਾ-ਰਾਖਸ਼ ਏ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਲਹੂ ਛੱਕਦਾ ਏ,
ਏਹ ਕੌਡੀਆਂ-ਵਾਲਾ-ਕਾਲਾ-ਸੱਪ, ਇਹ ਛੱਜਲ-ਸਰਪ, ਇਹ
ਕਾਲ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਸਮਾ ਪਾ
ਕੇ ਆ ਮਿਲਦਾ ਏ ਤੇ ਸਦਾ ਭੁਖੇ ਇਨਸਾਨ-ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਏ
ਮਰਦਾਨਾ-ਉਸ ਨੂੰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਜਾ ਤਲਦਾ
ਏ । ਓ ਕੌਡਿਆ, ਤੂੰ ਮੋਇਆ ਨਹੀਂ ਜੀਂਦਾ ਏਂ, ਤੈਂਡੇ ਬਾਟੇ
ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਤਲੀਂਦੇ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸੰਘਣੇ-
ਬਨਾਂ ਵਿਚ, ਡੰਡਕ-ਬਨਾਂ ਵਿਚ ਡੰਡਾ ਲੈ ਕੇ ਆ ਚਮੁੱਟਨਾ
ਵੇਂ—ਪਰ ਦੇਖ ਨਾ ਤੈਂਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਡੰਡਾ ਏ—
‘ਨਾਮ-ਡੰਡੇ’ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਤੂੰ ਵੀ ਅਜ ਪੰਘਰ ਗਿਆ !
ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕੌਡੇ ਨੂੰ ਕੀਲ ਕੇ ਅਜ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਸ਼
ਬਣਾਇਆ !!

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਕੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਘਰ

(੮)

ਓ ਸੋਹਣੇ-ਮਸੀਹਾ, ਅਜ ਕਿਧਰ ਤਿਆਰੀਆਂ ਨੇ ?.....
 ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਕੋਹੜੀ ਆਪਣੀ ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ
 ਹੋਇਆ ਏ, ਇਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਜੁਆਂ-ਭਰੀ-ਜੁੱਲੀ ਏ ਤੇ ਇਸ ਦੇ
 ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਨਿਕੀ ਜਿਹੀ ਗੁੱਥੀ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂ ?
 ਭਾਈ, ਇਹ ਜਨਮ ਦਾ ਕੋਹੜੀ ਏ, ਇਸ ਦੇ ਅੰਗ ਅੰਗ ਤੇ
 ਛਾਲੇ ਪਏ ਹੋਏ ਨੇ, ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਿਚੋਂ ਪਾਕਾਂ ਦੇ
 ਪੁਨਾਲੇ ਪਏ ਵਗਦੇ ਨੇ ਤੇ ਤੱਤੇ-ਫੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ
 ਸਰੀਰ ਤਲੀਂਦਾ ਏ, ਇਸ ਦੀ ਰਾਤ ਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸੇਜਾ ਤੇ
 ਗੁਜਰਦੀ ਏ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਦਿਨ ਮਸਿਆ ਦੀ ਰਾਤ ਏ !
 ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ । ਮਾਪੇ, ਹਾਂ
 ਮਾਪੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕੁੱਲੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਗਏ ਹਨ, ਨਾ
 ਇਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਾ ਟਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਨਾ ਸਾਥੀ,
 ਨਾ ਹਥ ਜੁ ਕਪੜਾ ਉਣੇ ਤੇ ਪਾਏ ਤੇ ਨਾ ਪੈਰ ਜੇ ਟੁਰੇ ਤੇ
 ਕੁਝ ਬਾਜ਼ਾਰੋਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰੋਂ ਮੰਗ ਪਿਨ ਲਿਆਏ। ਫਿਰ ਇਹ
 ਖਾਂਦਾ ਕੀ ਏ ? ਓਹ ਜੋ ਓਸ ਦਾ ਇਹ ਡੱਬਾ ਕੁੱਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ

ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਏ, ਢੂੰਡ ਲਿਆਏ--ਇਹ ਕੁੱਤਾ ਆਪ ਵੀ
 ਬੋੜਾ ਥਿੱਕੜ ਖਾਂਦਾ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲੋਂ ਆਪਣੇ
 ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਖਿਲਾਂਦਾ, ਤੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪੂਛਲ ਚੁਕ ਕੇ ਗਲੀ
 ਮਹੱਲੇ ਤੇ ਕੂਚਿਆਂ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਤੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ
 ਵਿਚ ਲੈ ਹੀ ਆਂਵਦਾ ! ਓ ਮਾਲਕਾ, ਤੂੰ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦੀ ਰਖਿਆ
 ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਏਹ ਡੱਬੂ-ਕੁਤਾ ਪ੍ਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ ਇਸ ਕੁਸ਼ਟੀ ਦੇ
 ਅੰਗ ਸੰਗ ਤੇ ਓਹਦਾ ਸੰਗੀ-ਸਾਥੀ, ਦੁਖੀਏ ਦਾ ਦਰਦ ਵਟਾਣ
 ਵਾਲਾ—ਪਰ ਵੇਖੋ ਨਾ, ਅੱਜ ਕਿਤਨੀ ਮੁਦਤ ਪਿਛੋਂ, ਕਈ ਸਾਲਾਂ
 ਮਗਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਏ, ਏਧਰ ਕੋਈ ਇਸ ਕੁਸ਼ਟੀ
 ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਵਲ ਆ ਰਿਹਾ ਏ ਤੇ ਇਹ ਕੋਹੜੀ ਸਾਰੀ ਜਿੰਦੜੀ
 ਅੱਖਾਂ ਵਲ ਲਿਆ ਕੇ ਉੜ ਉੜ ਕੇ ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ !.....
 ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ, ਇਸ ਜਨਮ-ਕੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਘਰ ਫੇਰੀ ਮਾਰਣ
 ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈ--ਕੋਹੜੀ ਕਦੇ ਪਿਛਾਂ ਹੱਟਦਾ ਹੈ,
 ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਕੋਹੜ ਨੂੰ ਲੁਕਾਂਵਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਣੋਖਾ
 ਤੀਮਾਰਦਾਰ ਏ, ਇਹ ਪੈਣ-ਸੱਟੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਖਿੜੇ ਬਲ੍ਹਾਂ
 ਨਾਲ ਨਾਮ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਲੁਮ ਅੰਗ ਅੰਗ ਨੂੰ ਛੁਹਾਂਦਾ ਏ ! ਓ
 ਕੋਹੜੀਆ, ਤੂੰ ਪਿਛੇ ਨਾ ਹੱਟ, ਏਹ, ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਮੈਂ ਤੇ
 ਹਰ ਕੋਈ ਦਾ ਕੋਹੜ ਦੂਰ ਕਰਨ ਆਇਆ ਏ--ਤੇ ਓਹਦੀ
 ਰਬਾਬ ਰਹੀ ਖਹੀ ਪਾਕ ਦੀ ਵੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟ ਕੇ ਸਾਨੂੰ
 ਫਿਰ ਸੁਵਰਨ-ਅੰਗ ਬਣਾਂਵਦੀ ਏ ! ਪਰ ਓਹ ਡੱਬੂ-ਕੁੱਤਾ
 ਕੋਹੜਾ ਏ ? ਏਹ ਮੇਰੇ ਕੁਸ਼ਟੀ-ਮਨ ਦਾ ਸਾਥੀ 'ਉਨਮਨ' ਏ,
 ਪਰ ਅੱਜ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ--ਮੈਂਡੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਨਾਮ ਰਬਾਬ
 ਸੁਣ ਕੇ ਇਹ ਵੀ ਚੌਕਨਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਮੈਂ ਕੁਸ਼ਟੀ,
 ਸੰਸਾਰ ਕੁਸ਼ਟੀ ਪਰ ਆਇਆ ਇਹ ਜਗਤ-ਮਸੀਹਾ !

ਪੂਰਬ ਫੇਰੀ

ਕਰੋੜੀ ਨੂੰ ਸੂਈ-ਦਾਨ !

(੯)

ਓ ਚੋਜੀ ਬਾਬਾ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਕਰੋੜੀ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਆ ਪੁੱਜਾ-ਕੀ ਤੂੰ ਮਾਹਲ-ਪੂੜੇ ਤੇ ਖੀਰਾਂ ਖਾਣ ਲਈ, ਜਾ ਆਪਣੇ ਖਾਲੀ ਖੀਸੇ ਪੂਰ ਕਰਣ ਲਈ, ਹਾਂ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਘਰ ਮੱਲਿਆ ਹੈ, ਆਸ ਹੈ ਜੁ ਹੁਣ ਤੇਰੀਆਂ ਪੰਜੇ ਉਂਗਲਾਂ ਛੇਤੀ ਪਿਓਵਿਚ ਹੋ ਜਾਵਣਗੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਮੰਮਟੀ ਤੇ ਇਕ ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ ਬੰਡੇ ਬੁੱਲ ਰਹੇ ਨੇ - ਤੇ ਕੀ ਇਕ ਇਕ ਬੰਡਾ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਮੂੰਹ-ਬੋਲਦੀ-ਗਵਾਹੀ ਦੇ ? ਹਾਂ, ਅੱਜ ਇਸ ਸੁਨੈਹਰੀ-ਘਰ ਆ ਵੜਿਆ, ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ, ਲੋਗਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਤੇਰੇ ਵੱਲ ਤੇ ਤੇਰੀਆਂ ਇਸ ਕਰੋੜੀ ਵੱਲ ਜੁ ਲਖ ਗਿਣ ਗਿਣ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਦਾ ਤੇ ਫੁੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸਮਾਂਵਦਾ--- ਹਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਬੈਂਕ ਭਰੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਕਈ ਬੈਂਕ ਤੇ ਬੀਮੋ ਦੀਆਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨੇ ! ਕਈ ਮੋਟਰਾਂ, ਲੋਜ਼ ਰਾਇਸ਼ਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨੇ ਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰੇਡੀਓ ਹਰ ਵੇਲੇ ਵੱਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੋਹਣੀਆਂ ਦੌਰੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਨੇ ਤੇ ਭਾਂਵੇ

(੯੧)

ਇਹ ਸੇਠ ਜੀ ਦੁਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਦਾ ਥੱਕੇ ਰੈਂਹਦੇ ਨੇ
 ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਠੀਆਂ-ਭਰਣ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਬਾਂਦੀਆਂ
 ਨੇ--ਤੇ ਭਾਂਵੇਂ ਇਹ ਸੇਠ ਜੀ ਕਦੀ ਸਾਬਣ ਮੱਲ ਕੇ ਨਹਾਤੇ
 ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਪੈਰ, ਨਖ ਸਿਰ ਕਿਸੇ
 ਇਤਰ ਯਾ ਲੈਵਿੰਡਰ ਵਿਚ ਸਦਾ ਡੁਬੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ ! ਹਾਂ,
 ਅੱਜ ਇਸ ਉੱਚੀ ਚੌਂਕੀ ਵਾਲੇ ਮਕਾਨ ਉਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ
 ਆ ਚੜ੍ਹਿਆ ! ਤਿੰਨ ਚੌਂਕੀਦਾਰ, ਇਕ ਨਹੀਂ ਤਿੰਨੇ, ਇੰਝ
 ਭਿਣ ਭਿਣ ਕਰ ਕੇ ਪੈ ਗਏ ਜੀਕਣ ਮਾਖਿਓ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ
 ਛੱਤੇ ਕੋਲ ਆਵਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਡੰਗਦੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਇਕ ਬੁਲ੍ਹੀ-
 ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਤਾਂ ਉਹ ਅਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਲਿਆਂਦੀ ਜੁ ਉਪਰਲੀ
 ਛੱਤ ਹੇਠਾਂ ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਉਪਰ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਭਿਅੰਕਰ
 ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਕਾਸੇ ਓਪਰੇ ਚੋਰ ਦਾ ਆਵਣਾ ਅਨੁਮਾਨ
 ਲਾ ਕੇ ਸੇਠ ਜੀ ਨੰਗੇ ਪੈਰ, ਭੱਜੇ, ਭੱਜੇ, ਆਪ ਹੇਠਾਂ ਆ
 ਗਏ, ਤੇ ਕੀ ਵੇਖਿਓ ਨੇ ਕਿ ਇਕ....ਮਿੱਠੀ ਜੋਤ, ਨੂਰ
 ਫੁਹਾਰ ! ਮਹਿਕ ਗੁੱਧਾ ਮੁਜੱਸਮਾ-ਨੂਰ, ਖਿੜੀ ਹੋਈ 'ਜੋਤਿ
 ਜੋਤਿ' ਖੜੋਤਾ ਹੈ--ਮੰਗਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਦੇਂਦਾ
 ਹੀ ਹੈ ! "ਹਾਂ ਜੀ, ਇਹ ਕੀ ਦਿਤ-ਦਾਤ ਹੈ ਜੁ ਆਪ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਆਏ ਹੋ ? ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਸੂਈ ! ਭਲਾ
 ਇਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ?" "ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ
 ਕਰਨਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਅੱਗੇ ਲੋੜ ਹੋਏਗੀ--ਜਿਥੇ
 ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਆਪਣੀ ਤੜੀ-ਮੂੜੀ ਧਨ ਸੰਪਤਾ ਨਾਲ ਲੈ
 ਜਾਵੇਗੇ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਵੀ ਓਥੇ ਨਾਲ ਲੈ
 ਜਾਣਾ-ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ੁਕਰ

(੯੨)

ਮੰਨਾਂਗੇ !.....” ਓ ਕਰੋੜੀ, ਇਹ ਸੂਈ ਸੀ ਕਿ ਖੰਦੂਈ,
ਇਹ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੱਲ ਗਈ, ਤੂੰ ਸੁਤਾ ਪਿਆ ਜਾਗਿਆ,
ਇਕ ਕਰੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿਤਨੇ ਕਰੋੜ ਤੂੰ ਇਹਨਾਂ ਚਰਨ-ਕਮਲਾਂ
ਤੋਂ ਨਿਛਾਵਰ ਕੀਤੇ- ਤੇਰੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ, ਤਿੰਨ-ਚੌਂਕੀਦਾਰ,
ਤੇ ਖੂੰ-ਖਾਰ ਕਰੋਧੀ-ਕੁੱਤੇ ਵੀ ਜਾਗੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਅੱਜ
ਨਿਕੇ-ਕਰੋੜੀ ਦੇ ਘਰ ਵੱਡਾ-ਕਰੋੜੀ ਆਇਆ, ਦੇਣ ਲਈ
ਕੁਝ : ਕਰੋੜੀ ਦੇ ਘਰ ‘ਨਾਮ’ ਦੀ ਸੂਈ-ਖੰਦੂਈ !!

੬੬੬

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਰੇਠਾ ਮਿਠਾ !

(੧੦)

ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਸਾਰੀ ਯਾਤਰਾ, ਤੇਰੀ ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ
ਭਾਵੇਂ ਭੁਲ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਮੂੰਡੇ ਵੀ, ਗਲੀ
ਵਿਚ ਟੁਰਨ ਵਾਲੇ ਮੂੰਡੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਜੇ ਇਕ ਥਾਂ ਤੈ ‘ਰੇਠੇ
ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ’ ਕੀਤਾ ! ਓਹ ਰੇਠਾ ਹੁਣ ਤਕ ਫੁਲਦਾ ਫੁਲਦਾ
ਤੇ ਕਾਸੇ ਯੋਗੀਆਂ ਦੇ ਮੱਠ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤਕ ਸੁਹਾਂਵਦਾ ਏ !
ਇਸ ਗੋਰਖ-ਮਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤੇ

ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਨ, ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ਇਕ ਚਤਰ-ਵੇਦੀ
ਸੀ। ਚਵਾਂ ਵੇਦਾਂ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਉਪਨਿਸ਼ਦਾਂ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਤੇ
ਧਿਆਤਾ ! ਪਰ ਓ ਜੋਗੀਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਾਰ ਵੱਗ ਗਈ ?
ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗੰਗਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਕਣ ਵਿਚ ਰੇਠੇ ਦਾ
ਓਹ ਬੂਟਾ ਜੁ ਕੋਮਲ ਸਾਬਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਤ ਕਰੇ ਤੇ ਪੱਟਾਂ
ਦੇ ਲੱਛੇ ਧੋ ਧੋ ਕੇ ਨਾ ਰੱਜੇ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਨੂੰ
ਰੋਜ਼ ਵੇਖਦੇ, ਇਸ ਦੀ ਛਾਵਾਂ ਹੇਠ ਪਲਦੇ, ਇਸ ਪੱਖਾ-
ਪਤਰਾਂ ਨਾਲ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ
ਇਸ ਰੇਠੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਦਨ ਤੇ ਨਾ ਮਲਦੇ—ਓਏ ਜਨਮ
ਜਨਮ ਦੀ ਮੈਲ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿਟੀ-ਬਿਭੂਤ ਹੇਠਾਂ, ਓ ਜੋਗੀਓ,
ਓ ਭਰਮ ਰੋਗੀਓ ! ਸੱਚ ਏ, ਦੀਵੇ ਹੇਠਾਂ ਹਨੇਰਾ। ਤੁਸੀਂ
ਪੱਟ ਦੇ ਲੱਛੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਮੈਲੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ
ਰੇਠੇ-ਦੀ-ਲੋੜ, ਰੇਠੇ ਦੀ ਚਿੱਟੀ-ਬੱਗ ਦੀ ਲੋੜ ਤੇ ਥੋੜ !
ਓ ਸੋਹਣਿਆ ਰੇਠਿਆ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਈ ਵੇਰੀ ਖਾ ਕੇ ਵੇਖਿਆ
ਵੇ, ਇਹ ਸਮਝ ਕੇ ਜੁ ਤੂੰ ਕੋਈ ਸੁਕੀ ਹੋਈ ਖੁਮਾਲੀ ਹੋਵੇਂਗੀ,
ਪਰ ਖਾ ਕੇ ਮੂੰਹ ਬਕ-ਬਕਾ ਮਾਨੋ ਸਾਰੀ ਕਸਟਰੈਲ ਦੀ
ਬੋਤਲ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਡੋਲ ਘੱਤੀ ਏ ! ਓ ਰੇਠਿਆ,
ਤੂੰ ਐਡਾ ਕੌੜਾ ਕਿਉਂ ? ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਤੇਰੀ ਸੈਨਤ,
ਤੇਰੀ ਪੇਸ਼ਾਨੀ ਤੇ ਵੀ ਓਹ ਖੁਰੜੀਆਂ ਨੇ ਜੁ ਵਡੇ ਪਿਤਾ
ਪਿਤਾਮਾਹਾ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਂਦੀਆਂ ਨੇ ਤੇ ਜਿਹਨਾਂ ਇਕ ਇਕ
ਲੀਕਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਕ ਇਕ ਰਾਮ-ਕਹਾਣੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਂਦੀ ਏ—
—ਹਾਂ ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਮ-ਕਹਾਣੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਸੇਂਗਾ ?
ਤਾਂ ਰੇਠਾ ਬੋਲਿਆ, ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਖੁਮਾਲੀ ਤੋਂ;

(੯੪)

ਕਾਬਲ ਕੰਧਾਰ ਦੀ ਇਸ ਫਲਾਂ ਗਲੀ ਤੋਂ ਵੀ ਮਿੱਠਾ ਸਾਂ।
ਨਾਲੇ ਮਿੱਠਾ, ਨਾਲੇ ਮੈਲਾਂ ਧੋਂਦਾ, 'ਨਾਮ' ਬੱਗ ਮੈਂ। ਜਿਹਾ
ਪੱਟ ਤੇਹੀ ਮੇਰੀ ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਿਚ ਖੁਭਵੀਂ ਲੱਛੇਦਾਰ ਬੱਗ—
ਪਰ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਕਦਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਮਿੱਠਤ ਛੱਡ ਕੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਨਾ
ਗਵਾਇਆ, ਹੁਣ ਵੀ ਮੇਰੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਲਾਂਡਰੀ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ
ਪਾਵਨ-ਦੇਗਾਂ!—ਪਰ ਅਜ ਆਇਆ ਏ ਇਕ ਸਤਜੁਗੀ
ਯੋਗੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਸਾਂ ਵੇਰ ਚਿਰ ਹੋਏ, ਓਹ
ਜਦ ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਿਰ ਮਿੱਠਾ ਹੋ
ਗਿਆ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਅੱਜ ਨਾਮ-ਪਰਸ ਨਾਲ ਰੇਠਾ
ਵੀ ਮਿੱਠਾ !

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਸਾਲਸਰਾਏ-ਜਵਾਹਰੀ

(੧੧)

ਓ ਸਾਲਸ-ਰਾਏ ਜਵਾਹਰੀ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਕੀ ਡਿੱਠਾ
ਏ ਇਸ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ? ਇਕ ਤਾਂ ਤੂੰ ਝੁਕ ਝੁਕ
ਕੇ ਸਲਾਮਾਂ ਕਰਦਾ, ਜੀਕਣ ਲੋਕੀ ਕਿਬਲੇ ਵਲ, ਦੂਜਾ
ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹਾਟ-ਪੱਟਨ ਤੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਅੱਗੇ

ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਚੜ੍ਹਾਂਦਾ ਜੀਕਣ ਮਹਾਰਾਜ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ
 ਰਤਨਾ-ਲੱਦੀ ਚਾਨਣੀ ਗੁਰੂ-ਬਾਬੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ
 ਏ ਭੇਟਾ ! ਓ ਜਵਾਹਰੀਆ; ਤੂੰ ਭੁਲਦਾ ਏਂ, ਤੈਨੂੰ ਘਰ
 ਬਾਹਰ, ਤੈਂਛੇ ਸੰਗੀ ਸਾਬੇ ਸਾਰੇ ਇਉਂ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਜੁ ਤੂੰ
 ਭੁਲਨਾ ਏਂ, ਓਹ 'ਕੋਹਿਨੂਰ' ਹੀਰਾ ਜੇ ਤੂੰ ਆਹਨਾਂ ਏਂ
 ਮੈਂ ਇਸ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹੱਥ ਡਿੱਠਾ ਏ, ਓਹ ਸੱਚ ਮੁਚ
 ਹਮਾਤੜ ਤਮਾਤੜ ਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ—ਯਾ ਤਾਂ ਇਹ
 ਮੁਗਲਾਂ ਦਾ ਸਿਰਤਾਜ ਸੀ ਯਾਂ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਆਇਆ ਜਿਸ
 ਨੇ ਤਖਤਿ-ਤਾਉਸ ਲੁਟਿਆ, ਫਿਰ ਨਾਦਰ-ਗਰਦੀ ਵਿਚ
 ਨੱਠਾ ਨੱਠਾ ਮਹਾਰਾਜੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ
 ਜਿਸ ਨੇ ਇਜੇਹੇ ਹਾਰ ਮੋਰੇ-ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਕਿਸ਼ਤ ਵਿਚ
 ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਂਭ ਰਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਕਿਸ਼ਤ ਅਜੇ ਤਕ
 ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ—ਪਰ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਰੈਹ ਵੀ ਨਹੀਂ
 ਸੱਕਦੀ—ਪਰ, ਓ ਸਾਲਸਾ; ਤੂੰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ ਵੇ,
 ਤੂੰ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਭੁੱਲੜਾਂ ਦਾ ਸਿਰਪੰਚ ਏ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ
 ਸਾਲਸੀ ਕਰਨਾ ਏ, ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਹੜੀ ਗੱਲ ਭੁਲੀ ਏ,
 ਪਰ ਅੱਜ ਤੂੰ ਵੀ ਭੁਲ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣਾ ਆਪ, ਆਪਣੀ
 ਗਾੜ੍ਹੀ ਕਮਾਈ ਗੁਆ ਬੈਠਿਓ !—ਤੂੰ ਫਿਰ ਵੇਖ ਫਿਰ
 ਪਰਖ, ਇਹ ਕੋਹਿਨੂਰ ਨਹੀਂ ਓ, ਤੂੰ ਝੁਕ ਝੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮਾਂ
 ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਏਂ ਤੇ ਨੱਠਾ ਨੱਠਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਕਿਉਂ
 ਜਾਨਾ ਏਂ—ਪਰ ਸਾਲਸ ਰਾਏ ਅੱਜ ਲੋਟ ਪੋਟ ਏ, ਓਸ
 ਨੇ ਓਹ "ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਭਾਰੀ, ਬਿਨ ਗਾਹਕ
 ਮੀਕਾ ਕਾਖਾ" ਇਹਨਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਦੀਦਿਆਂ ਨਾਲ ਡਿੱਠਾ

(੯੬)

ਏ ਤੇ ਓਹਦੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਿਚ ਝਰਨਾਟਾਂ ਵੱਗ ਟੁਰੀਆਂ ਨੇ ।
 ਓ ਰਾਹ-ਜਾਂਦਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜੇ ਤੇਰੀ ਗੰਢੜੀ ਵਿਚ
 ਇੱਡੀ ਲੇ ਵੇ, ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿਚ
 ਕਿਤਨਾ ਕਿ ਵੱਡਾ ਨੂਰ ਹੋਵੇਗਾ.....ਭੱਜੀ ਭੱਜੀ ਆਂਵਦਾ ਏ,
 ਪਸੀਨਾ ਪਸੀਨਾ, ਚਰਨ-ਸ਼ਰਨ ਤੇ ਢੈਂਦਾ ਏ—ਲੂੰ ਲੂੰ
 ਵਿਚੋਂ ਕੋਹਿਤੂਰ ਦਾ ਜਲਵਾ, ਭੱਖਦੀ ਪਹਾੜੀ ਵਾਂਙ ਵੱਗ
 ਟੁਰਦਾ ਏ ! ਓ ਜਾਦੂਗਰਾ, ਇਸੇ ਨੂਰ ਇਸੇ ਕੋਹਿਨੂਰ ਦਾ
 ਮੈਂ ਭੁੱਖਾ, ਪਰ ਅੱਜ ਠੰਡ ਪੈ ਗਈ । ਅੱਜ ਅਰਜ਼ਾਂ
 ਕਬੂਲ ਹੋਈਆਂ, ਚੌਰਾਸੀਆਂ ਕੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਮੇਰੇ ਖੁਲ੍ਹੇ
 ਹੱਟ ਹੀ ਸਦ-ਖੁਲ੍ਹੇ, ਜੋ ਆਏ ਸੋ ਪਾਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਅੱਜ
 ਸਾਲਸਰਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਲਾਲ 'ਨਾਮ' ਅਨਾਮ
 ਲੱਭਾ !!

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਕਾਮ ਰੂਪ ਵਿਚ !

(੧੨)

ਓ ਸੂਰਜ-ਦਿਸ਼ਾ ! ਤੈ'ਡੇ ਵੱਲੋਂ ਸੂਰਜ ਨਿਤ ਚੜ੍ਹਦਾ
 ਏ, ਤੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਜਨਣੀ ਅੰਮੀਂ ਏ—ਪਰ ਹਾਏ, ਦੀਵੇ ਹੇਠਾਂ
 ਹਨੇਰਾ, ਤੇਰੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਹਨੇਰਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਕੂਚਿਆਂ
 ਵਿਚ ਹਨੇਰਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਹਨੇਰਾ;

ਫਿਰ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਕਿਥੇ ਹਰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ?
ਹਾਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਓਹਨਾਂ ਟੂਣਿਆਂ, ਜਾਦੂਆਂ ਤੇ ਹੱਥ ਤੇ
ਸਰਿਉਂ ਜਮਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਮੋਹਣੀ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿਚ ਅਲੋਪ ਹੋ
ਗਿਆ, ਜੁ ਕਾਮ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਕਾਮਣੀਆਂ ਵਾਂਙ ਇਹ ਭਾਰਤ-
ਵਰਸ਼ੀ ਵੀਰ ਫਿਰ ਉੱਠ ਉੱਠ ਕਰਦੇ ਹਨ ! ਕੋਈ 'ਛੂ-
ਮੰਤਰ' ਦਾ ਵਣਜਾਰਾ ਏ, ਕੋਈ 'ਹਰੀਅੰ-ਕਰੀਅੰ' ਦਾ
ਉਚਾਰਾ ਏ, ਕੋਈ 'ਉਣ-ਮਣ' ਦਾ ਲਿਖਾਰਾ ਏ, ਤੇ ਓਹ
ਸਮਝਦੇ ਨੇ, ਜੁ ਇਹ ਮੰਤਰ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ
ਜਿਨ ਭੂਤ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤ ਆਪੇ ਹੀ ਵਸ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ! ਕੀ ਇਹਨਾਂ
ਗੰਝਲਾਂ ਵਿਚ ਅੱਜ ਮਰਦਾਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਫਸਿਆ ਜੁ ਅੱਜ
ਉਸ ਕਾਮਣੀ ਦੇ ਮੁੱਠੇ ਨਾਲ ਬੱਝਾ ਹੋਇਆ 'ਮੈਂ-ਮੈਂ' ਪਿਆ
ਕਰਦਾ ਏ ! ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਐਡਾ ਸਿਆਣਾ ਤੂੰ, ਪਰ
ਕੇਹੜੇ ਵਖਤਾਂ ਵਿਚ ਆ ਫਸਿਆ, ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁਲਾ
ਬੈਠਾ ਸਿਰਫ ਇਕ 'ਮੈਂ ਮੈਂ' ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿ ਗਈ !
ਹਾਂ ਇਸ ਮੈਂ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇ ਤੂੰ ! ਓ ਨਿੱਤ ਉਠ ਭੱਜਦੇ
ਮਰਦਾਨਿਆ ! ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਦਿਨੇ ਸੁਖ, ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਰਾਤੀ ਚੈਨ,
ਪਰ ਓਹ ਅਵਸਥਾ ਫਿਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਕਿਸੇ ਟੂਣ-
ਹਾਰੀ ਦੇ ਚਰਖੇ ਨਾਲ ਜਾ ਬੱਝਾ । ਓਹ ਚਰਖਾ ਚਲਾਏ ਤੇ ਤੂੰ ਘੁੰ
ਘੁੰ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰਾ ਲੇਟੇ, ਤੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਰ ਕੇ ਵੀ
ਚਾ ਜਗਾਏ, ਤਾਂ ਵੀ 'ਮੈਂ ਮੈਂ' ਤੋਂ ਸਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ
ਅਲਾਏ ! ਓ ਮਰਦਾਨਾ, ਅੱਜ ਇਹ ਕੀ ਅਣੋਖੀ ਨੀਂਦਰ
ਏ-ਤਤਿਆਂ ਕੜਾਹਾਂ ਵਿਚ ਕੜ੍ਹੇ ਤੂੰ, ਓਥੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਫਿਰ
ਇਸ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਆ ਵੜ੍ਹੇ ਤੂੰ ! ਓ ਵੀਰਾ, ਜਾਗ ਨਾ,

(੯੮)

ਆਪਣੀ ਹੱਡ ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਰਤਾ ਕੁ ਤਾਂ ਸੁਣਾ ! ਤਾਂ ਮੈਂ
ਵੇਖਿਆ, ਜੁ ਮੇਰੀ ਪੁੱਛ ਗਿਛ ਸੁਣ ਕੇ ਮਰਦਾਨਾ ਵਧੇਰਾ
ਲੱਟੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੀਕਣ ਕਿਸੇ ਬਹੁ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਈਏ ਤਾਂ
ਓਹ ਆਪਣੀ ਸਿਰੋੜੀ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਲੁਕਾ ਕੇ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਹੀ
ਵਾੜੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਓਹ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਨਹੀਓ
ਤੇਰੇ ਹੀ ਆਖੇ ਬੋਲੇਗਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਟੁੰਬ ਟੁੰਬ ਕੇ ਜਗਾ-
ਇਆ ਏ; ਪਰ ਓਹ ਹੋਰ ਵਧੇਰਾ ਸੁੰਗੜਿਆ ਵੇ.....ਪਰ, ਮੇਰੇ
ਜਾਦੂਗਰ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਨਿਕੀ ਜਿਹੀ ਚੁੰਡੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਉਠ ਬੈਠਾ, ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਵਾਂਙ ਗਜਿਆ, ਓਹਦਾ ਲੇਲਾਪਨ
ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੱਲ ਕੇ ਆਖਣ
ਲੱਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਐਡਾ ਚਿਰ ਕਿਉਂ ਭੁਲਾ ਰਖਿਆ ! ਓ
ਮਰਦਾਨਿਆ, ਮੈਂਡੀ ਮੂਰਤ ਤੂੰ, ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਜਗਾਣ ਤੇ ਆਪ ਨ
ਜਾਗਾਂ, ਪਰ ਕਸੂਰ ਜਗਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ । ਵਾਹ ਵਾਹ !
ਬਾਬੇ ਦੀ ਇਕ ਨਿਕੀ ਨਾਮ-ਚੁੰਡੀ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਬਰ
ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਣ ਵਾਲੀ !!

ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ

ਪ੍ਰਾਗਰਾਜ ਤੇ ਸਰਸਵਤੀ

(੧੩)

ਓ ਪੂਰਬ ਫੇਰੀਏ, ਤੇਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਛੱਬੀ ਮੇਰੀਆਂ
 ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ । ਇਸ
 ਫੇਰੀ ਵਿਚ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਇਕ ਨਹੀਂ, ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ ਤੇ
 ਹੋਰ ਵੱਡੇ ੨ ਧਰਮ ਗਾਹੇ, ਅਨੇਕ ਗੋਸ਼ਟਾਂ ਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਦੀਆਂ ਲੀਲਾਂ ਤੈਂ ਰਚੀਆਂ ਤੇ ਵਿਖਾਈਆਂ । ਹਾਂ ਇਸ ਸੂਰਜ-
 ਸੇਕੀ ਸੁੰਦਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੇਰੀ ਰਬਾਬ ਦੀ
 ਧੁੰਨੀ ਉੱਠਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜੀਕਣ ਇਹ ਪੰਜ ਦਰਿਆ ਤੇਰੇ
 ਜਮਾਂਦਰੂ ਦੇਸ਼ ਯਾ ਵਤਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਈਆ ਰੱਖਦੇ ਨੇ,
 ਤੀਕਣ ਹੀ ਓਹ ਸਾਰੀ ਪਵਿਤਰ ਧਰਤੀ, ਜਿਸ ਤੇ ਗੰਗਾ
 ਜਮਨਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ-ਪੁਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਨੀਲੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਵੱਗ-
 ਦੀਆਂ ਨੇ, ਓਹ ਵੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਓਂ ਗਾਂਵਦੀਆਂ ਤੇ ਹਰ-
 ਦਮ ਚਿਤਵਦੀਆਂ ਰੈਂਹਦੀਆਂ ਨੇ । ਓ ਗੰਗਾ-ਜਮਨਾ ਦੇ
 ਭੈਣੋਂ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਕਦੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਥਾਂ ਤਿੰਨ ਸੌ,
 ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤੀਜੀ ਭੈਣ ਸਰਸਵਤੀ ਦੀ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ
 ਮਿਲ ਕੇ 'ਤ੍ਰਿਬੇਨੀ' ਬਣਾਂਵਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਤੀਜੀ ਭੈਣ

(੧੦੦)

ਕਿਧਰੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਤਿਆਂ ਸੁਤਿਆਂ ਟੁਰ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਏ।
 ਤੁਸੀਂ ਸੋਤਲ, ਪਰ ਓਹ ਚੈਤੰਨ, ਤਾਹੀਂ ਤਾਂ ਓ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਜੋਤ ਹੋ ਗਈ ਏ ! ਓ ਸੂਖਮ ਭੈਣ, ਜਿਨੂੰ
 ਅੱਖਾਂ ਵੇਖ ਕੇ ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਤੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਸ ਰਸ
 ਦੀਆਂ ਬਰਨਾਟਾਂ ਵੱਗ ਟੁਰਦੀਆਂ ! ਹਾਂ, ਓ ਬਾਬਾ, ਜਦ
 ਤੂੰ ਪ੍ਰਯਾਗ-ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਇਆ ਤਦ ਓਹ ਤੀਜੀ ਸੂਖਮ-
 ਭੈਣ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾਂ ਦੀ ਭੌਰਾ ਬਣ ਕੇ ਤੈਂ ਵਿਚ
 ਸਮਾ ਗਈ ! ਓ ਸੋਹਣੀਓ ਭੈਣੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁਗ ਤੋਂ
 ਇਕੱਠੀਆਂ ਸੋ: 'ਜਮਨਾ' ਜਮ-ਜਾਈ, ਭੈ-ਵਲੋਟੀ ਭੈਣ,
 ਗੰਗਾ ਗਾਂਵਦੀ ਵਾਂਵਦੀ ਗਾ ਗਾ, ਤੇ ਭਗਤੀ ਦੀ ਰੂਪ-ਸਰੂਪ,
 ਜਿਸ ਭਗਤੀ ਬਿਨਾ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਕੱਢਣਾ ਅਤੀ ਹੀ
 ਅਸੰਭਵ ਏ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਤੀਜੀ 'ਸਾਰ-ਰਸ-ਵਤੀ' ਓਹ ਜਿਸ
 ਵਿਚ ਤੱਤ-ਸੱਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਏ, ਤੇ ਜੁ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ
 ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਸਿਰਤਾਜ ਏ, ਹਾਂ ਓਹ ਵਡ-ਗਾਣੀ, ਅੱਜ ਤੇਰੇ
 ਚਰਨ-ਕਮਲਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਣ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਨਿਤ ਨਿਤ ਪਰਸਦੀ
 ਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਬ ਅੰਗ ਸੰਗ ਜੀਕਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ
 ਪ੍ਰਛਾਵਾਂ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਤਦ ਦੀ, ਹਾਂ ਤਦੋਕਣੀ ਇਹ ਸਾਰ-
 ਰਸ ਗੁੱਪੀ ਦੇਵੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ, ਉੱਤਰ ਦੱਖਣ,
 ਕੱਛਦੀ ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਜਾ ਪਵਣ ਓਥੇ ਤੂੰ ਵੀ ਜਾ
 ਨਿਕਲਦੀ ! ਓ ਸਾਰ-ਰੱਸ, ਤੱਤ-ਸਤ ਪ੍ਰਤੀਏ ਦੇਵੀਏ, ਤੂੰ
 ਧੰਨ, ਧੰਨ, ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੁਣ ਉਹ ਸਤਸੰਗਤ ਹੈ, "ਜਿਥੇ ਏਕੋ
 ਨਾਮ ਪਹਚਾਨੀਐ" -- ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਤੂੰ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਅਲੋਪ
 ਹੋ ਕੇ ਚਰਨ-ਕਮਲਾ ਵਿਚ ਜਾ ਸਮਾਈ ਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ

(੧੦੧)

ਪ੍ਰਯਾਗ ਰਾਜ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਨਿਰਮਲ ਧਾਰਾ, ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ
ਦੇ ਚਰਨ ਚੁਮੇ !!

ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ

ਬਾਬੇ ਮੱਕਾ ਫੇਰਿਆ !

(੧)

ਮੇਰੇ ਚੋਜੀ ਬਾਬਾ, ਅੱਜ ਤੁਸਾਂ ਪੂਰਬ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ
ਕਰ ਕੇ ਪੱਛਮ ਵਲ ਮੁਖ ਮੋੜਿਆ ਏ ! ਉਂਵ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ
ਜੁਗ ਜੁਗ ਤੇ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਜੋਤ
ਨਾਲ ਜਗਦੇ ਨੇ, ਪਰ ਤੂੰ ਹੋਇਓ ਜੁ ਦਹਦਿਸਾਂ ਦਾ ਰਾਖਾ,
ਅੱਜ ਤੂੰ ਘੜੀ ਦੇ ਪੈਂਡੂਲਮ ਵਾਂਗ ਪੱਛਮ ਵਲ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਕਰ
ਟੁਰਿਆ ! ਓ ਸਹਿਕਦੇ, ਓ ਤਰਸਦੇ ਪੱਛਮਾਂ, ਬਲਿਹਾਰ,
'ਦੇਰ ਆਇਦ, ਦਰੁਸਤ ਆਇਦ', ਭਾਵੇਂ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਦੇਰ
ਨਾਲ ਆਈ ਏ, ਪਰ ਤੂੰ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਵੀ ਵਡੇ ਵਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ
ਮੇਰੇ ਮੱਲਣੇ ਨੇ । ਕਿਉਂ ਨਾ ਮੱਲੇ, ਜੀਕਣ ਪੂਰਬ
ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ ਦਾ ਮਾਣ ਏ, ਤੈਨੂੰ ਢਲਦੇ ਸੂਰਜ ਦਾ

ਮਾਣ ਏ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਕੁੱਖ ਵਲ ਓ ਕਿਬਲਾ ਵੇਂ, ਜਿਸ ਵਲ
ਚੋਖੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੂੰਹ ਕਰ ਕੇ ਸਿਜਦੇ ਕਰਦੀ ਏ !

ਹਾਂ, ਅੱਜ ਬਾਬਾ ਇਸ ਕਿਬਲੇ ਤੇ ਆ ਪੁੱਜਾ ਏ
“ਨੀਲ ਬਸਤਰ ਪੈਹਨ ਹੋਇਆ ਬਨਵਾਰੀ” — ਹਾਂ ਅੱਜ ਬਸੰਤ
ਬਾਣੇ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ, ਨੀਲੀ ਹਾਜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪੈਹਨ
ਕੇ ਬਾਬਾ ਹਜ਼ ਕਰਣ ਲਈ ਇਸ ਮੱਕੇ ਸ਼ਰੀਫ ਦੀ ਚਾਹੁ
ਦਿਵਾਰੀ ਵਿਚ ਆ ਵੜਿਆ । ਓ ਬਾਬਾ, ਹੋਰ ਲੋਕ ਖੁੱਲ੍ਹ
ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਂਦੇ ਨੇ, ਪਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਜਦਾ ਕਰਦਾ
ਨਾ ਸੰਗਿ-ਅਸਵਦ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ । ਜਦ ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਸਾ
ਲੋਕ ਸੌਂ ਗਏ ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਇਸ ਕਿਬਲੇ ਵ
ਕਰ ਕੇ ਲੰਮੀਆਂ ਤਾਣ ਗਇਓਂ । ਓਹ ਕਾਜ਼ੀ ਤੇ ਮੁੱਲਾਂ
ਸਵੇਰ ਦੇ ਤੈਨੂੰ ਤਾੜ ਰਹੇ ਨੇ, ਇਹ ਕੌਤਕ ਵੇਖ ਕੇ ਹੁ
ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੇ; ਪੁੱਛਿਓ ਨੇ, ਤੂੰ ਕੌਣ ਕਾਫ਼ਰ ਏ,
ਮੋਮਨਾਂ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਕੁਫ਼ਰ ਤੋਲਨਾ ਏ, ਤੇ ਇਸ ਪ
ਕਾਹਬੇ ਵੱਲ ਆਪਣੇ ਖੋਸੜੇ ਮੋੜਨਾ ਵੇਂ ? ਓ ਬਾਬਾ, ਓ
ਕੌਤਕ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਰੀ ਜਨਤਾ ਤੈਂਡੇ ਮਗਰ ਇੱਥੇ
ਚਮੁਟੀ ਜੀਕਣ ਧਮੂੜੀਆਂ ਦਾ ਖਿਰਖਲਾ ਕਾਸੇ ਨੂੰ
ਕੇ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਪਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਬੇਲਦਾ, ਨਹੀਂ ਕੁਸਕ
ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ, ਨਹੀਂ ਲੰਮੀਆਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਗੜ
ਯਾ ਮੋੜਦਾ । ਜਦ ਤੈਨੂੰ ਤਾੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ
ਪਾਰਾ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਲੱਤੋਂ ਪਕੜ
ਓਹਨਾਂ ਨੇ ਘਸੀਟਿਆ, ਪਰ ਘਸੀਟਣਾ ਕੀ ਸੀ,
ਭਵਾਟੀ ਨਾਲ ਮੱਕਾ ਵੀ ਫਿਰ ਗਿਆ: ‘ਬਾਬੇ ਮੱਕਾ ਫੇਰਿ

(੧੦੩)

ਸ਼ਾਹਰੀ ਕਲਾ ਵਿਖਾਈ !' ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ, ਕਲਾ ਜੁ ਮੈਂ ਕੋਲ
ਬੈਠ ਕੇ ਵੇਹਨਾਂ ਸਾਂ ਕੀ ਸੀ ? ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਚੁੰਬਕ-ਰੋ
ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮੋਤੀਆਂ ਬਿੰਦ ਚਾ
ਕਢਿਆ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾਲੋਗਾ ਜੁ ਸਚਮੁਚ 'ਲਾ-ਮਕਾਨ'
ਨੂੰ 'ਮਕੀਨ' ਬਣਾਨਾ ਤੇ ਇਸੇ ਸੰਗਿ ਅਸਵਦ ਵਿਚ ਵੇਖਣਾ,
ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਬੁਤਪ੍ਰਸਤੀ ਏ ! ਹਾਂ ਇਸ ਤੇਰੀ ਚੁੰਬਕ ਛੋਹ
ਨੇ ਇਹ ਭਰਮ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜਿਆ ਤੇ "ਖੁਦਾ ਕੀ ਸ਼ਾਨ ਕਾਅਬੇ
ਮੈਂ ਅਜਾਇਬ ਬੁਤਪ੍ਰਸਤੀ ਹੈ" ਦਾ ਭੂਤ ਕੱਢਿਆ ! ਵਾਹ
ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਦੀ ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ ਤੇ ਬੁੱਤ-ਸ਼ਿਕਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਤ-ਪ੍ਰਸਤੀ
ਤੋਂ ਹੋੜਨਾ !!

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਬਗਦਾਦ ਤੇ ਦਸਤਗੀਰ ਪੀਰ !

(੨)

ਮੇਰੇ ਅਨੂਠਾ ਬਾਬਾ, ਮੱਕੇ-ਸ਼ਰੀਫ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਤੈਂ
ਸਬੂਲ ਭਰਮ ਤੋੜਿਆ; ਪਰ ਬਗਦਾਦ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ
ਸੂਖਮ ਭਰਮ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ
ਲਿਸ਼ਕਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ, ਪਰ ਬੱਜਰ ਵਤ ਕਠੋਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ
ਹੋਰ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ! ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਜਿਥੇ ਮੱਕਾ ਸ਼ਰੀਫ ਵਿਚ

(੧੦੪)

ਚੁੱਪ ਧਾਰੀ, ਪਰ ਚੁੱਪ ਵਿਚ ਗੜੁੱਪ ਨਿਕਲ ਕੇ ਕਾਫ਼ਰਾਂ
ਨੂੰ ਮੋਮਨ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਅੱਜ ਏਥੇ ਦੁਈ ਖੇਡ ਖੇਡੀ-
ਕੀ ? ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਅੱਜ ਬਾਂਗੀ ਬਣ ਕੇ ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਲੱਗ
ਪਿਆ, ਤੇਰੀ ਬਾਂਗ ਅਨੋਖੀ ਤੇ ਸੌਖੀ । ਵੇਖੋ ਨਾ ਤੇਰੀ
ਬਾਂਗ ਕੀ ਸੁਣਾਂਦੀ ਏ:-

“ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ, ਗੁਰਬਰ ਅਕਾਲ,
ਚਿਤ ਚਰਨ ਨਾਮ, ਘਰ ਘਰ ਪੁਨਾਮ,
ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾਲ, ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਵਾਲ !”

ਹਾਂ, ਇਕੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੱਤ ਏ, ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟ
ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸੱਤ ਏ ਤੇ ਓਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਦੱਸਣ
ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਵੀ ਓਹ ਆਪ ਏ-ਵੱਡਾ ਗੁਰੂ ਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਆਪ-ਆਪ ਪੜ੍ਹੇ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਏ ! ਓਹਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਆਸਰਾ
ਏ ਜੁ ਇਸ ਚਿਤ ਨੂੰ ਮੱਲ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਏ । ਹਾਂ ਓਹਨਾਂ
ਚਰਨ-ਕਮਲਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਮਲ-ਪਾਦ ਨੂੰ ਘਰ
ਘਰ, ਘਟ ਘਟ ਵਿਚ ਸੇਵਦੇ ਤੇ ਸਿਮਰਦੇ ਨੇ-ਓਹ ਅੱਲਾ,
ਅੱਲ-ਰਹਮਾਨ ਏ, ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਏ,
ਤੇ ਓਹਦੀ ਪਵਿਤਰ ਨਾਮ ਛੋਹ ਨਾਲ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਸ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ਮੰਜ਼ਲਾਂ ਕੱਢਦੀ ਫਿਰਦੀ ਏ ! ਇਸ ਅਨੋਖੀ
ਬਾਂਗ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਜਮਿਆ ਹੋਇਆ ਨੂਰ ਪੰਘਰ
ਪਿਆ । ਪਰ ਅੱਜ ਪੀਰਾਂ ਤੇ ਦਸਤਗੀਰਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਸੂਖਮ
ਭਰਮਾਂ ਨਾਲ ਲਦੇ ਪਏ ਸਨ । ਉਸ ਜਾਲੇ ਨੂੰ ਕੌਣ ਚਾਏ
ਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ‘ਅੱਲ-ਇਲਾ’ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੌਣ ਕਰਾਏ !

(੧੦੫)

ਪਰ ਓ ਬਾਬਾ ਤੇਰੀ ਰਬਾਬ ਦੀ ਇਕ ਟੁਣਕਾਹੇ ਨੇ ਓਹ
ਪੁਨੀ ਛੇੜੀ ਜਿਸ ਵਿਚ:-

“ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲੱਖ ਅਗਾਸ ਅਗਾਸ”

ਦਾ ਚਰਚਾ ਸੀ। ਏਹ ਬਾਣੀ ਬਲਦੀ ਉਪਰ ਤੇਲ ਦਾ
ਕੰਮ ਕਰ ਗਈ, ਹੁਣ ਹੋਰ ਕੀ ਸੀ, ਜਦ ਬਾਂਗ ਖਤਮ
ਹੋਈ ਤਾਂ ਬੈਹਸਾਂ ਛਿੜੀਆਂ ! “ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੋਹਨਾ ਏਂ
ਲਖ ਅਗਾਸ ਤੇ ਲੱਖ ਪਾਤਾਲ, ਪਰ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ
ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਸਤ ਅਕਾਸ ਤੇ ਸਤ ਪਾਤਾਲ ਦਾ ਹੀ
ਵਰਨਣ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਹੋਰ ਅਕਾਸ ਕਿਥੇ ਨੇ ?” ਹੁਣ ਬਾਬੇ
ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਏ, ਤੇ ਪਰਖਣ ਲਈ ਦਸਤਗੀਰ ਆਪ
ਨਹੀਂ, ਓਹਦਾ ਨਿਕੇ ਤੋਂ ਨਿਕਾ ਪੁਤ ਤਿਆਰ ਏ, ਜੀਕਣ
ਕੋਈ ਮੋਟਰ ਯਾ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਸਤੇ
ਤੁਤਪਰ ਹੋਂਦਾ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਨਾਮ-ਚੁਟਕੀ
ਨਾਲ ਇਹ ਬਲੁੰਗੜਾ ਸਹਿਸਰ ਹੀ ਅਕਾਸ ਤੈ ਕਰ ਆਇਆ,
ਬਾਹਰ ਐਡੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਤਨਾ ਕਿ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਤੇ ਹਰ
ਇਕ ਤਬਕੇ ਨੇ ਓਹਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਤਿਲਕ ਲਾਇਆ
ਤੇ ਹਥ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਮਹਾਨ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ (ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ)
ਪਾਇਆ-ਓ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਜੁ ਹੁਣ ਤਕ ਨਹੀਂ ਮੁਕਦਾ,
ਜੁ ਬਚਣ ਤੇ ਮੈਂ ਖਾਇਆ। ਵਾਹ ਵਾਹ, ਭਰਮ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜਨ
ਲਈ ਓ ਬਾਬਾ ਤੈ ਦਸਤਗੀਰ ਦਾ ਕੋਮਲ-ਪੂਤ: ‘ਈਮਾਨ’
ਚਾ ਅਰਸ਼ ਤੇ ਜਾ ਚੜਾਇਆ--ਇਥੇ ਸੂਖਮ-ਭੂਤ ਨੂੰ ਵੀ
ਜਾ ਢਾਹਿਆ !

(੧੦੬)

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਈਸਾ ਤੇ ਜਗਤ-ਈਸਾ !

(੩)

ਓ ਸੈਲਾਨੀ ਬਾਬਾ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਹਾਸ
ਕਾਰ ਤੇਰੀ ਯੇਰੋਸ਼ਲਮ (Jerusalem) ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਭੁਲ
ਗਏ ਨੇ, ਤੂੰ ਜਦ ਚੌਕੁੰਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਆਪਣੀ
ਫੇਰੀ ਵਿਚ ਯੇਰੋਸ਼ਲਮ ਤੇ ਵੀ ਜਾ ਦੀਦਾਰੇ ਦਿਤਿਓ ਨੀ,
ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤੂੰ ਘੀਕਣ ਰਹੇਂ ? ਤੇਰੀ ਸਵਰਨ
ਟਿਕੀ, ਭੱਖਦੀ ਲਾਲੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਥੇ ਤੇਤੀਸ
ਕਰੋੜ ਦੇਵਤੇ ਧਾਂਵਦੇ ਨੇ, ਓਥੇ ਈਸਾਈ-ਭਾਈ ਵੀ ਤੈਂਡੇ
ਲਈ ਵਿਲਕਦੇ ਨੇ, ਤੂੰ ਹੋਇਓਂ ਜੁ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਗੁਰੂ !
ਇਸ ਯੇਰੋਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਓਹ ਸਾਧ ਸੰਤ ਤੇ ਮੰਕ
(monk) ਮਿਲੇ ਜੁ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਬੈਤ ਲੈਹਮ : ਸ੍ਰੀ ਈਸਾ
ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ-ਅਸਥਾਨ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਤੇ ਮੁੱਢ
ਕਦੀਮ ਤੋਂ ਹੀ ਚਰਚਾ ਇਹ ਛਿੜੀ : ਕੀ ਈਸਾ ਮਸੀਹ
ਕਬਰ ਵਿਚੋਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਜਾ ਨਹੀਂ ?
ਓ ਸ੍ਰੀ ਅਸਕੇਤ ਜਗਤ-ਕੇ-ਈਸਾ ਜੀਉ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਿਆਰੇ
ਬਾਪੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਮਿਤਰ

(੧੦੭)

ਈਸਾ ਜੀਉ ਨੂੰ, ਫੇਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦਸੋਗੇ, ਕੀ ਓਹ
ਹੋਰਾਂ ਵਾਂਗ ਮਰ ਗਏ ਜਾਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਡ ਕੇ
ਅਰਸ਼ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ? ਤਾਂ ਮੁੰਦਾਂਵਲੀਆਂ, ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਪਾਵਣ
ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਤੁਸਾਂ ਆਪਣੀ ਮਿਠੜੀ ਰਬਾਬ ਨਾਲ
ਗਾਓਕੇ ਦਸਿਆ.—

“ਜਾ ਪਕਿਆ ਤਾ ਕਟਿਆ, ਰਹੀ ਸੁ ਪਲਰਿ ਵਾੜਿ ।
ਸਣੁ ਕਸਾਰਾ ਰਿਥਿਆ ਕਣੁ ਲਇਆ ਤਨੁ ਝਾੜਿ ।
ਦੁਇ ਪੁੜ ਚਕੀ ਜੋੜ ਕੈ ਪੀਸਣ ਆਣਿ ਬਹਿਠ ।
ਜੋ ਦਰਿ ਰਹੇ ਸੇ ਉਬਰੇ, ਨਾਨਕ ਅਜਬ ਡਿਠ ।” (ਮਾਝ ਮ: ੧)

ਜਦ ਖੇਤੀ ਪੱਕਦੀ ਏ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਕੱਟ ਲੈਂਦੇ ਨੇ,
ਸਿਰਫ ਵਾੜ ਖੜੋਤੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਏ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਾਨੇ
ਤੇ ਦਾਣੇ ਵੀ ਕੱਟ ਕੁੱਟ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ
ਚੱਕੀ ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ ਪੀਠੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਪਰ ਓਹ ਬਚ ਜਾਂਦੇ
ਨੇ ਜੋ ਚੱਕੀ ਦੇ ਮਘੋਰ (ਕਿੱਲੀ) ਕੋਲ ਹੋਂਦੇ ਨੇ—ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ
ਕੁਝ ਕੁੱਟ ਕੁੱਟ ਕੇ ਝਾੜ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਫਿਰ ਪੀਸ ਲੈਂਦੇ ਨੇ,
ਪਰ ਯਾ ਤੇ ਮਘੋਰ ਵਾਲੇ ਦਾਣੇ ਬਚ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਯਾ ਪੱਲਰ
ਵਾੜ । ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਸਮਝ ਲਓ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ
ਆਗੂ ਇਹ ਸੀ ਯਾ ਔਹ : ਇਹ ਦਰ ਢਠਾਦਾਣਾ ਯਾ
ਖੜੋਤੀ-ਵਾੜ ! ਓ ਯਹੂਦੀ ਵੀਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਿਅਰਥ ਬੈਹਸਾਂ
ਵਿਚ ਝੱਟ ਕੱਟਦੇ ਹੋ : ਸਾਰੀਆਂ ਖੇਤੀਆਂ ਖਸਮੇ ਸੇਤੀਆਂ,
ਜਦ ਪਕ ਜਾਣ ਤਾਂ ਝੜ ਜਾਣ, ਫਿਰ ਲੇਖੇ ਲਗਣ, ਤੇ
ਖੜੋਤੇ ਰੈਹਣ ਵਾੜ ਵਾਲੀਆਂ ਨਿਕੰਮੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ, ਪਰ
ਫਿਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰੈਹਣ ਓਹ ਜਿੰਦੜੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੋਦਰ ਦਾ

(੧੦੮)

ਦਰ ਮੱਲਿਆ ਏ--ਓਹ ਕਦੇ ਮਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਨਿਤ ਨਿਤ,
ਜੀਵਦੇ ਨੇ, ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਪੰਚ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਗੇੜ
ਖਾਵੇ, ਪਰ ਓਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਦਾ ਹੀ ਜੀਵਦੇ ਤੇ ਬਿਰ
ਥੀਵਦੇ--ਇਸ ਸੇਦਰ ਤੇ ਬੈਠੇ ਇਕ ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ ਈਸੇ
ਮੂਸੇ ਤੇ ਮੁਹੰਮਦ : “ਜਿਤ ਦਰ ਲਖ ਮੁਹੰਮਦਾ” ਵਾਹ ਵਾਹ
ਜਗਤ ਈਸਾ, ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ !

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਬੈਲੌਲ ਦਾ ਦਿਲ-ਬਹਿਲਾਵਾ !

(੪)

ਓ ਜਗ-ਤਾਰਕ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਮੱਕੇ ਗਇਓਂ, ਮਦੀਨੇ
ਗਇਓਂ, ਯੇਰਸ਼ਲਮ ਗਇਓਂ, ਜਿਥੇ ਯਹੂਦੀ ਵੱਸਦੇ ਨੇ, ਫਿਰ
ਬਗਦਾਦ ਆਇਓਂ, ਇਥੇ ਓਥੇ ਤੇ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਰੂਹਾਂ ਤੜਫ-
ਦੀਆਂ ਤੈਂਡੀ ਸਵਾਂਤੀ-ਬੂੰਦ ਬਾਝੇ ! ਪਰ ਅੱਜ ਕੀ ਗਲ ਏ,
ਇਕ ਰੂਹ ਤੇਰੇ ਦਿੱਬਜ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇੰਝ ਤਾਂਘਦੀ
ਏ, ਜੀਕਣ ਮਛਲੀ ਜਲ ਲੋਚਦੀ ਏ : ਵੇਖੋ ਨਾ ਓ ਅੱਡੀਆਂ
ਚੁਕ ਕੇ ਖੜੋਤਾ ਹੈ ! ਓਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਇਤਰ ਕੇਰਦੀਆਂ

(੧੦੮)

ਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਹ ਸਫਾ ਕਰਦੀਆਂ
ਨੇ। ਓਹਦੀ ਛਾਤੀ ਗਜ਼ ਗਜ਼ ਧੜਕਦੀ ਏ, ਮੂੰਹੋਂ ਭਾਵੇਂ
ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ, ਪਰ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਉਬਾਲ ਤੇ ਉਭਾਰ
ਨੇ, ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਪਾਣ ਖੋਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਏ, ਤੇ ਵੇਖੋ ਨਾ.....
ਔਹ ਦੂਰ, ਪਰ ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਓਹ ਨੂਰਾਨੀ ਬਲਕ ਜੁ ਹੁਣ
ਇਸ ਸਾਰੀ ਈਰਾਨ-ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਖਮਲੀ ਕੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ
ਵਲੋਟ ਲਏਗੀ--ਇਹ ਚੰਨ ਤੇ ਚਕੋਰ ਕੌਣ ਨੇ ? ਇਹ
ਬਾਬਾ-ਨਾਨਕ ਤੇ ਬੈਲੋਲ-ਬੀਰ ਨੇ ! ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ
ਆਪਸ ਵਿਚ ਅਗੇਤਰਾ ਪਿਆਰ ਏ, ਕੋਈ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ
ਦਾ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਏ, ਬਾਬੇ ਨੇ ਇਸ ਤੜਪਦੀ ਤੇ ਸਿਸਕਦੀ
ਰੂਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਟੇ ਵਿਚ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ !
ਓ ਈਰਾਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ-ਧਰਤੀ ਸਾਦੀ ਤੇ ਫਰਦੌਸੀ ਤੈਂ ਜਾਏ,
ਹਾਫਜ਼ ਤੇ ਮੌਲਾਨਾ ਰੂਮੀ ਤੈਂ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚੋਂ ਕਢ
ਵਿਖਾਏ। ਫਿਰ ਅੱਜ ਕੀ ਗਲ ਏ, ਜੁ ਤੇਰਾ ਚਸ਼ਮਾ ਆਬਿ-
ਹਿਆਤ ਅੱਜ ਮੂੰਹ-ਬੰਦ ਏ ? ਕੀ ਇਹ ਓਹ ਜੁਗ-ਗਰਦੀ
ਏ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਦੀ
ਏ ਤੇ ਅਗਾਹਾਂ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਪਿੱਛਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਏ !
ਹਾਂ, ਓ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ-ਧਰਤੀ, ਅੱਜ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਏ,
ਤੇ ਤੈਂਡਾ ਪਿਆਰਾ ਸੂਰਜ ਵਾਂਙ ਚਹੁ-ਕੁੰਟੀ ਵਿਚ ਫੇਰੀ
ਪਾਏਗਾ ! ਕੋਇਲ-ਕੂੰਜਾਂ ਤੇ ਮੋਰ ਚੀਕਾਂ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰੇਗਾ !...
ਅੱਜ ਇਸ਼ਕ-ਪੋਚਿਆਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਥੱਲੇ ਤੇ ਆਨਾਰ-ਕਲੀ ਦੀ
ਖਿਲੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ਹੇਠ ਇਹ ਦੋ ਜੁਗ ਜੁਗਾਂਤਰੀ ਬੀਰ
ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਨੇ--ਇਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਪਿਆਲੇ ਭਰ ਭਰ

(੧੧੦)

ਕੇ ਦੇਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਗੱਟ ਗੱਟ ਇਹ ਅਰਗਵਾਨੀ-
ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਬੈਲੋਲ ਦੀ ਕਿਤਨੀ
ਕੁ ਡੀਕ ਸੀ। ਓਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਣਾਵੇ ਖੋਲ ਕੇ ਨਿਜ ਮਸਕਾਂ
ਭਰ ਲਈਆਂ—ਹੁਣ ਇਹ ਬੈਲੋਲ ਕਾਸੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਬੈਲੂਨ
ਵਾਂਙ ਉਭਰ ਕੇ ਉੱਡ ਪਿਆ ਏ ! ਓ ਜਾਦੂਗਰ-ਬਾਬਾ,
ਕੀੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਫੰਗ ਤੂੰ ਲਾਏ—ਪਰ ਇਹ ਬੈਲੋਲ
ਲੋਟਨ ਕਬੂਤਰ ਵਾਂਙ ਹੁਣ ਲੋਟ ਪੋਟ ਏ : ਨਾ ਬੋਲਦਾ ਨਾ
ਚਲਦਾ : ਸੱਠ ਸਿਆਲ ਹੁਨਾਲ ਇਹ ਤੈਂਡੀ ਅਮਿਤ-ਭਿੰਨੀ
ਰੰਝਣ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਿਹਾ, ਤੇ ਜਦ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ
ਇਹ ਦੇ ਰਗ ਰਗ, ਲੂੰ ਲੂੰ ਅਣੂ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ !
“ਵਾਹ ਵਾਹ ਨਾਨਕ ਤੈਂ ਦਿਤਾ ਨਾਮ-ਮਾਨਕ !!”

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਵਲੀ-ਕੰਧਾਰੀ !

(੫)

ਓ ਸਾਦੀ-ਸ਼ੀਰਾਜੀ ਦੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਚਾਰ-ਚੰਨ ਲਾਣ
ਵਾਲਿਆ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਵਲੀ-ਕੰਧਾਰੀ ਦੇ ਠੂਠੇ
ਵਿਚ ਖੈਰ ਪਾਵਣ ਆਇਆ ਏਂ ! ਇਹ ਵਲੀ ਵਾਸਤਵ
ਵਿਚ ਕੰਧਾਰ ਦੇਸ ਦਾ ਰੈਹਣੇ ਵਾਲਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਓਹ ਸੁਕਾ-

(੧੫੧)

ਸੜਿਆ ਦੇਸ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਹਰੀਪੁਰ-ਹਜ਼ਾਰਾ ਵਲ
ਆਇਆ, ਜਿਥੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੀ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਣ ਨਾਲ
ਤਰੇ ਤਾਜ਼ਾ ਤੇ ਸੁਭਾਗੀ ਏ ! ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸ ਦੇ ਦਿਲ
ਵਿਚ ਕੀ ਤਰੰਗ ਆਈ ਜੇ ਵਸਦੀ ਧਰਤੀ ਛੱਡ ਕੇ ਉਪਰ
ਟਿੱਲੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠਾ--ਓਹ ਵਲੀ-ਕੰਧਾਰੀ ਦੀ ਭਖਦੀ-
ਪਹਾੜੀਏ, ਕੀ ਤੈਂ ਇਸ ਵਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਤੀ-ਦੇਗ ਵਿਚ
ਉਬਾਲਣ ਲਈ ਇਥੇ ਸਦ-ਘਲਿਆ ਸੀ ? ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਤਾਂ
ਇਕ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਇਕ ਅਨੁਪਮ-ਕੌਤਕ ਸੈਂ !
ਮਰਦਾਨਾ, ਨਿਤ ਭੁੱਖਾ, ਨਿਤ-ਰੋਂਦਾ ਜਦ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ
ਅਪੜਿਆ ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਾਂਙ ਤਿਹਾਇਆ, ਤੇ ਜਦ ਰੈਹ ਨਾ
ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਆਖਿਓ ਸੂ ਬਾਬਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰੇਂ ਤਾਂ
ਮੈਂ ਇਕ ਚੱਕਰ ਉੱਪਰ ਵੀ ਲਾ ਆਵਾਂ ! ਤਾਂ ਤੈਂ ਆਖਿਆ :
“ਜੀਕਣ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਮਰਦਾਨਿਆ !” ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਭੱਜਾ
ਭੱਜਾ ਉਪਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਭੁੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਰੋੜੇ, ਓਹ ਤਪਿਆ
ਹੋਇਆ ਵਲੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਗੋਂ ਇੰਝ ਪਿਆ ਜੀਕਣ ਭੁੱਖਾ-
ਕੁੱਤਾ ਭਊਂ ਭਊਂ ਕਰਦਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ! ਤੇ ਆਖਿਓ ਸੂ :
“ਤੂੰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰਬਾਬ ਲਈ ਏ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਰਹਿਣੀ-ਬਹਿਣੀ
ਵੀ ਮਸਤ-ਕਲੰਦਰਾਂ ਵਾਂਙ ਏ, ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਪੀਰ-ਫਕੀਰ ਦਾ
ਚੇਲਾ ਚਾਟੜਾ ਏਂ, ਹਾਂ ਔਹ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਗੁਰ-ਪੀਰ ਜੋ ਵੀ
ਕੋਈ ਹੈ, ਉਤੇ ਪਿਆ ਨਜ਼ਰ ਆਂਵਦਾ ਏ, ਉਸੇ ਕੋਲ ਮੁੜ
ਜਾ, ਜੇ ਓਹ ਤੇਰਾ ਮੁਰਸ਼ਦ ਏ ਤਾਂ ਓਹੋ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨੂੰ
ਵੀ ਠੰਡਾ ਕਰੇਗਾ ! ਮਰਦਾਨਾ ਵਿਚਾਰਾ, ਵਖਤਾਂ ਦਾ ਮਾਰਿਆ
ਮੁੜ ਆਇਆ, ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਚੜ੍ਹਨ ਕੋਲੋਂ ਹੁਣ ਉਤਰਾਈ

(੧੧੨)

ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਜ਼ਰ ਆਈ ! ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਤੇ ਇਕ ਦੋ ਵਾਰੀ
ਫਿਰ ਉਤੇ ਤੇ ਮੁੜ ਹੇਠਾਂ, ਜਦ ਭੌਂਦਲ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ
ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਖੁੰਡਾ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਫੁਆਰਾਂ ਚਸ਼ਮਾ-ਸ਼ਾਹੀ ਵਾਂਗ ਛਾਤੀ ਜਿੱਡੀਆਂ ਉਚੀਆਂ ਉੱਠ
ਪਈਆਂ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਬੁੱਕ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ, ਤੇ
ਵਿਚ ਨਹਾਤਾ ਤੇ ਸਿਰ ਧੋਤਾ ਤੇ ਉਹ ਦੋ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ
ਤੇ ਓਸਦੀ ਪਿਆਸ ਸਦਾ ਲਈ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ !.....ਪਰ
ਉੱਪਰ ਵੱਸਦਾ ਵਲੀ ਹੁਣ ਇਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜ
ਕਿਸੇ ਨੇ ਓਸ ਦਾ ਜ਼ਖੀਰਾ ਖਿਚ ਲਿਆ ਏ। ਵਗਾ ਕੇ
ਮਾਰਿਓ ਸੂ ਹਉਮੈ ਦਾ ਬੱਜਰ-ਪੱਥਰ, ਪਰ ਉਸ ਉਤੇ ਮੇਰੇ
ਬਾਬੇ ਦਾ 'ਨਾਮ-ਪੰਜਾ' ਇਉਂ ਲਗਿਆ, ਜੀਕਣ ਕਾਲੇ
ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਚਿੱਟਾ ਚੰਨ ਤੇ ਓ ਵਲੀ ਵੀ ਹਰਾ ਭਰਾ ਤੇ
ਠੰਡਾ ਠਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦਾ ਨਰਮ-
ਗਰਮ ਨਾਮ ਪੰਜਾ !!

ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ

ਟੈਕਸਲਾ ਦੇ ਸਿਰ ਟਿੱਕਾ !

(੬)

ਓ ਪੱਥਰਾਂ ਤੇ ਪੰਜੇ ਲਾਣ ਵਾਲਿਆ, ਜਾਦੂ ਪੱਥਰ-
ਘਾੜਿਆ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੁ ਤੈਂਡਾ ਪਾਵਨ-ਪੰਜਾ ਹੁਣ
ਕਾਬਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਕੋਨੇ ਵਿਚ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ
ਤੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ—ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਓਹ ਕੇਹੜਾ ਕੜਾਹ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮੋਹਰ ਛਾਪ ਤੇ ਮਿਹਰ-ਪੰਜਾ ਨਹੀਂ ?
ਹਾਂ, ਪਰ ਓਹ ਸੁਨੈਹਰੀ ਪੰਜਾ ਤਾਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਅਸੀਂ
ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ-ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੀਏ ਤੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਦੂਰਬੀਨ
ਜਾ ਖੁਰਦਬੀਨ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਜ ਖੋਜ ਕੇ ਤੱਕੀਏ ।
ਓ ਪੋਠੋਹਾਰ, ਓ ਕਾਬਲ ਤੇ ਕੰਧਾਰ, ਇਸ ਸਾਰੀ ਪਵਿਤਰ
ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪੈਰ ਪਏ ਹੋਏ ਨੇ । ਤੇ ਜੰਡਾਂ
ਤੇ ਕਿੱਕਰਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਵੀ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਵੱਸਣ
ਰੱਸਣ ਤੇ ਹੱਸਣ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਬਾ
ਕਾਸੇ ਅਣੋਖੀ ਗੰਦ ਨਾਲ ਦਿਲ ਟੁੱਟੇ ਜੋੜਦਾ, ਤੇ ਵਿਥਾਂ
ਮੇਲਦਾ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਥਾਲੀ ਵਿਚ ਕੜਾਹ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਖਵਾਂਵਦਾ । ਓ ਸੰਗ-ਜਾਨੀ ਦੇ ਪੱਥਰੋ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ

(੧੧੪)

ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਕਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗ-ਦਿਲ ਪੱਥਰ ਸਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਟੈਕਸਲਾ ਦੀ ਪਵਿਤਰ ਪਾਠ-ਸ਼ਾਲਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇਆ ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਕਰ ਵਿਖਾਇਆ । ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ “ਸੰਗ-ਜਾਨੀ” ਕਿਉਂ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ? ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਵਲੀ-ਕੰਧਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁੜਦਿਆਂ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਇਸ ਟੈਕਸਲਾ ਵੱਲ ਵੀ ਫੇਰੀ ਪਾਈ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਿਆ ਤੇ ਬਾੜਿਆ ਐਡਾ ਜੁ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਗ ਦਿਲ ਮੋਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂਹੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ “ਸੰਗ-ਜਾਨੀ” ਹੋ ਗਏ । ਮੇਰੇ ਜੀਵਦੇ ਮਾਹੀ, ਮੇਰੇ ਜਾਨੀ ਦੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ! ਓ ਟੈਕਸਲਾ, ਤੈਂਡੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕੀ ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀਕਣ ਜਗਾਇਆ ਤੇ ਕੀਕਣ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦਾ ਇਤਰ ਛਿਣਕਾਇਆ । ਇਹ ਹੋਰ ਕਾਸੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ; ਪਰ ਤੂੰ ਜਦ ਓਥੇ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੀ ਖੁੰਡੀ ਖੜਕਾਈ, ਓਸ ਦੀ ਧੁਨਕਾਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੱਜਦੀ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਦੇਂਦੀ ਏ । ਇਹਨਾਂ ਸੀਮਿੰਟ ਵਾਲੇ ਪੱਥਰਾਂ, ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਗੂੰਦ ਵਾਲੀਆਂ ਬਾੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ! ਓ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਮੋਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ਬਾਬਾ, ਤੇਰਾ ਪੰਜਾ ਕਾਬਲ ਤੋਂ ਲੈ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਤੱਕ ਵਿਗਸਦਾ ਭਾਸਦਾ ਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਇਕ ਗਵਾਹੀ ਇਹ ਸੰਗ ਜਾਨੀ ਦਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਟੈਕਸਲਾ ਫੇਰੀ !!

(੧੧੫)

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਮੁਲਤਾਨ ਤੇ ਹਿਰਨਾਖਸ਼

(੭)

ਮੇਰੇ ਚੋਜੀ ਬਾਬਾ ਜੀਓ, ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੇ
ਜੁ ਤੁਹਾਡੀ ਪੱਛਮ-ਉਦਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕੋਹੜੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਸਾਰੀਆਂ
ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਭਾਸਦੀ ਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਾਂਗਾ ਜੁ ਤੇਰੀ
ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ ਦਾ ਓਹ ਪੈਹਲਾ ਪੜਾਂ ਜੁ ਕਾਬਲ-ਕੰਧਾਰ ਜਾਣ
ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਪੈਹਲੋਂ ਆਇਆ। ਮੁਲਤਾਨ ਦਾ
ਘਮਸਾਨ ਜਮ ਘਟ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ, ਪੀਰ
ਫਕੀਰ ਦੋਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਜੀਕਣ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਤੇ
ਮਾਖਿਓਂ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਇਕ ਸਥਰੀ ਨਾਲ ਦੂਜੀ ਫੂੜੀ,
ਇਕ ਧੂਣੀ ਨਾਲ ਦੂਜੀ ਧੂਣੀ ! ਓ ਮੁਲਤਾਨ ਦੀਏ ਧਰ-
ਤੀਏ, ਤੇਰੀ ਹਿਸਟਰੀ ਲੰਮੀ ਏ, ਹਿਰਨਾਖਸ਼ ਦਾ ਮੰਦਰ
ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਾਇਰੇ ਅੰਦਰ ਏ—ਕਿਉਂ ? ਇਸ
ਦਾ ਉੱਤਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਆਪੂੰ ਦੇਵੇਗਾ ! ਇਹਨਾਂ
ਪੀਰਾਂ-ਫਕੀਰਾਂ ਨੇ ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਸਮਝ ਕੇ ਜੁ ਤੇਰੇ ਆਵਣ
ਨਾਲ ਕਿਧਰੇ ਸਾਡੀ ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਵਿਚ ਫਰਕ
ਨਾ ਪੈ ਜਾਵੇ, ਤੈਨੂੰ ਦੁਧ ਦਾ ਛੰਨਾ ਭਰ ਘਲਿਆ। ਵਾਹ
ਵਾਹ ਨਕੋ ਨਕੋ ਭਰਿਆ ਪਿਆਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੇਰਾ

(੧੧੬)

ਵੀਰ ਮਰਦਾਨਾ ਲਲਚਾਇਆ ! ਪਰ ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਕੌਤਕ—ਉਸ ਪਿਆਲੇ ਨੂੰ ਪੀਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੋੜ ਘਲਿਓਸੂ, ਪਰ ਉਪਰ ਚੰਬੇਲੀ ਦੀ ਚਿਟੀ ਕਲੀ ਰੱਖ ਕੇ ! ਇਹ ਕਰਾਮਾਤ, ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹਨ ਵਾਲੀ ਕਲਾ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪੀਰ ਤੇ ਫ਼ਕੀਰ ਭੱਜੇ ਭੱਜੇ ਆਏ, ਤੇ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ਾਵਣ ਲੱਗੇ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬਿਟ ਬਿਟ ਤੱਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਇਸ ਕੌਤਕ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਦੁੱਧ ਦੇ ਛੰਨੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਏ ! ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਓਹਨੂੰ ਦਸਿਆ: ਇਹ ਦੁੱਧ ਦਾ ਛੰਨਾ, ਮਰਦਾਨਿਆ, ਇਹਨਾਂ ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਸੀ । ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮੂੰਹ-ਬੰਦ ਬਾਂਗ ਸੀ, ਜੁ ਇਹ ਧਰਤੀ ਅਗੇ ਹੀ ਪੀਰਾਂ-ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਏ; ਫਿਰ ਇਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੇ ਨਵੇਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਲਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਕਿਥੇ ? ਪਰ ਅਸੀਂ, ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਵੰਡੀਆਂ ਪਾਣ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਹਿਸੇ ਵੰਡਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਹੱਦਾਂ ਮੇਲਣ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹਾਂ । ਸਾਡੇ ਆਵਣ ਨਾਲ ਅਗਲਿਆਂ ਨੇ ਨਿਕਲਣਾ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਚੰਬੇ ਦੀ ਕਲੀ ਉਸ ਦੁੱਧ ਤੇ ਤਰਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ, ਜੁ ਅਸਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਗੰਧੀ ਕਰਨਾ ਏ.....ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ: ਓ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਇਹ 'ਹਿਰਨ-ਰਾਖਸ਼' ਦੀ ਧਰਤੀ ਏ ! ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ: ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕੀ ਜਾਣਾ ? ਹਾਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸੋਨੇ (ਹਿਰਨ) ਨੂੰ ਤੱਕਣ ਵਾਲੇ, ਤੂੰ ਨੂਰ-ਅਲਾ ਵਲ ਤੱਕ ! ਵਾਹ ਵਾਹ 'ਨਾਮ' ਦੀ ਕਲੀ !!

(੧੧੭)

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਹਮਜ਼ਾ ਗੌਸ, ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਮੀਆਂ-ਮਿੱਠਾ !

(੮)

ਮੇਰੇ ਮਿੱਠੇ-ਬਾਬਾ, ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਅਨੰਤ ਨੇ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਵਿਚਾਰਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛੇ ਤੈਨੂੰ ਕੇਹੜੀ ਸਾਖੀ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੀ ਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਾਗਾਂ ਜੁ ਮੀਆਂ-ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਮਿੱਠੀ-ਸਾਖੀ ! ਕਿਉਂ ! ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ, ਮੈਂ ਇਕ ਨਹੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਜਿੰਦੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਕੋਲ ਬਿਠਲਾ ਕੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਾਂਗਾ ! ਇਕ ਬੰਨੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ ਪੀਰ ਚਿਲਾ-ਕਸ਼ੀ ਤੇ, ਕਿਸੇ ਉਚੜੇ ਗੁੰਬਦ ਤੇ ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਕਰਕੇ। ਹੇਠਾਂ ਲੁਕਾਈ ਪਈ ਡਰਦੀ ਏ ਤੇ ਬੂਹਾ ਭੰਨਦੀ ਏ, ਪਰ ਬੰਦ ਬੂਹੇ ਨੂੰ ਕੌਣ ਖੋਲ੍ਹੇ ! ਇਹ ਤਪਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਬੰਦ ਫਕੀਰ ਕੌਣ ਨੇ ਜੁ ਉਪਰੋਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਵੇਂਹਦੇ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵੇਂਹਦਾ ? ਇਹ ਹਮਜ਼ਾ-ਗੌਸ ਫਕੀਰ ਨੇ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਕੁਝ ਸਤਾਇਆ, ਤੇ ਹੁਣ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਚਿਲਾ ਕੱਟ ਰਹੇ ਨੇ ਤੇ ਆਹਿੰਦੇ ਨੇ ਜੁ ਤਦ ਤਕ ਨਹੀਂ ਉਠਣਾ ਜਦ ਤਕ ਇਹ ਸਿਆਲਕੋਟ ਸਵਾਹ ਦੀ ਢੇਰੀ ਨਾ

ਹੋ ਜਾਏ !

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਕੋਣ ਫਕੀਰ ਨੇ, ਤਕੀਆ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਅਜਾਂ ਕੋਈ ਵੱਟ ਏ, ਤੇ ਇਉਂ ਭਾਸਦਾ ਏ ਜੁ ਇਹ ਤਕੀਯਾ ਤਕੀਯਾ ਨਹੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਵਾੜੀ ਏ—ਇਹ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਨੇ ਜੁ ਬਾਬੇ ਫਰੀਦ ਦੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਕਾਸੇ ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਦੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਖ ਤੇ ਤ੍ਰੇਹ ਜਾਪਦੀ ਏ !

ਤੀਜੇ ਬੰਨੇ ਤੇ ਕੋਣ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਪੀਰ-ਫਕੀਰ : ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਟਲੇ-ਮਿੱਠੇ ਦੇ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ ਜੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵੀ ਪਵਿਤਰ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਹਰ-ਮਨ-ਪਿਆਰੇ ਨੇ ! ਜੁ ਆਪ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਏ, ਓ ਭੱਜੀ ਭੱਜੀ ਆਂਵਦਾ ਏ—ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਮਿੱਠਤ ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਿਚ ਭਰੀ ਹੋਈ ਏ, ਪਰ ਮਿੱਠਤ ਦੀ ਖਾਣ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ! ਇਹ ਤਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹਸਤੀਆਂ ਨੇ ! ਤਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਲੈਵਲਾਂ ਤੇ ਖੜੋਤੀਆਂ, ਪਰ ਇਕੋ ਰਾਹ ਤੱਕਦੀਆਂ, ਇਕੋ ਜੋਤ ਨੂੰ ਤਾਂਘਦੀਆਂ.....ਤੇ ਔਹ ਵੇਖੋ ਨਾ ਚੌਦਵੀਂ ਦਾ ਚੰਨ ਅਰਸ਼ ਤੇ ਆ ਚੜ੍ਹਿਆ ਏ; ਖੂੰਡਾ ਖੜਕਾਂਦਾ ਤੇ ਰਬਾਬ-ਵਜਵਾਂਦਾ ! ਓਹ ਦੇ ਆਵਣ ਨਾਲ ਹਮਜ਼ਾਂ ਗੋਸ ਦੇ ਬੰਦ ਬੁਹੇ ਆਪੇ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ, ਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਜੁ ਬਦੀ ਦਾ ਬਦਲਾ ਬਦੀ ਨਹੀਂ, ਨੇਕੀ ਏ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਓ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਜਿਥੇ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਸੀ। ਇਸ ਸ਼ੇਖ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ

(੧੧੯)

ਜੁ ਓਹ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੂਰ ਵਾਸੀ ਏ, ਕਾਸੇ ਸਤਵੇਂ ਅਸਮਾਨ
ਤੇ ਵੱਸਦਾ ਤੇ ਕਿਆਮਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੇਠਾਂ ਆਂਵਦਾ ਏ—
ਪਰ ਅੱਜ ਉਸ ਦੇ ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਓਹਨੂੰ ਸਤਵੇਂ ਅਸਮਾਨ
ਦਾ ਝਾਵਲ ਅੱਜ ਹੀ ਆਇਆ ਤੇ ਇਹ ਤੀਜੇ ਲੈਵੱਲ ਤੇ
ਹੋ ਬੈਠਾ ! ਪਰ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਪੱਕ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ।
ਬਾਬੇ ਦੀ ਇਕੋ ਬਾਪੜੀ ਨਾਲ, ਓਹ ਦੇ ਆਤਮ-ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹ
ਗਏ ਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਲਮਾਂ ਆਪੇ ਪੜ੍ਹੀਣ ਲਗ ਪਿਆ !
ਓ ਤਿੰਨਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਦਾਰੂ : ਨਾਮ ਦਾਰੂ ਘਰ ਜਾ ਕੇ
ਦੇਣ ਵਾਲਿਆ ਬਾਬਾ; ਵਾਹ ਵਾਹ !!

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਸ਼ਾਹ-ਸ਼ਰਫ ਦੀ ਰੇਲ ਗਡੀ !

(੯)

ਓ ਕੱਚ ਨੂੰ ਕੰਚਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ਸਤਗੁਰਾ,
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਕੋਹੜੇ ਨੂਰ ਦਾ ਬੂਰ ਏ, ਤੂੰ ਗਿਠ-ਮੁਠੀਅ
ਤੂੰ ਮਹਾਂ ਸੂਖਮ, ਤੂੰ ਪਵਣ ਕੋਲੋਂ ਵੀ ਪਤਲਾ ਆਪੇ ਵਿਥ
ਵੇਖ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਜਾਵੇ : ਕਿਧਰੇ ਚੁੱਪ ਗੜ੍ਹਪ
ਧਾਰ ਕੇ, ਕਿਧਰੇ ਬਾਂਝ ਦੇ ਕੇ, ਕਿਧਰੇ ਸੌਂ ਕੇ, ਕਿਧਰੇ

(੧੨੦)

ਕਾਬੇ ਵੱਲ ਲੱਤਾਂ ਪਸਾਰ ਕੇ, ਕਿਧਰੇ ਪੁੱਠਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੇ,
ਕਿਧਰੇ ਸਿੱਧਾ ਤੀਰ ਚਲਾ ਕੇ, ਕਿਧਰੇ ਦੇ ਜਾਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ
ਕਿਧਰੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ, ਕਿਧਰੇ ਆਰਤੀਆਂ ਜਗਾ ਕੇ, ਕਿਧਰੇ
ਆਰਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੇਤਾਂ ਹਿਸਾ ਕੇ— ਓ ਵਲ ਛਲੀਆਂ,
ਓ ਜਾਦੂਗਰਾ, ਓ ਬੁਤ-ਸ਼ਿਕਨ ਬਾਬਾ ! ਹਾਂ, ਤੂੰ ਭੰਨਦਾ ਸੈਂ,
ਤੂੰ ਤੋੜਦਾ ਸੈਂ, ਪਰ ਜੇੜਨ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਸੋਹਣਿਆ ਤੂੰ ਹੀ
ਏਂ। ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਇਕ ਵੇਰ ਤੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਕੇ
ਵਿਕ ਵੀ ਗਿਆ, ਹਾਂ ਕਾਸੇ ਰੋਹ ਵਾਲੇ ਰੁਹੇਲੇ ਦੇ ਹਥ ਚਾ
ਆਇਆ। ਇੰਜ ਪਠਾਣੀ ਚਾਕਰ ਤੂੰ ਚਾ ਬਣਿਆ, ਪਰ.....
ਕੀ ਇਸ ਲਈ ਜੁ ਹਥ ਲਾਣ ਦੀ ਸਿਰਫ ਲੋੜ ਏ,
ਹਥ ਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਵਿਚ ਚਲੀ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਲਾਟ
ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਓ ਬੁੱਕਲ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ
ਗਜਾਣ ਵਾਲਿਆ ਬਾਬਿਆ। ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਓਹੋ ਨੇ
ਜੇ ਤੈਂ ਵਰਤੇ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਮਿਕਨਾਤੀਸੀ ਕਸ਼ਸ਼
ਸੀ, ਕੋਈ ਥਾਂਦੀ ਰੋ ਸੀ, ਕੋਈ ਜਵਾਰ ਭਾਟਾ ਸੀ, ਕੋਈ
ਘੋੜੇ ਦੀ ਵਾਹੋਦਾਰੀ ਅਸਵਾਰੀ ਸੀ, ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ
ਓਹ ਬੱਟ 'ਸਤਵੇਂ' ਅਰਸ਼ ਤੇ ਜਾ ਚੜ੍ਹੇ, ਜੀਕਣ ਮੁਹੰਮਦ ਜੀ
ਬੁਰਾਕ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਠੇ ਸਨ ਯਾ ਜੀਕਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜੀ ਬੈਕੁੰਠ
ਗਰੁੜ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ !

ਹਾਂ ਅਜ ਓਹ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਨੂੰ ਆਪਣੀ
ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਸ਼ਰਫ ਬਖਸ਼ਣਾ ਏ। ਤੈਂ ਓਹਦੇ ਠੂਠੇ ਵਿਚ
ਖੈਰ ਪਾਣਾ ਏ—ਤੇ ਵੇਖੋ ਨਾ ਵੇਖੋ, ਤੂੰ ਅਜ ਕਹੀ ਅਣੋਖੀ
ਗੋਂਦ ਚਾ ਗੁੰਦੀ ਏ ? 'ਸਲਾਮ-ਇਲੇਕਮ' ਇਹ ਸ਼ੇਖ-

(੧੨੧)

ਸ਼ਰਫ ਨੇ ਆਖਿਆ: “ਸਲਾਮ-ਇਲੇਕਮ” ! ਤੈਂ ਆਖਿਆ—
ਸਲਾਮ-ਅਲੇਖਮ; ਹਾਂ ਉਸੇ ਅਲੱਖ, ਅਪਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੂੰ
ਸਲਾਮ, ਜੁ ਅਖੋਂ ਓਹਲੇ ਵੇ ! ਓ ਅਲੇਖਮ, ਤੂੰ ਜਾਦੂ ਦਾ
ਕਾਂਟਾ ਸੈਂ, ਮੇਰੇ ਸ਼ਰਫ ਦੀ ਰੇਲ ਇਥੇ ਆ ਮੁੜੀ, ਵਾਹ
ਵਾਹ ਅਲੇਖਮ-ਸਲਾਮ !”

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਦੀ ਕੈਦ !

(੧੦)

ਓ ਬੰਦੀ ਛੇੜ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਪੂਰਬ ਜਾਂਦਾ, ਤੂੰ ਪੱਛਮ
ਜਾਂਦਾ, ਇਹ ਵਣ ਤਿਣ ਤਿਭਵਣ, ਇਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬਹਮੰਡ
ਤੇਰੇ ਤਿੰਨ ਅੱਡੇ, ਫਿਰ ਅੱਜ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਕੈਦਾਂ ਕੱਢਣ
ਲਈ ਬੰਦ-ਬੁਹਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ—ਤੇਰੇ ਹੱਥ
ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇੜੀਆਂ, ਬੂਹੇ ਸਲਾਖਾਂ ਵਾਲੇ,
ਤੇ ਕੰਧਾਂ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਨੇਜ਼ੇ ਉੱਚੀਆਂ ਤੇ ਬਲੌਰਾਂ ਨਾਲ
ਪੰਘਰੀਆਂ-ਕਿੰਗਰੀਆਂ ! ਹਾਂ ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਬੰਦੀ ਵਿਚ
ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਜੀਕਣ ਓਹ ਬਾਬਰ-ਜਾਬਰ ਦੀ ਚੱਕੀ

(੧੨੨)

ਬੌਂਦਾ ਸੀ, ਤੀਕਣ ਹੀ ਅੱਜ ਓਹ ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਦਾ
ਸ਼ਿਕਾਰ ਏ ! ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਕੜੀਆਂ ਕੱਸੀਆਂ
ਹੋਈਆਂ, ਤੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਬੱਧੇ, ਇਹ ਵੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ !
ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਕੀ ਕਸੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ? ਕਸੂਰ ਕੀ ਕਰਨਾ
ਸੀ, ਹੋਰਾਂ ਬੰਦੀਆਂ ਨੇ ਕੀ ਕਸੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ? ਇਹ ਤਾਂ
ਭਾਜੜ ਵਿਚ ਭੱਜਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ ।
ਓਹ ਆਪ ਡਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਓਪਰੇ
ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਓਹ ਮੁੜ ਮੁੜ ਸੰਗਦਾ ਤੇ ਕੰਬਦਾ
ਹੈ ! ਬੜਾ ਘਮਸਾਨ ਏ, ਇਕ ਨਹੀਂ ਕਈ ਕੈਦੀ ਅੰਦਰ
ਡੱਕੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਪਰ ਕੈਦਖਾਨਾ ਵੀ ਅਣਖਾ ਹੈ, ਨਾ ਖਾਣ
ਵਾਸਤੇ ਰੋਟੀ ਤੇ ਨਾ ਉਪਰ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਤੁਲਾਈ ਰਜਾਈ !
ਪਰ ਓਹ ਕੈਦੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਦਾਰੋਗੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਮ-ਕਹਾਣੀ
ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਂਦੇ ? ਪਰ ਸੁਣਾਈਏ ਤੇ ਤਾਂ ਜੇ ਦਾਰੋਗੇ
ਨੂੰ ਆਪ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ । ਇਹ ਰਜਾਈਆਂ, ਤੁਲਾਈਆਂ
ਤਾਂ ਉਧੜ ਕੇ ਉਸੇ ਦੇ ਘਰ ਚਰਖੇ ਕਤੀਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਖੇਸ
ਬਣਦੇ ਨੇ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਸੱਜਦੇ ਨੇ—ਜੇ ਪੋਹ ਮਾਹ
ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਕੈਦੀ ਮਰਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਮਰਨ । ਇਉਂ ਮਾਰਨਾ
ਜਾ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਾ, ਇਹੋ ਤਾਂ ਦਾਰੋਗੇ ਨੂੰ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੌਂਪਿਆ ਕੰਮ ਏ ! ਪਰ ਅੱਜ ਕੈਦੀ ਵੀ ਮਸ-
ਤਾਨੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਨੇ । ਨਾ ਓਹਨਾ ਨੂੰ ਭੁੱਖ, ਨਾ ਤ੍ਰੇਹ,
ਨਾ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੀਂਦਰ, ਨਾ ਥਕਾਵਟ—ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾਗਣ
ਅੱਜ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਰਬਾਬ ਵੱਜਦੀ
ਏ ਤੇ ਕੋਈ ਢਾਡੀ ਖੂਨ ਦੇ ਸੋਹਿਲੇ ਪਿਆ ਗਾਂਵਦਾ ਏ !

(੧੨੩)

ਹੁਣ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਰਾਤ ਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋ ਗਈ ਏ, ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਤ ਪਿਛੋਂ ਦਿਨ ਵੀ ਚੜ੍ਹ ਪਿਆ ਏ --- ਪਰ ਇਹ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਨਾ ਰੋੜ ਏ ਨਾ ਰੁਕਾਵਟ.....ਸੰਤਰੀ ਵੀ ਲੋਟ ਪੋਟ ਨੇ ਤੇ ਜੋ ਦਾਰੋਗਾ ਹੁਣ ਭਜੀ ਭਜੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਏ--- ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੀ ਭੱਜਾ ਭੱਜਾ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਖਾ ਵਿਚ ਭਿੱਜ ਕੇ ਪਿੰਘਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ---ਸਾਰੇ ਬੰਦੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਨੇ, ਪਰ ਇਕ ਅੱਜੇ ਕੈਦ ਏ, ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ-ਬੰਦੀ !

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਮੀਆਂ ਮਿਠੇ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਸਾਖੀ

(੧੧)

ਓ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ, ਤੂੰ ਅਗੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਏਂ ਤੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਵਲੋਂ ਮਾਰ ਕੇ ਆ ਮਿਲਿਆ ਏਂ । ਤੂੰ ਅੱਜ, 'ਕੇਹੜੇ ਮਾਖਿਓ' ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਚਾਟ ਵੱਟੀ ਏ ਜੁ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਹੀ 'ਮਿੱਠਾ' ਹੋ ਗਿਆ ਏ ? ਓ ਬਾਵਰਿਆ, ਓ ਲਟ-

(੧੨੪)

ਬਾਵਰਿਆ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ। ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਕੇਹੜੀਆਂ ਘੰਗਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੇ ? ਹਾਂ, ਤੈਂ ਅੱਜ ਖਾਧੀਆਂ ਨੇ ਬਾਬੇ-ਗੁੱਧੀਆਂ ਨਾਮ ਰੂਸਰੀਆਂ ! ਓ ਸੋਹਣਿਆ ਬਾਵਰਿਆ, ਤੈਂਡੀ ਮਿੱਠੀ ਦਾਤ, ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਮੀਆਂ-ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਲੂੰ ਲੂੰ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਗਈ। ਓਹਦੀ ਸੁਕੀ-ਸੜੀ ਫੁਲ-ਵਾੜੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਕਰ ਗਈ ! ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ ਪੁੱਛਦਾ ਏ ? ਬਾਬਾ, ਓਹ 'ਕਲਮਾ' ਕੇਹੜਾ ਏ; ਜਿਸ ਦੀ ਐਡੀ ਵਡਿਆਈ ਏ, ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲਮਾ-ਸ਼ਰੀਫ਼ ਆਂਹਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਓਸ ਕਲਮੇ ਦੀ ਫਜ਼ੀਲਤ ਕਿਉਂ ਏ ? ਤਾਂ ਓ ਅਰਸੀ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਆਖਿਆ: ਘਰੋਂ ਆਵੇਂ ਤੂੰ ਤੇ ਪੁੱਛੇ ਮੈਂ ਤੇ—ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੇਂ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਤੂੰ, ਤੇ ਓਹਦਾ ਰੂਪ-ਸਰੂਪ ਤੇ ਗੁਣ ਮੈਂ ਤੇ ਪੁੱਛੇ ! ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ ਆਖਿਆ: "ਓ ਬਾਬਾ, ਜੇ ਤੈਂ ਤੇ ਨਾ ਪੁੱਛਾਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਾਂ ? ਤੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਮੋਹਰੇ ਤੇ ਦਾਹੜੇ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਹਿਤੂਰ ਬਲਦਾ ਭਾਸਦਾ ਏ—ਓਹ ਕੋਹਿਤੂਰ ਜੁ ਸ਼ਾਇਦ ਮੂਸਾ ਨੇ ਵੀ ਕੋਹਿਤੂਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ! ਤਾਂ ਓ ਮੇਰੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਓਸ ਦੀ ਪਵਿਤਰ ਅਭਿਲਾਖਾ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ ਤੇ ਮਿਣਿਆ ਤੇ ਜਦ ਵੇਖਿਆ ਜੁ ਜ਼ਮੀਨ ਤਿਆਰ ਏ, ਤਾਂ ਤੈਂ ਓਹਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਇਆ.....ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ, ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਿਚ 'ਕਲਮਾ' ਵੱਗ ਦੁਰਿਆ। ਬਾਟ ਥਰ ਥਰ ਕਰਦੀ, ਅਨੰਦ ਕੇਰਦੀ, ਆਨੰਦ ਵੀਟਦੀ, 'ਅੱਲਾ-ਹੂ, ਅੱਲਾ-ਹੂ', ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਾਂਵਦੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਗਾਂਵਦੀ ਤੁਰ, ਪਈ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਜਾਦੂ-ਛੋਹ ਜੇ ਸੁੱਕਿਆਂ ਸੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਖਿਣ,

(੧੨੫)

ਵਿਚ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ! ਓ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੇ-ਵਾਲੇ-ਕੋਟਲਾ,
ਤੈਂਡੀ ਰੇਤ ਤੇ ਜ਼ੋਰੇ ਜ਼ੋਰੇ ਵਿਚ ਓਹ 'ਅੱਲਾ ਹੂ' ਦੀ
ਧੁਨ ਹੁਣ ਤਕ ਸੁਣੀਂਦੀ ਏ--ਤੇ ਮੈਂ ਕੰਨ ਧਰ ਕੇ
ਆਪ ਸੁਣੀਂ ਏ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾ ਲਿਖਦਾ ! ਵਾਹ
ਵਾਹ ਮੀਆਂ-ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਮਿੱਠੀ-ਸਾਖੀ । ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੇ ਹਭ-ਕੋਈ
ਤੇ ਜਾਦੂ ਦਾ ਅਸਰ ਰਖਣ ਵਾਲੀ : ਦਿਤ-ਦਾਤ ਕਰਾਮਾਤ !

ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ

ਮਰਦਾਨੇ ਵਾਲੀ ਸੱਚੀ-ਸਾਖੀ

(੧੨)

ਮੇਰੇ ਸੁਚੜੇ ਵੀਰ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ
ਅੰਗ ਸੰਗ ਇਥੇ ਓਥੇ, ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ, ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ
ਕਿਉਂ ਜੀ ਕਰਦਾ ਏ, ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ ਦੀ
ਲੜੀ ਵਿਚ ਪਰੋਵਾਂ--ਹਾਂ ਇਸ ਮਾਲਾ ਇਸ ਤਸਬੀ ਦਾ
ਮੇਰ-ਸੁਮੇਰ ਤੂੰ ! ਤੂੰ ਮੈਂ ਵਾਂਙ ਸਦ-ਭੁੱਖਾ, ਸਦ ਤਿਹਾਇਆ,
ਕਦੀ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਕਦੀ ਤੇਹ ਨਾਲ ਕਦੀ ਨੰਗਾ, ਕਦੀ
ਤਪਦਾ, ਕਦੀ ਠਰਦਾ, ਕਦੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਪਿਛਾਹਾਂ ਆ ਭੱਜਦਾ,

ਤੇ ਆਂਹਦਾ:—

“ਸੁਹਾਇ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਭੂਮ ਸੇ, ਮੁਲਖ ਦੇ
ਟੁਕੜੇ ਮੰਗਿ ਖਾਂਦੇ ਤੇ ਓਥਹ ਭੀ ਗਵਾਇਆ.....।”

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, “ਮਰਦਾਨਿਆ ! ਰਬਾਬ
ਵਜਾਇ !” ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ : ‘ਜੀ ਮੇਰਾ ਘਟਿ ਭੁਖ
ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ਨਹੀਂ
ਸਕਦਾ।’ ਤਦ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ‘ਮਰਦਾਨਿਆ ! ਚੱਲ ਪਿੱਛੇ
ਕਿਸੇ ਵੱਸਦੀ ਜਾਹਾਂ’ “ਅਜੀ ਮੈਂ ਵਸਦੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ
ਸਕਦਾ; ਮੇਰਾ ਭੁਖ ਨਾਲਿ ਘਟ ਮਿਲ ਗਇਆ ਹੈ, ਹਉਂ
ਮਰਦਾ ਹਾਂ।” ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ : ‘ਮਰਦਾਨਿਆ ! ਹਉਂ
ਤੈਨੂੰ ਆਈ ਬਿਨਾਂ ਮਰਣਿ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ, ਉਸੀਆਰ ਹੋਹੁ’
ਤਬਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਓਸ ‘ਜੀ ਹਉਂ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਉਸੀਆਰ
ਹੋਵਾਂ ? ਹਉ ਮਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੀਵਣ ਦੀ ਗਲਿ ਰਹੀ’—
ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ : ਸੁਹਾਇ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ
ਤੇਰੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਭੂਮਿ ਮੰਗਿ ਪਿਨਿ ਖਾਧਾ
ਲੋੜੇ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਅਤਿ ਮਹਾਂ-ਪੁਰਖ ਖਾਹਿ ਪੀਵਹਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ,
ਅਤੇ ਵਸਦੀ ਵੜੇ ਨਾਂਹੀ, ਹਉ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਤੁਧ ਨਾਲ
ਰਹਾਂ ? ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਿ.....’ ਹਉ ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਜਾਵਾਂ।
ਤਦ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ : ਮਰਦਾਨਿਆ ਕਿਵੇ ਰਹੇ ਭੀ ? ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ :

“ਹਉ ਤਾਂ ਰਹਾ ਜੇ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ਗਵਾਵਹਿ ਜੇ ਤੇਰਾ ਅਹਾਰ
ਹੋਵੈ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ !.....”

(੧੨੭)

ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਣ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ : “ਜਾਹਿ ਵੇ
ਮਰਦਾਨਿਆ ! ਤੂੰ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਨਿਹਾਲ ਹੋਆ।” ਤਦ
ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਰਿ ਪੈਰੀਂ ਪਇਆ—ਮੱਥਾ ਚੁਕਦਿਆਂ ਨਾਲਿ
ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ਆਈ (ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ
ਸਾਖੀ).....

ਪਰ ਵੀਰ ਮਰਦਾਨਿਆ ਕੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਦਸੇਂਗਾ
ਓਹ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮੈਂ ਤੇ ਹਭ ਲੋਕਾਈ ਵਸਦੀ ਏ !
ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵੀਰ ਬਸ ਇਕ ਵਾਰੀ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ
ਬੋਲਿਆ ਤੇ ਆਖਿਓਸੂ :

ਰੋਗ:—ਕਲਿ-ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮ-ਮਟੁ ਮਨੂਆ ਪੀਵਣ ਹਾਰ ।
ਕ੍ਰੋਧ-ਕਟੋਰੀ ਮੋਹਿ-ਭਰੀ ਪੀਲਾਵਾ ਅਹੰਕਾਰ ।
ਮਜਲਸ ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ ਪੀ ਪੀ ਹੋਇ ਖੁਆਰ ।

ਦਾਰੂ:—ਕਰਣੀ ਲਾਹਨਿ, ਸਤੁ ਗੁੜ ਸਚੁ ਸਰਾ ਕਰਿ ਸਾਰ ।
ਗੁਣ ਮੰਡੇ, ਕਰਿ ਸੀਲ ਘਿਉ-ਸਰਮ ਮਾਸ ਅਹਾਰ ।
ਨਾਨਕ ਇਹ ਭੋਜਨ ਸਚ ਹੈ ਸਚ-(ਨਾਮ) ਆਧਾਰ ।

ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਝੀ ਦਾ ਨੁਸਖਾ !

(੧੨੮)

ਪੱਛਮ ਫੇਰੀ

ਧੰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ

(੧੩)

ਓ ਰੰਗਲੇ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲੀਲਾਂ ਅਨੂਪਮ
ਨੇ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਭਾਸਦਾ ਏ, ਜੇ ਇਕ ਵੇਰ ਮੈਂ ਵੀ ਦਸਤਗੀਰ-
ਪੀਰ ਦੇ ਪੁਤ ਵਾਂਗ ਤੈਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛਣ ਲੱਗਾ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਪਾਤਾਲ
ਨੇ ਕਿਤਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਨੇ : ਸਤ, ਕੇ ਨਉਂ, ਅੱਠ ਸੱਠ ਕਿ
ਸਹਿਸਰ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਇਕ ਪਲਕ ਦੀ ਫੜਕ ਨੇ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮੈਂ ਤੇ
ਇਸ ਪੀਰ-ਪੁੱਤ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਲੈ ਟੁਰਿਆ । ਤੇਰੀ ਇਕ
ਕੰਧੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤੇ ਦੂਜੇ ਤੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਆੜੀ,—ਫਿਰ ਅਸੀਂ
ਇਕ, ਦੂਜੇ, ਤੀਜੇ, ਛੇਵੇਂ, ਸਤਵੇਂ.....ਕੁਰਸ਼, ਅਰਸ਼ ਤੇ ਵੀ
ਗਏ.....ਸੱਤ ਪਿਛੋਂ ਸਤੱਰਵੈ, ਅੰਤ ਪਿਛੋਂ ਬੇਅੰਤ.....
ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਪਾਤਾਲਾਂ ਦਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ
ਲੱਭਾ । ਹਾਂ ਇਤਨਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜੁ ਇਕ ਤੋਂ ਦੂਜਾ
ਵੱਡਾ, ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਤੀਜਾ—ਪਰ ਇਸ ਤਰਤੀਬ, ਇਸ ਪਉੜੀ
ਵਾਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਿ ਏ ਨਾ ਅੰਤ ਏ । ਹਰ ਇਕ
ਹੇਠਲੇ ਪਉੜੇ ਨੂੰ ਉਪਰਲੇ ਦਾ ਡਰ ਏ : ਜੀਕਣ ਚੁਹੇ ਨੂੰ ਬਿੱਲੀ

(੧੨੯)

ਦਾ ਡਰ ਏ, ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕੁਤੇ ਦਾ, ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਬਘਿਆੜ ਦਾ, ਬਘਿਆੜ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਦਾ, ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਸ਼ੇਰ ਦਾ, ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਸਰਕੇ ਦਾ, ਸਰਕੇ ਨੂੰ ਮੇਘ ਦੀ ਗਰਜ ਦਾ, ਮੇਘ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ, ਇੰਦ੍ਰ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ—ਪਰ ਇਹ ਡਰ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁੜਵਾਂ-ਦਾਖਾ (Recurring decimal) ਕਿਥੇ ਮੁਕਦਾ ਏ? ਦਸਤਗੀਰ—ਦਾ—ਪੁਤ ਤੈਥੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਏ, ਓ ਬਾਬਾ.....

“ਭੈ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਭੈ ਵਿਚ ਚੰਦੁ ॥

ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਫਿਰ ਅੰਤ ਕਿਥੇ ਵੇ? ਓ ਬਾਬਾ, ਫਿਰ ਇਹ ਤੇਰੇ ਬੱਚੇ ਤੈਂਡੇ ਕੰਧੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਪਏ ਤੇ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਉਡਣ ਦੀ ਥਾਂ ਤੈਂਡੇ ਚਰਨ-ਕਮਲਾ ਦਾ ਭੌਰਾ ਬਣ ਗਏ, ਭੌਰਾ ਆਪਣੀ ਮਕਰੰਦ-ਰੱਸ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਕਰੰਦ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਰਸ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਧਰਤੀ-ਤਤਵ ਵਿਚ ਸਮਾ ਗਿਆ, ਧਰਤੀ-ਤੱਤ ਜਲ ਤੱਤ ਵਿਚ ਜਲ ਰੂਪ, ਜਲ ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਵਿਚ ਅਗਨੀ-ਰੂਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਗਨੀ ਵਾਯੂ ਵਿਚ ਵਾਯੂ-ਵਿਰੇਲਾ ਹੋ ਗਈ। ਵਾਯੂ ਸ਼ਬਦ-ਤੱਤ ਵਿਚ ਰੁਣ ਬੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਗਈ, ਤੇ ਓਸ ਦੀ ਸਦ-ਵੱਜਦੀ ਸਦ ਗੱਜਦੀ ਧੁਨੀ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ—

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖ ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਚ ਏਕ ।

ਵਾਹ ਵਾਹ ਆਦਿ ਅੰਤ ਦਾ ਜੋੜ ਤੂੰ ਓ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪੰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ!

ਨਿਤ-ਚੰਦਰਮੇ ਦੇ ਨਿਤ ਨਖੱਤਰ !

ਕਿਉਂ ੨੭ ਯਾ ੨੮ ਝਾਕੀਆਂ ?

ਓਹ ਚੌ ਮੁਖੀ ਫੇਰੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਤੇ ਦਹ ਦਿਸਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋ ! ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੱਛਮ ਫੇਰੀਆਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਨੂੰ ਕੱਢਦੀਆਂ, ਜਿਥੋਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਉਥੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਿਥੇ ਜਾ ਅੱਸਤ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਰਾ ਇਹ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਇਸ ਦੇ ਵੱਲੀ-ਜੱਫੀ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਦੀ ਫੇਰੀ ਕੀਕਣ ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਜਨਮਸਾਖੀਆਂ ਗਹੁ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ, ਉੱਤਰ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ 'ਸੁਮੇਰ' ਪੁਬੱਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ੨ ਇਕ ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ ਘਾਟੀਆਂ ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਆਂਵੇਂਦੀਆਂ ਨੇ। ਕਿਧਰੇ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੀ ਘਾਟੀ ਹੈ, ਕਿਧਰੇ ਮਛੰਦਰ ਨਾਥ ਦੀ ਘਾਟੀ ਹੈ; ਕਿਧਰੇ ਦੱਤਾ ਤੇਵ ਦੀ ਘਾਟੀ ਹੈ ! ਕਿਧਰੇ ਧੁ ਦੀ ਘਾਟੀ ਹੈ.....ਇਉਂ ਜਿਤਨਾ ਹੀ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹੋ, ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਸੂਖਮ ਤਬਕੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਆਂਵਦੇ ਨੇ—ਕਿਥੇ ਧੁ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨੂੰ ਠਲ੍ਹ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਦਾ ਗੁਰੂ-ਨਾਰਦ ਤੇ ਕਿਥੇ ਗੁਰੂ-ਗੋਰਖ ਨਾਥ ? ਹਾਂ, ਇਹ ਸੁਮੇਰ-ਝਾਕੀਆਂ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਅਣੋਖੇ ਸੂਖਮ-ਪ੍ਰਬਤ ਦੀਆਂ ਉਡਾਰੀਆਂ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

(੧੩੧)

ਹੇਠ ਗਾੜ੍ਹਾ-ਤਬਕਾ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਤੀਬਰ-ਤਰ, ਅਤੀ ਹੀ ਸੂਖਮ ਘਾਟੀ ਏ—ਫਿਰ ਇਕ ਨਹੀਂ ਸਪਤ-ਸ੍ਰਿੰਗੀ ਘਾਟੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮਾਨੋ 'ਸਪਤ-ਰਿਸ਼ੀ' ਜੋ ਹੁਣ ਤਕ ਧਮ ਦੀ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਦੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਕਿੱਧਰੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਾ ਟਿੱਲਾ ਏ ।

ਤਾਂ ਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਇਹ 'ਸੁਮੇਰ-ਫੇਰੀ' ਕਿਸੇ ਇਕ ਕਾਲ ਦੀ ਫੇਰੀ ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੇ-ਕਾਲ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ-ਉਡਾਰੀ ਏ—ਪਰ ਅਰਸ਼ ਵੱਲ, ਉਪਰਲੇ ਧਰੁਅ ਵੱਲ ! ਹੁਣ ਤੇਰਾਂ ਝਾਕੀਆਂ ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ ਦੀਆਂ ਤੇ ਤੇਰਾਂ ਝਾਕੀਆਂ ਪੱਛਮ-ਫੇਰੀ ਤੀਕਰ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਂਵਦੀਆਂ, ਇਹ ਸਗੋਂ ਸਾਨੂੰ ਅਟੱਲ ਲੈਵਲ ਯਾ ਪਉੜੇ ਦਸਦੀਆਂ ਨੇ—ਕਿਸੇ ਪਉੜੇ ਤੇ ਬਾਲਾ-ਮਰਦਾਨਾ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਏ; ਕਿਸੇ ਤੇ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ ਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਝਾਕੀ ਅਤੀ ਹੀ ਮਿੱਠੀ ਏ । ਓਹਨਾਂ ੧੩+ ੩ ਵਿਚ ਰਲਾਵੇ, ਇਹ ਸੁਮੇਰ-ਝਾਕੀ ਤਾਂ ੨੭ 'ਨਖਤਰ' ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਨੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਨਿੱਤ-ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਪਾਇਲਾਂ ਪਾਂਵਦਾ ਵੇ ! ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੁ ਇਹ ੨੭ ਝਾਕੀਆਂ ਓਹਨਾਂ ਅਟੱਲ-ਹਸਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨੇ, ਓਹਨਾਂ ਨਿਤ ਅਕਾਰਾਂ (Eternal ideas) ਦੀਆਂ ਨੇ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਿਤਰੇ ਹੋਏ ਤੇ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਨੇ ! ਪਰ ਨਖਤਰ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ੨੭ ਹੀ ਹਨ, ਪਰ ੨੮ ਕਦੇ ਕਦੇ ਕਿਓਂ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ—ਕੀ ਇਹ ਪਾਤਾਲ-ਫੇਰੀ ਨਹੀਂ ? ਹਾਂ

(੧੩੨)

ਇਹੋ ਹੀ ਅਠਾਈਵੀਂ ਫੇਰੀ ਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਨਿਤ-ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਦੇ
ਨਿਤ-ਨਖੱਤਰ !!

ਸ਼ਿਵ ਨਾਭ ਤੇ ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ

ਦੱਖਨ-ਫੇਰੀ ਕਿ ਪਤਾਲ-ਫੇਰੀ !

ਓ ਜਗਤ-ਜਲੰਦੇ ਦੇ ਰੱਖਿਜਕ-ਬਾਬਾ, ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ
ਹੈ, ਜੀਕਣ ਤੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਰਤ-ਵਰਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਓਸ
'ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ' ਨੂੰ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਰਾ ਖੋਜ ਇਤਹਾਸ
ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਮੈਂ ਇਆਣੇ ਨੂੰ ਪਤਾ
ਨਹੀਂ—ਤੇ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਵੀ ਕੀਕਣ ? ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ
ਏ ਜੁ ਤੂੰ ਮੱਛ ਕੱਛ ਤੇ ਮਹੀ-ਰਾਵਣ ਤੇ ਵੀ ਜਾ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ—
ਏਸੇ ਫੇਰੀ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਕਿਧਰੇ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਭ ਮਿਲਿਆ,
ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੈਂਡੀ ਮਿੱਠੀ ਕਨਸੇ 'ਮਨਸੁਖ' ਦਵਾਰਾ ਮਿਲੀ ਸੀ।
ਓ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਵ-ਨਾਭ ਤੂੰ ਸੱਚ ਮੁੱਚ 'ਸੰਗਲਾ-ਦੀਪ' (Land
of chains) ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਏਂ, ਤੂੰ ਵੀ ਰਾਵਣ ਵਾਂਗ
ਸਦਾ ਰੋਂਦਾ, ਸਦਾ ਸਿਰ-ਖੋਂਦਾ ਤੇ ਰਾਵਣ ਵਾਂਗ 'ਰਾਮ'
ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ! ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਤੂੰ 'ਰਾਵਣ' ਕੋਲੋਂ ਚੰਗਾ ਵੇ।
ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੀਤਾ ਤੇ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ! ਪਰ ਨਹੀਂ

ਤੂੰ ਰਾਵਣ ਕੋਲੋਂ ਮਾੜਾ ਵੇਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਾਵਣ ਤਾਂ
 ਵੇਦ ਪਾਠੀ ਆਖੀਂਦਾ ਸੀ, ਤੇ ਉਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੇ ਮੰਨਦਾ
 ਸੀ ਪਰ ਤੂੰ ਨਾ ਘਰ ਕਾ ਨਾ ਘਾਟ ਕਾ। ਨਾ ਤੂੰ ਸਤ ਮੰਨੇ
 ਨਾ ਅਸਤ, 'ਨਾ ਤੂੰ ਆਸਤਕ ਨਾ ਨਾਸਤਕ ! ਪਰ ਤੈਨੂੰ
 ਮਨ-ਸੁਖ ਨੇ ਅੱਜ ਸੁਨੇਹਾ ਲਿਆ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੁ ਇਕ
 ਭਾਰਤ-ਵਰਸ਼ੀ ਪੀਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਜੁ ਮੱਛਾਂ-ਕੱਛਾਂ ਤੇ ਸਵਾਰ
 ਏ ਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਸ੍ਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖਾਜ਼ਾ-ਖਿਜ਼ਰ 'ਜ਼ਿੰਦਾ-
 ਪੀਰ' ਆਪਣੇ ਆਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਵੇ ! ਓ ਸ਼ਿਵ-ਨਾਭ
 ਤੂੰ ਵੀ ਇਸ ਜ਼ਾਹਰਾ-ਜ਼ਹੂਰ, ਜ਼ਿੰਦਾ-ਪੀਰ, ਪੰਜਾਬੀ-ਪੀਰ
 ਦੀ ਆਵਣ ਦੀ ਕੈੜ ਰਖੀ ਹੋਈ ਏ ! ਤੇਰੇ ਦਿਲ
 ਵਿਚ ਵੀ ਅੱਜ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਤੁਰੰਗ ਤੇ ਖਾਨਾਂ-ਜੰਗੀ
 ਏ--ਪਰ ਖਾਨਾਂ-ਜੰਗੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ? ਇਹੋ ਜੁ ਤੂੰ ਕਿਹੋ
 ਜਿਹਾ ਏ, ਕੀ ਤੂੰ ਸੱਤ ਅਸਤ ਨੂੰ ਨਿੱਰਨਾ ਕਰ ਕੇ ਦਸ
 ਸਕਨਾਂ ਏ ? ਕੀ ਰਬ ਹੈ ? ਜੇ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਤੇ
 ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਕਣ ਲਭੀ ਦਾ ਹੈ ? ਹਾਂ, ਬਸ ਇਸ ਕਿਸਮ
 ਦੇ ਅਟਕੇ ਸੰਸੇ ਤੇਰੀ ਦੇਗ ਵਿਚ ਉਬਲਦੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ
 ਖੋਲ ਖੋਲ ਕੇ ਉਠਦੇ ਨੇ !--ਤੂੰ ਭਜੀ ਭਜੀ ਆਂਵਦਾ
 ਏ, ਪਰ ਅਜੇ ਤੂੰ 'ਨੂਰ' ਝੱਲਣ ਦਾ ਤਾਕ, ਝਾਲ ਤੂੰ ਝੱਲ
 ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ, ਆਪਣਾ ਵਿਦੂਖਣ (ਮਸਖਰਾ) ਅਗੇ ਭੇਜਦਾ
 ਹੈਂ, ਪਰ ਉਹ ਮਸਖਰਾ, ਹਸਾਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਹਸਾ ਕੇ ਗਲ
 ਗਵਾਣ ਵਾਲਾ, ਅਜ ਆਪ ਕਾਸੇ ਅਣੋਖੀ ਕਾਂਗ ਵਿਚ ਵਗ
 ਟੁਰਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੇਰਾ ਵਿਚੋਲਾ ਤੈਂ ਕੋਲ ਭੱਜਾ ਆਂਵਦਾ
 ਹੈ, ਪਰ ਤੇਰਾ ਪਰਾਹੁਣਾ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ--ਆਂਹਦਾ ਵੇ

(੧੩੪)

ਜੁ ਤਾਂ ਆਂਵਾਂਗੇ, ਜੇ ਤੂੰ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਾਵੇਂ ਤੇ 'ਆਪ' ਸਾਨੂੰ
ਚੁਕ ਕੇ ਲੈ ਚਲੇਂ । ਹਾਂ, ਪਰ ਵਿਦੂਖਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ
ਦੇ ਦੁਖ ਵੀ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਨੇ, ਹੋਇਆ ਜੇ ਵਿ-ਦੂਖਣ, ਹੁਣ ਰਾਜੇ
ਨੇ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਾਈ ਤੇ ਆਪ ਚੁਕਣ ਲਈ ਆਇਆ,
ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਏ, ਕੀ ਤੂੰ ਯੋਗੀ ਏਂ ? ਬ੍ਰਹਮਣ ਏਂ ? ਬਿਉਪਾਰੀ
ਏਂ ? ਕੀ ਏਂ ?

“ਗੁਸਾਈ ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ ਜਾਤੀ ॥”

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧)

ਸਰਬ-ਸਾਂਝਾ ਬਾਬਾ 'ਨੂਰ' ਦਾ ਹੜ ਡੋਲਦਾ, ਭਰਮ ਕਾਫੂਰ ਤੇ
ਹਉਮੈਂ ਚੂਰ ! ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਏਹ ਵੇ ਸ਼ਿਵ-ਨਾਭ ਤੇ ਹੇ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ
ਇਸ ਅਸਤ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਤੇ 'ਆਪ-ਸਵਾਰ' ਅਨਾਮ-ਉਪਰ'ਨਾਮ'
ਆਪ, (God within) ਵਾਹ ਵਾਹ ਨਾਸਤਕ ਅਜ ਆਸਤਕ :
'ਸ਼ਿਵ' ਆਪਣੀ ਨਾਭੀ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦਾ ਢੰਡੋਰਚੀ : ਮਨਸੁਖ :
ਨਿਜਾ ਨੰਦ !!--

-- --

(੧੩੫)

ਉਤਰ-ਫੇਰੀ

ਸਿੱਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਸਹਜ-ਜੋਗੀ !

(੧)

ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਇਕ ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ ਪਤਾਲ ਤਾਰੇ
ਨੇ, ਇਹਨਾਂ ਪਾਤਾਲ-ਪੁਰੀਆਂ : ਨਰਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅੰਤ ਹੈ,
ਨਰਕ ਕਿਤਨੇ ਨੇ ? ਇਤਨੇ ਜਿਤਨੀਆਂ ਕਿ ਜੂਨਾਂ, ਜਿਨਾਂ
ਵਿਚ ਜੀਵ ਭਰਮਦਾ ਏ। ਪਰ ਓ ਬਾਬਾ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਹੱਥ
ਵਿਚ ਖੁੰਡਾ ਲੈ ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਤੋਂ ਟੁਰਿਆ, ਤੇ ਟੁਰਦਾ
ਟੁਰਦਾ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਤੇ ਆ ਅਪੜਿਆ ! ਇਥੇ ਇਕ
ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ ਸਿੱਧ ਨੇ। ਕੋਈ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਕੋਈ ਮਛੰਦਰ
ਨਾਥ, ਕੋਈ ਆਦ ਨਾਥ, ਕੋਈ ਸੰਤੋਖ ਨਾਥ, ਕੋਈ ਸੱਤਯ
ਨਾਥ, ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਨਾਥ ਨੌ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਸਿੱਧ ਚੌਰਾਸੀ
ਹੀ ਨਹੀਂ; ਜਿਹਾ ਕਿ ਉਰਮ, ਪੂਰਨ, ਗੋਪੀ ਚੰਦ, ਦੱਤਾ
ਤ੍ਰੇਯ ਆਦਿ; ਸਗੋਂ ਇਤਨੇ ਜਿਤਨੇ ਕਿ ਗੁਣ ਯਾ ਸਰਗੁਣ
ਦੇ ਬਲਕੇ ਨੇ। ਜਿਤਨੀਆਂ ਇਹ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ, ਤਿਤਨੇ ਹੀ
ਉਹ ਕਿੰਗਰੇ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿੱਧ ਬੈਠੇ
ਹੋਏ ਨੇ। ਓ ਸੁਨੈਹਰੀ-ਬਾਬਾ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਦੀਆਂ
ਬਰਫ-ਲੱਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਆ ਪੁੱਜਾ। ਸਾਰੇ ਨਾਥ ਤੇ
ਸਾਰੇ ਸਿੱਧ ਤੈਨੂੰ ਝੁਕ ਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਦੇ ਨੇ ! ਕਿਉਂ ਨਾ
ਕਰਨ ਅੱਜ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪੂਰਨ-ਬ੍ਰਹਮ, ਆਦਿ-ਜੁਗਾਦਿ

(੧੩੬)

ਨਾਥ ਜੂ ਆਇਆ ! ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਿੱਧ, ਤੈਨੂੰ ਪੁਛਦੇ ਨੇ,
ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਹੁਣ ਕੀ ਵਰਤਾਰਾ ? ਤਾਂ ਓ ਗੁਸਤੀ-
ਲਾਲਣਾ ਤੈਂ ਆਖਿਆ : “ਸਿੱਧ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਬਤੀ, ਕੌਣ
ਜਗਤ ਦਾ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ !” ਹਾਂ ਅੱਜ ਇਕ ਪਾਸੇ
ਵੈਰਾਗੀ ਸਿੱਧ ਨੇ ਜੁ ਮਾਤ ਲੋਕ ਨੂੰ ਛੁਹਣਾ ਹੀ ਇਜੇਹਾ
ਪਾਪ ਸਮਝਦੇ ਨੇ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਭੰਗੀ ਨੂੰ ਜਾ ਛੂਏ।
ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵੇ ਮੇਰਾ ਲਾਲਣਾ ਜੂ ਸਿੱਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ
ਅਪਣਿਤ ਦੇ ਕਿੰਗਰੇ ਤੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਲਿਆਵਣ
ਲਈ ਇਧਰ ਫੇਰੀ ਪਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ! ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ
ਆਖਿਆ : ਜੋਗ ਕੀ ਤੇ ਭੋਗ ਕੀ, ਕੀ ਕਦੇ ਜਲ ਤੇ
ਅਗਨੀ ਦਾ ਵੀ ਮੇਲ ਹੋਇਆ ? ਤਾਂ ਓਹ ਦੂਲੇ ਬਾਬਾ !
ਤੈਂ ਆਖਿਆ, ਇਸ ਜੋਗ-ਭੋਗ ਦੀ ਸੰਧੀ ਨੂੰ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਜੋੜਨ ਲਈ ਹੀ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਤੇ ਫੇਰੀ ਪਾਈ ਏ,
ਤੇ ਉਸੇ ਆਦਰਸ਼ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਤ ਵਲ ਮੁਖ
ਫੇਰਿਆ ਏ। ਤੁਸੀਂ ਆਂਹਦੇ ਹੋ ਜਲ ਤੇ ਅਗਨੀ ਦਾ ਮੇਲ
ਕੀ। ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੁ ‘ਬੂਟਾ’ ਹੋਰ ਕੀ
ਏ, ਕੀ ਇਹ ਜਲ ਅਗਨੀ ਦਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ? ਹਰ ਇਕ
ਬੂਟੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜਲ ਨੂੰ ਭਖਦੀ ਏ, ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਬੂਟੇ
ਦੇ ਪੱਤਰ ਅਗਨੀ (ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਨੂੰ ਜੀਰਦੇ ਨੇ ਤੇ
ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਸਹਜ’ ਏ—ਇਸ
ਦੋ-ਛਾਬੇ ਵਾਲੇ ਤਰੱਕੜ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ! ਵਾਹ
ਵਾਹ ਕਨ-ਫਟੇ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸਹਜ-ਜੋਗੀ ਵਿਚ ਮੁਢਲਾ ਫਰਕ,
ਓ ਜੋਗੀਸ਼ਵਰ ਬਾਬਾ !

(੧੩੭)

ਉਤਰ ਫੇਰੀ

ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ

ਨਿਰਲੇਪ-ਜੀਵਣ

(੨)

ਓ ਸਹਜ-ਜੋਗੀਸ਼੍ਵਰ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਇਸ ਪੈਹਲੀ ਟੁਣ-
ਕਾਰ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਜੰਗਾਲੀ ਹੋਈ ਰਬਾਬ ਵਿਚ
ਕੋਈ ਰਤਾ ਕੂ ਬ੍ਰਾਟ ਛੇੜੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂ ਲਈ
ਜੋਗ ਤੇ ਭੋਗ ਦਾ ਜੋੜਨਾ ਤੇ ਇਕ ਦਾ ਦੂਜੇ ਤੇ ਪੈਂਵਦ
ਲਾਲਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ:
ਬੂਟਾ ਤਾਂ ਜਲ ਤੇ ਅਗਨੀ ਨੂੰ ਜੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤਦ
ਜਲ ਵੀ ਸੰਜਮ ਵਿਚ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਗਨੀ ਵੀ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ
ਗਿਲੀ ਮਿਥੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਨਾ ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ
ਜੀਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਸਪੰਜ ਪਾਣੀ ਪੀ ਬੈਠਾ
ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਵਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ
ਅੰਦਰ ਲੀਨ ਕਰਦੀ ਏ, ਪਰ ਜਿਥੇ ਇਕ ਗੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ
ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਵੇਖੋ ਨਾ ਬੂਟੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਤਰੱਕ
ਜਾਂਦੀ ਏ। ਓ ਮੰਤਕੀ ਬਾਬਾ, ਫਿਰ ਤੈਂ ਆਖਿਆ ਸੱਚ
ਏ, ਪਰ ਜਿਥੇ ਪਾਣੀ ਵਧੀਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਓਥੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰ-
ਮੁਖਾਂ ਦੀ ਹੰਸ ਵਰਗੀ; ਮੁਰਗਾਈ ਵਰਗੀ ਚਾਲ ਹੋਵੇਗੀ।

(੧੩੮)

ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਫੰਗ ਭਿਜਦੇ, ਓਹ ਆਪ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਗੋਤੇ
ਲਾਂਦੀਆਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਅਸੰਗ; ਅਹੰਗ, ਨਿਰਮਲ, ਨਿਰਲੇਪ,
ਜੀਕਣ ਜਲ ਵਿਚ ਕਮਲ ਅਲੇਪ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਇਸ ਪਾਸੇ
ਵੀ ਯੋਗੀ ਨਿਰੁੱਤਰ ਹੋ ਕੇ ਲੱਗੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਦਲੀਲਾਂ ਢੂੰਡਣ
ਤੇ ਆਖਿਓ ਨੇ, ਇਸ ਕੱਚੇ ਘੜੇ, ਇਸ ਜਰਜਰੇ ਘੜੇ ਨੂੰ
ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਡਰ ਏ, ਜੇ ਕਿਧਰੇ ਇਹ
ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਚਟਾਨਾਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਠੋਕਰਾਂ ਨਾਲ
ਲੱਗੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿਧਰੇ ਫੀਤੇ ਫੀਤੇ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਕਰ
ਕੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅੱਗ ਵੇਖ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿਚ ਛਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ।
ਪਾਣੀ ਵੇਖ ਕੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਚੁੱਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ। ਕਾਲਖ
ਵੇਖ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਹਾਂ ਇਸ
ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਨੂੰ ਜਿਤਨਾ ਸਾਂਭੀਏ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਇਹ ਨੌ-ਬਰ
ਨੌ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇਗਾ।
ਟੁੱਟਾ ਘੜਾ ਭਲਾ ਕੀ ਕਰਸੀ ? ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂ
ਦੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ, ਸੁਨਿਆਰ ਦੀ ਠੱਕ ਠੱਕ ਪਰ
ਲੋਹਾਰ ਦੀ ਇਕੋ ਟੱਕ; ਤੂੰ ਆਖਿਆ: ‘ਵੇਖੋ ਨਾ ਇਸ ਕੌਲ
ਫੁਲ ਨੂੰ, ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵੇਖੋ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਫੁਲਾਂ
ਦਾ ਰਾਜਾ ਕਿਉਂ ਆਖਦੇ ਨੇ ? ਕੀ ਗੁਲਾਬ ਘੱਟ ਏ ? ਕੀ
ਚੰਬਾ ਮੌਲਸਰੀ, ਗੁਲਦਾਉਦੀ ਘੱਟ ਏ ? ਪਰ ਇਹ ਕੌਲ ਫੁਲ
ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ‘ਸਰਦਾਰ’ ਏ, ਜੁ ਇਹ ਜਲ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ
ਨਿਰਲੇਪ ਏ ! ਜੀਕਣ ਕੌਲ ਫੁਲ ਸਾਗਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ,
ਤੀਕਣ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ! ਵਾਹ
ਵਾਹ ਕੌਲ-ਫੁਲੀ ਜੀਵਣ !!

(੧੩੯)

ਉਤਰ ਫੇਰੀ

ਸਿੱਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ

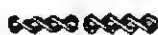
ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾਂ ਬਾਂਦਰ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ?

(੩)

ਓ ਮੈਂਡੇ ਰੰਗ ਬਰੰਗੀ ਬਾਬਾ, ਤੇਰਾ ਮੰਤਕ ਵੀ ਪ੍ਰਬਲ ਏ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੇ ਵਾਚਣ ਯੋਗ ਨੇ ! ਸੱਚ ਏ ਜੁ ਕੋਲ ਫੁਲ ਵਾਂਗ ਇਹ ਜੀਵ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਏ, ਪਰ ਇਹ ਸਿੱਧ ਪੁੱਛਦੇ ਨੇ ਜੁ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਬਾਂਦਰ ਵੀ ਏ ! ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਵੀ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਜੁ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਕੀ ਬਾਂਦਰ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤੇ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਜੁ ਬਾਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਂਸ ਨਾਲ ਗੋਲ-ਕੜੀ ਯਾ ਛੱਲਾ ਪਾ ਕੇ ਰਖੀਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਇੰਜ ਉਹ ਬਾਂਦਰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬਾਂਸ ਦੀ ਚੋਟੀ ਤੇ ਆ ਜਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਇਹ ਬਾਂਦਰ ਵੀ ਸੁਭਾਵ ਨਾਲ ਨੱਸਦਾ ਭੱਜਦਾ ਉਪਰ ਚਲਾ ਆਂਵੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਜੇ ਜੋਗੀ ਇਸ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਦੀਆਂ ਘਾਟੀਆਂ ਆ ਮੱਲਣ ਤਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਅਚਰਜ ਗੱਲ ਹੈ ? ਓ ਚਤੁਰ-ਵੇਦੀ ਬਾਬਾ, ਫਿਰ ਤੈਂ ਆਖਿਆ, ਜੁ ਸਾਨੂੰ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦੀ

(੧੪੦)

ਸੰਤਾਨ ਆਂਹੰਦੇ ਨੇ, ਓਹ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਕੀੜੇ ਨੇ, ਨੀਵੇਂ ਕਿਰਮ,
ਪਰ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੜੀ
ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਵੇਖੋ ਨਾ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਂਹੰਦੇ ਨੇ ਜੁ
ਅਸੀਂ ਬਾਂਦਰ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਰੱਬ-ਰੂਪ ਹਾਂ। ਆਪ--ਓਸ
ਅੰਸ਼ ਦੇ ਅੰਸ਼ੀ। ਓਸ ਨੂਰ ਦੇ ਬੂਰ, ਓਸ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ
ਕਿਰਨਾਂ ! ਫਿਰ ਵੇਖੋ ਨਾ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਵਲੋਂ ਮੋਹਰ ਛਾਪ ਹੁੰਦੀ ਏ, ਜੀਕਣ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਖੁਰ
ਤੇ ਲੰਮੇ ਕੰਨ, ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ
ਪੂਛਲ--ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਪੂਛਲ ਹੈ, ਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ
ਬਾਂਦਰਾਂ ਨਾਲ ਤਸਬੀਹਾਂ ਤੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਕਿਓਂ ?
ਮਨੁਸ਼ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਂਦਰ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਹੈ, ਇਹ ਜੋਤ-ਸਰੂਪ
ਹੈ, ਤੇ ਇਸ ਜੋਤ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਇਹਨਾਂ ਕਲ-ਮਕੱਲੇ ਪਹਾੜਾਂ
ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਮਾਤ-ਲੋਕ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੀਕਣ
ਪੈਹਲਵਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਾਸ਼ੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ
ਹੀ ਲੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਲ ਪਰਖ ਸਕਦੇ ਨੇ ! ਓ ਸਿਧੋ,
ਸਿੱਧ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁੜ ਮਾਤ ਲੋਕ ਨੂੰ ਜਾਵੇ, ਨਹੀਂ
ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਠੇ, ਜੀਕਣ ਪੁੱਠੇ-ਟੰਗੇ-ਚਮਗਾਦੜ ! ਤਾਂ
ਇਹਨਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਹੋਰ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਹੋਰ ਉਕ-
ਤੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਲਗੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਓ ਬਾਬਾ
ਬਾਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਰਾਮ-ਸਿਖਸ਼ਾ !!

ਉਤਰ-ਫੇਰੀ

ਸਿਧਿ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ-ਪ੍ਰਬਤ
ਅੰਨ ਬਿਨਾਂ ਕੀ ਕੰਮ ?

(੪)

ਓ ਸਿਧੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਕਤੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੇ ਜਾਲੇ
ਤਣਦੇ ਹੋ, ਤੇ ਆਂਹਦੇ ਹੋ : ਸੱਚ ਏ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮੁੜ
ਜਾਣਾ ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤੀਕ ਠੀਕ ਏ, ਪਰ ਐਡੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਚੜ੍ਹ ਕੇ
ਵਾਪਸ ਕੌਣ ਜਾਏ, ਤੇ ਵੇਖੋ ਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਚੇ ਤੇ
ਸੁਖਮ-ਮਾਰਗ ਕੱਢਨੇ ਹੋਵਣ, ਉਹਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁੰ ਬੋਝ ਦੀ
ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਤਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਝ ਤਿਤਨਾ ਵਧੇਰਾ
ਬੰਧਨ—ਜੋ ਹਿਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਬਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬਤ ਤੇ
ਚੜ੍ਹਦੇ ਨੇ, ਓਹ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਵਾਸਕਟ ਵੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਲਾਹ
ਛੱਡਦੇ ਨੇ, ਫਿਰ ਐਡਾ ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਲੱਥੜ ਕੀਕਣ
ਚੁੱਕ ਕੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਤੇ ਆਦਮੀ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ,
ਵੇਖੋ ਨਾ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ, ਓਹ ਕੇਹੇ ਹਲਕੇ ਫੁਲ ਹੋਂਦੇ ਨੇ
ਤੇ ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਅਸਾਂ ਵੀ ਬਿਹੰਗਮ-ਮਾਰਗ, ਪੰਛੀਆਂ
ਵਾਲਾ ਮਾਰਗ ਫੜਿਆ ਏ, ਤਾਂ ਜੁ ਅਸੀਂ ਘਾਟੀਆਂ ਛੇਤੀ
ਤੈ ਕਰੀਏ ਤੇ ਧਮ-ਲੋਕ ਦੇ ਉਪਰਲੇ-ਟਿੱਲੇ ਤੇ ਜਾ
ਅਪੜੀਏ—ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਫਸਣਾ, ਬੱਚਿਆਂ-ਖੱਚਿਆਂ ਵਿਚ

(੧੪੨)

ਖੱਚਤ ਹੋਵਣਾ ਮਾਨੋ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿੱਕੇ ਦੀਆਂ
 ਝਾੜਾਂ ਪਾਵਣਾ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਮਾਰਗ ਵਿਚ
 ਆ ਜਾ ਤੇ ਪੰਛੀਆਂ ਵਾਂਗ ਉਡ ਤੇ ਕੰਦ-ਮੂਲ ਚੁਣ ਖਾ !
 ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭੇਦੀ-ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਆਖਿਆ : ਜੇ ਕੰਦ-ਮੂਲ ਨਾਲ
 ਹੀ ਸਾਡਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੌੜੇ
 ਤੇ ਚਿੜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੇ । ਪਰ ਕੀ ਤੁਸਾਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ,
 ਜੇ ਚਿੜੀਆਂ ਵੀ ਕੰਦ ਮੂਲ ਤੇ ਕੀੜੇ ਦਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਗ
 ਖਾਂਦੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਰਿੱਛ ਵੀ ਟਾਂਡੇ ਭੰਨ ਭੰਨ ਕੇ ਛੱਲੀਆਂ
 ਖਾਂਦੇ ਤੇ ਹਾਥੀ ਗੰਨੇ ਭੰਨ ਭੰਨ ਕੇ ਢਿੱਡ ਪੂਜਾ
 ਕਰਦੇ,— ਫਿਰ ਇਹ ਆਖਣਾ ਜੁ ਸਾਡਾ ਕੰਦ-ਮੂਲ ਨੂੰ ਖਾ
 ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਇਹ ਦਿਨ ਨੂੰ ਰਾਤ ਆਖਣਾ ਨਹੀਂ
 ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਏ ? ਹਾਂ, ਜੇ ਦਿਨੇ ਆਖਣਾ ਅਸੀਂ ਕੁਝ
 ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਤੇ ਰਾਤੀ ਦੇਗਾਂ ਨੂੰ ਗਟਕਾ ਜਾਵਣਾ ਹੈ, ਅਖੀਓਂ
 ਓਹਲੇ ਮਾਸ ਵੀ ਭੱਖ ਜਾਵਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਗਲ ਏ ।
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖੋ, ਦਿਨ ਨੂੰ ਦਿਨ ਆਖੋ !
 ਇਸ ਅੰਨ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਕੰਮ, ਇਸ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ
 ਲੋਕ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪੁਲੋਕ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਅੰਨ ਹੀ ਸਭ ਦੇਵਤਿਆਂ
 ਦਾ ਆਦਿ-ਦੇਵ ਏ ! “ਭੂਖੇ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜੈ ! ਓ ਬਾਬਾ,
 ਤੇਰੀਆਂ ਸਚੀਆਂ ਸਚੀਆਂ ਖਰੀਆਂ ਖਰੀਆਂ ਗਲਾਂ ਇਹਨਾਂ
 ਨੂੰ ਚੁੱਭ ਗਈਆਂ ਤੇ ਏਹ ਵਧੇਰਾ ਤੇਰੀ ਗੋਸ਼ਟ ਸੁਣਨ
 ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ, ਪਰ ਅਜਾਂ ਦਿਲੀ ਹੋਰ ਦੂਰ ਏ,
 ਤੇ ਇਸ ਮੰਨਜ਼ਲ ਨੂੰ ਹੀ ਜੇ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ ਸੁਮੇਰ-ਯਾਤਰਾ ਤਾਂ
 ਹੋਰ ਕਾਸ ਨੂੰ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਅੰਨ-ਪੂਰਨਾ, ਵਡ-ਦੇਵੀ ਤੇ ਦੇਵ ਤੂੰ !

ਉੱਤਰ-ਫੇਰੀ

ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ

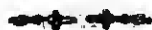
ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਵਰਜਤ !

(੫)

ਓ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਬਾਬਾ, ਜਿਤਨੀਆਂ ਤੂੰ ਉਕਤੀਆਂ
ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਕੱਟਨਾ ਏਂ, ਤਿਤਨੀਆਂ ਹੀ ਓਹ
ਸਿਧ ਹੋਰ ਰਚਨ ਦਾ ਸਰਬੰਧ ਚਾ ਕਰਦੇ ਨੇ—ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇਂ
ਅੰਨ ਖਾਏ ਬਿਨਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ਅਸੀਂ
ਵੀ ਕੁਝ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ; ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਵਨ ਅਹਾਰੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ
ਆਪਣੀ ਤਿਖਾ ਤੇ ਖੁੱਧਿਆ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਦਵਾਰਾ
ਇਹਨਾਂ ਸੱਤ ਰੰਗੀ ਕਿਰਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਚਾ ਬੁਝਾਨੇ ਹਾਂ ।
ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਯੱਖ ਕਿੰਨਰ ਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਆਣ ਕੇ ਬਾਟੇ
ਰੱਖਦੇ ਨੇ ਤੇ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਚੜ੍ਹਾਂਦੇ
ਨੇ, ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਅੰਨ ਤੇ ਬਸਤਰ ਦੀ ਹੋਰ ਕੀ ਲੋੜ ? ਪਰ
ਓ ਪੀਤਾਂਬਰ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਕਿਸੇ ਯੁੱਗ
ਵਿਚ ਤੂੰ ਆਪ ਨੰਗ-ਮਨੰਗ ਤੇ ਦਿਗਾਂਬਰ (ਸਿਰਫ ਦਿਸ਼ਾ
ਰੂਪੀ ਚੋਲੜਾ ਪਾਵਣ ਵਾਲੜਾ) ਪਰ ਫਿਰ ਤੈਂ ਦਹਦਿਸਾਂ
ਰਚੀਆਂ ਤੇ ਮਾਨੋ ਇਕ ਨਹੀਂ ਦਸਰੰਗੇ ਸੂਟ ਪਾਏ, ਪਰ

(੧੪੪)

ਜਦ ਤੂੰ ਆਪ ਬਸਤਰ ਪੈਹਨਣਾ ਏ ਤੇ ਅੰਨ ਜਲ ਬਿਨਾ
ਨਹੀਂ ਰੈਂਹਦਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ ਏ ਜੁ ਰਹੇ ? ਇਸ ਕਰ ਕੇ
ਤੈਂ ਸੱਚਿਆ, ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਭਰਮ ਦਾ ਅੰਡਾ 'ਨਾਮ' ਦੀ
ਚਟਾਨ ਤੇ ਭੰਨ ਕੇ ਆਖਿਆ: ਏਹ ਸੱਚਾ, ਇਹ 'ਨਾਮ'
ਸਰਬ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦ-ਜਾਨ ਤੇ ਈਮਾਨ, ਤੇ ਇਸ ਬਿਨਾ ਹੋਰ
ਸਭ ਰਿਧਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਤੇ ਨਿੱਧਾਂ ਬੁਠੀਆਂ ! ਭਲਾ ਕਦੇ ਜੜ੍ਹ
ਬਿਨਾ ਵੀ ਬੂਟਾ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ? ਜਦ ਇਹ 'ਨਾਮ' ਰੂਪੀ
ਜੜ੍ਹ ਨਹੀਂ, ਤਦ ਤੱਕ ਨਾ ਬੂਟਾ, ਨਾ ਫੁੱਲ, ਨਾ ਫਲ—
ਨਾ ਅਣਿਮਾ, ਨਾ ਮਹਿਮਾ, ਨਾ ਲਘੂਮਾ, ਨਾ ਮਹਿਮਾ ਸਿੱਧੀਆਂ,
ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਸਿੱਧੀਆਂ ਵੱਟੇ ਚੁੱਕਦੀਆਂ ਨੇ ? ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਤਾਂ ਚੁੰਬਕ-ਰੱਸ 'ਨਾਮ' ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਨ-ਸ਼ਕਤੀਆਂ,
ਅਲੰਕਾਰਕ, ਮੂਰਤੀਮਾਨ (Objective) ਨਹੀਂ, ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ
(Subjective) ਜੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਚੈਤੰਨ--ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ
ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਮੱਨ ਦੀ ਅਭਿਲਾਖਾਂ ਜੁ ਬੇਅੰਤ ਹੈ,
ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਗੋਗੜ ਦੀ ਭੁੱਖ !
ਤਾਂ ਇਹ ਗੁੱਬਾ ਰਾਜ ਸੁਣ ਕੇ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਹੋਰ ਚਰਚਰੀ
ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਫਿਰ ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ
ਨੂੰ ਪੁੱਠਾ ਕਰੀਏ ! ਤਾਂ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਆਖਿਆ: "ਪੈਹਲੇ
ਇਸ ਨਿੱਕੀ ਕੋਸ਼, ਇਸ ਮੇਰੀ ਖੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉ, ਫਿਰ
ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਉਡਾਣਾ—ਪਰ ਬਾਬਾ ਤੇਰੀ ਟੁੱਟੀ ਜੁੱਤੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ
ਸਿੱਧੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ 'ਨਾਮ' ਕਰਮ
ਮਾਤ-ਧ੍ਰਿਗ ਸਿੱਧੀ ਤੇ ਧ੍ਰਿਗ ਰਿਧੀ ਨੇ ਨਿਧੀ !!

(੧੪੫)

ਉੱਤਰ ਫੇਰੀ

ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ

ਚਿੰਨ੍ਹ ਪ੍ਰਸਤੀ ਕਿ ਬੁਤਪ੍ਰਸਤੀ

(੬)

ਓ 'ਨਾਮ'-ਗਾਮੀ ਬਾਬਾ, ਜਦ ਰਿੱਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ
ਤੋਂ ਟੱਪ ਕੇ 'ਨਾਮ' ਦੀ ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਨ ਤੇ ਗੱਲ ਆ
ਅਪੜੀ, ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ: ਇਸ 'ਨਾਮ' ਦੇ ਪਾਵਣ
ਲਈ ਕੀ ਕੀ ਸਾਧਨ ਨੇ ? ਕੀ ਅਲਪ-ਅਹਾਰ ਤੇ ਸੁਲਪ-
ਨਿੰਦਾ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ? ਕੀ ਭਸਮ ਰਮਾਣਾ ਤੇ ਕੰਨ ਫੜਾਨਾ
ਨਹੀਂ ? ਤਾਂ ਓ ਵੱਡ-ਯੋਗੀਆ ਤੈਂ ਦੱਸਿਆ: ਅਲਪ-ਅਹਾਰ
ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੰਦ-ਮੂਲ ਖਾਣਾ, ਇਸ ਦਾ
ਭਾਵ ਹੈ ਦੱਸਾਂ ਨਹੁੰਵਾਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਕਰ ਕੇ ਖਾਣਾ,
ਆਪ ਛੱਕਣਾ, ਵੰਡ ਖਾਣਾ, ਗਰੀਬ ਗੁਰਬੇ ਨੂੰ ਖੁਆਣਾ,
ਉ ਵਿਤ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੀ ਵਿੱਡ ਭਰਨਾ ! ਤੇ ਸੁਲਪ-ਨਿੰਦਾ
ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੀਖਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਛੋਟੇ ਜਾ ਮੂੜ੍ਹ
ਸੋਣਾ, ਜਾ ਖੜੋਤਾ ਹੀ ਰੈਹਣਾ, ਪਾਣੀ ਜਾ ਅੱਗ ਵਿਚ
ਹੋ ਕੇ ਚਿਲ੍ਹਾ ਕੱਟਣਾ ਨਹੀਂ; ਹੱਥ ਦੁੱਕ ਜਾ ਲੱਤ-ਚੁੱਕ
ਖੜੋਨਾਂ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਸਭ ਵੈਰਮ ਨੇ, ਜੇ ਕਰ ਇਉਂ ਹੀ
ਕਿਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਸ਼ ਨਹੀਂ । ਅੱਗ ਵਿਚ ਵੱਸਣ
ਵਾਲੇ ਗਿਰਗਟ, ਜਲ ਵਿਚ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ਮੱਛ ਕੱਛ, ਟੰਗਾਂ

(੧੪੬)

ਚੁੱਕ ਕੇ ਉੱਡਣ ਵਾਲੀ ਪੰਛੀ ਜਾ ਇਤਿਆਦਿਕ ਹੋਰ ਕੋਈ
ਪਸ਼ੂ-ਅਸਾ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਹਜ ਨਾਲ, ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ
ਛਾਣ ਬੀਨ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੰਨ ਫੜਵਾਣ ਨਾਲ, ਨੱਕ ਵਿਚ
ਉਠ ਵਾਂਙ ਨਕੋਲ ਪਾਣ ਨਾਲ, ਤਨ ਨੂੰ ਤਾੜਨ ਸਾੜਨ
ਤੇ ਬਾਲਣ ਨਾਲ ਮੱਠ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ, ਜੀਕਣ ਸੱਪ ਦਾ
ਸਰੀਰ ਟੁੱਟਿਆਂ ਸੱਪ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ, ਜਦ ਤਕ ਓਸ ਦੀ
ਸਿਰੀ ਨਾ ਚਿੱਥੀ ਜਾਏ—ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਭਸਮਾਂ ਤੇ ਇਹ ਧੂਣੀਆਂ
ਇਹ ਕੰਨ ਫੜਾਨੇ ਤੇ ਸਿੰਝੀਆਂ ਗੱਲ ਲਟਕਾਣੀਆਂ, ਜਦੋਂ
ਜਾ ਨਾਖਨ ਵਧਾਣੇ ਭਰਮ ਨੇ ! ਇਹਨਾਂ ਜਦੋਂ, ਖੜਾਵਾਂ,
ਮੁੰਦਰਾਂ, ਭਸਮਾਂ, ਸਿੰਝੀਆਂ ਦਾ ਭਾਵ ਭੁੰਘਾ ਏ, ਅਧਿਆਤਮਕ
ਏ। ਨੱਕ ਦੀ ਥਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਨਕੋਲ ਪਾਵੇ, ਕੰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਮੱਠ
ਨੂੰ ਨੱਥੇ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਥਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਭਸਮਾ-ਭੂਤ ਸਮਝੇ।
ਡੰਡੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਡੰਡਾ ਫੜੇ, ਝੰਡੀ
ਬਰਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਝੰਡਾ ਝੁਲਾਓ।
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਵਾਰਾ ਤੇ ਸਿੰਝੀ ਨਾਦ ਵਜਾਣ
ਦੀ ਥਾਂ ਕੀਰਤਨ ਨਾਲ ਮਨ ਜੋੜੇ ਜੁ ਸਭ ਹੋਗਾਂ ਦਾ ਦਾਰੂ ਏ,
ਤੇ ਮਨ-ਸੱਪ ਨੂੰ ਕੀਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਮੋਹਨੀ ਮੰਤਰ
ਏ—ਇਸ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਸਭ ਕੱਚ ਮੁਲੰਮਾ, ਸਭ ਢਕੌਂਸਲਾ, ਸਭ
ਪੋਪੜ ਪਾਪੜ, ਸਭ ਨੱਖਰਾ, ਸਭ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਬਾਸ਼ਾ.....ਓ ਬਾਬਾ,
ਤੇਰੀ ਇਸ ਸਾਫ਼ ਗੋਈ ਨੂੰ ਚਿਤ ਵਿਚ ਧਾਰ ਕੇ ਅੱਧਿਆਂ ਸਿਧਾਂ
ਨੇ ਬਿਭੂਤਾਂ ਮਲਣੀਆਂ ਛੱਡ ਦਿਤੀਆਂ ਤੇ ਆਸਣ ਖਾਲੀ ਕਰ
ਕੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਲ ਮੁੜ ਟੁਰੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਚਿੰਨ੍ਹ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਵਾਲੀ
ਆਰਸੀ ਵੀ ਚਿਕਨ-ਚੂਰ !!

(੧੪੭)

ਉੱਤਰ ਫੇਰੀ

ਸਿਧਿ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ

ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕਿ ਬੈਰਾਗ !

(੭)

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਆਖਿਆ : ਕੰਨ ਫੜਵਾਏ
ਬਿਨਾ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਵੱਜਦੀ, ਤੇ ਇਸ ਮੋਖ ਬਿਨਾ
ਚੰਚਲ-ਮਨ ਟੱਪਦਾ ਏ, ਫੇਰ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ ਇਕ ਮਿਆਨ
ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰੈਹ ਸੱਕਦੀਆਂ ਯਾ ਗ੍ਰਿਹਸਤ, ਯਾ ਨਿਰਬਾਨ, ਯਾ
ਜੋਗ ਯਾ ਭੋਗ, ਯਾ 'ਨਾਮ' ਯਾ ਕਾਮ—ਕੀ ਭਰਥਰੀ
ਵਰਗੇ ਰਾਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਨਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਹੋ ਕੇ-ਜੰਗਲਾਂ
ਵਲ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਭੱਜੇ ? ਵੇਖੋ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਟੂਣੇ ਤੇ ਚਲਿੱਤਰ,
ਅਮਰ ਫਲ ਜਿਹੀਆਂ ਸੁਗਾਤਾਂ ਇਹ ਕਾਮਣੀਆਂ, ਘਸਿਆਰਾਂ
ਨੂੰ ਜਾ ਖਿਲਾਂਵਦੀਆਂ ਨੇ, ਫਿਰ ਜੇ ਇਹ ਵਿਸ-ਭਰੀਆਂ
ਗੰਦਲਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਨੇ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਓ ਨਰ-ਨਰਾਇਣ
ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ-ਅੱਖ ਨੂੰ ਅਚਨ-ਚੇਤ ਹੀ ਮੁੰਦ ਲਿਆ ਤੇ
ਇਸ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਿੱਧ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਤੇ ਪੁਛਿਓ
ਨੇ, ਜੁ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਕੀ ਹੈ—ਅੱਖ ਹੁੰਦਿਆਂ ਅੱਖ ਤੇ
ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਕੀ ? ਤਾਂ ਓਹ ਨਰ-ਨਾਰੀ-ਸਰੂਪ,
ਤੂੰ ਆਖਿਆ : ਜੇ ਅੱਖ ਹੁੰਦਿਆਂ ਅੱਖ ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਣੀ

(੧੪੮)

ਵਰਜਤ ਏ, ਤਾਂ ਫਿਰ 'ਨਰ' ਦੇ 'ਨਾਰੀ' ਹੁੰਦਿਆਂ 'ਨਾਰੀ' ਨੂੰ ਧਰਕਿਲਾ ਕੱਢਣਾ ਕੀ ਸੱਜੀ-ਅੱਖ ਨੂੰ ਫੋੜਨਾ ਨਹੀਂ? ਹਾਂ, ਇਹ ਨਾਰੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਸੱਜੀ-ਅੱਖਾਂ ਨੇ, ਸਾਡੇ ਸੱਜੇ ਬਾਜੂ, ਸਾਡਾ ਸੱਜਾ-ਹਰ ਇਕ ਅੰਗ। ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕਦੀ, ਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋ ਟੰਗਾਂ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਸਕਦੇ; ਠੀਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੰਸਾਰ-ਯਾਤਰਾ ਇਸ ਅਰਧੰਗੀ ਬਿਨਾ ਅਧੂਰੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਯੱਗ, ਕੋਈ ਪਾਠ, ਕੋਈ ਧਰਮ-ਸੇਵਾ, ਇਸ ਨਾਰੀ ਦੇ ਅਰਪੇ-ਮਿੱਠੇ ਪਤਾਸਿਆਂ ਬਿਨਾ ਕੌੜਾ ਤੇ ਫਿੱਕਾ ਏ! ਜੇ ਇਹ ਮਾਈਆਂ ਰੱਬ-ਰਜਾਈਆਂ ਨਾ ਹੋਂਦੀਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਤੇ ਹੱਭ ਕੋਈ ਕੀਕਣ ਹੁੰਦੇ? ਵੇਖੋ ਪਸ਼ੂ ਵੀ ਜੋੜਾ ਏ, ਤੇ ਔਹ ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਿਨਾ ਅਧੂਰਾ ਏ! ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਅੰਮਾਂ, ਭੈਣਾਂ ਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੇ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦ-ਜਾਨ ਤੇ ਈਮਾਨ ਨੇ--ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦਾ ਰਾਖਾ ਵੀ ਇਹ ਨੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਗੱਲ, ਤਰੱਕੀ ਜਾ ਧਨ-ਮਾਲ ਜਾ ਚੇਤਨਤਾ-ਪ੍ਰਗਾਸ਼ ਅੱਸੀ ਖੱਟ ਲਿਆਂਵਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੇ ਤਾਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਲਗਦਾ ਵੇ! ਜਿਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਤੇ ਆਦਰ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਹੀ ਅਸੱਭਜ ਦੇਸ਼ ਨੇ--ਸੀਤਾ ਵਾਂਗ ਸਤਵੰਤੀਆਂ ਇਹ, ਸਕੁੰਤਲਾ ਇਹ, ਦਮਜੰਤੀ ਇਹ। ਸਵਿਤਰੀ ਇਹ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਇਹ.....ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਇਹ ਸਿੱਧ ਅਧਰੰਗੇ ਨਹੀਂ, ਅਰਧੰਗੇ ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ !!

(੧੪੯)

ਉੱਤਰ-ਫੇਰੀ

ਸਿਧਿ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ

ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਿ ਨਾਮ ?

(੮)

ਤਾਂ ਦੱਤਾ-ਤ੍ਰੇਵ ਤੇ ਹੋਰ ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ : ਓ ਮੱਸ-ਫੁੱਟੇ ਗੱਭਰੂ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਇਸ ਯੋਗ ਦੇ ਰੱਸ ਤੇ ਰਹਸ਼ੀ ਦਾ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਾ ਪਾ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਮਾਲਾ ਵਾਂਗ ਫੇਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਗੋੜੂ-ਖੂਹ ਵਰਗੀ ਖਿੱਚ ਰਚ ਕੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਟਿੰਡਾਂ ਭਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਕੀ ਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਾਡੀ ਅੰਦਰਲੀ-ਮਸ਼ੀਨ-ਅੰਤਾਕਰਨ ਨਾਲ ਕੀ ਏ, ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਵਿਚ ਛਿਪੀ-ਲੁੱਕੀ ਹੋਰ ਕੁੰਜੀ ਕੇਹੜੀ ਏ; ਜੁ ਸਾਨੂੰ ਦਸਮ-ਦਵਾਰ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾ ਲਭਾਂਦੀ ਏ। ਇਸ ਉਪਰ-ਭਰੇ ਠੂਠੇ, ਇਸ ਬੰਦ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਕੁੰਜੀ ਬੱਸ ਇਹੋ ਹੀ ਏ। ਏਹ ਪ੍ਰਾਣ-ਕੁੰਜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਦਵਾਰਾ ਵੱਸ ਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਵੀ ਆ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਲ ਮਿਲ ਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਇਸ ਗੁਝੜੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈ ! ਤਾਂ, ਓ ਸ਼ਬਦ-ਅਹਾਰੀ-ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੇਹੜਾ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫੇਰਿਆ, ਵੇਖਦਿਆਂ ਵੇਖਦਿਆਂ ਇਕ

(੧੫੦)

ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਰੋ ਰੁਮਕੀ, ਫਿਰ ਵਾਯੂ ਟੁਰੀ ਫਿਰ ਪਵਣ
ਪਰ ਲਾ ਕੇ ਉਡੀ, ਫਿਰ ਵਾ ਵਿਰੋਲਾ ਜਿਹਾ ਆਇਆ, ਫਿਰ
ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬੁਨਕਾਰ ਹੋਈ, ਫਿਰ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪ੍ਰਵਾਰ ਪਰੀਆਂ
ਅਰਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਆਈਆਂ, ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਸੱਚ
ਮੁੱਚ 'ਸੱਚਖੰਡ' ਬਣ ਗਿਆ ! ਓ ਦੇਵਤਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ
ਅਰਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਟੁਰ ਆਏ । ਹਾਂ ਅੱਜ ਕੋਈ
ਨਿਰਾਲੀ ਧੁਨਕਾਰ ਏ । ਨਿਰਾਲੀ ਰੁਣ ਬੁਣ ਏ, ਨਿਰਾਲੀ
ਲੈ ਏ, ਜੁ ਵਣ ਤਿਣ ਤਿਭਵਣ ਸਭ ਨੂੰ ਮੋਹ ਕੇ ਉਹਨਾਂ
ਵਿਚ ਜਾਦੂ ਦਾ ਰਸ ਭਰ ਰਹੀ ਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਖੰਡਮੰਡਲ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬ੍ਰਮਦੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਣੂ-ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ
ਪਰਫੁਲਦੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਤੇ ਲਿਵ
ਵਿਚ ਲੀਵ-ਲੀਨਤਾ ! ਓ ਸਿੱਧੋ, ਅੱਜ ਪੈਹਲੀ ਵਾਰ
ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਣੋਖਾ-ਮੇਵਾ ਡਿੱਗਾ ਜਾਪਦਾ
ਏ ! ਓ ਰਸ-ਭਰੀ, ਰਹੱਸਯ ਭਰੀ, ਜੀਵਣ-ਜੁਗਤੀ ਤੈਥਾਂ
ਨਾਂ 'ਨਾਮ' ਏ ! ਇਸ ਜਾਦੂ, ਇਸ ਜੇਸ਼, ਇਸ ਸਰੂਰ ਨੂੰ
ਅਨਭਵ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਧ ਮਗਨ ਹੋ ਗਏ, ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੋ
ਗਏ, ਬਾਵਰੇ ਬਣ ਕੇ ਨੱਚ ਉੱਠੇ, ਆਸਣ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ,
ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾਂ ਦੀਆਂ ਗੰਭੀਰਾਂ ਟੁੱਟ ਫੁੱਟ ਕੇ ਚੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ !
ਓ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਬਾਬਾ, ਓ ਸਰਬੰਗ ਬਾਬਾ, ਓ ਕੁਫਰ ਤੋੜ
ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚੱਕਰ !!

ਉੱਤਰ-ਫੇਰੀ

ਸਿਧਿ ਗੋਸ਼ਟ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ

ਨਿਰੰਕਾਰ !

(੯)

ਜਦ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਚੱਕਰ ਚਲਿਆ, ਤਦ
ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਵਿਚ ਅਣੋਖੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਤੇ ਸ਼ਾਨ ਜਿਹੀ
ਆਈ, ਜੀਕਣ ਮਾਖਿਓਂ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਸ਼ੈਹਦ ਦੀ ਸੁਗੰਧ
ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ,
ਤੀਕਣ ਹੀ ਸ਼ਬਦ-ਬੁਨਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਨਿਵਾਸੀ
ਸਾਰੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਭੱਜੇ ਭੱਜੇ ਆਏ । ਸਪਤ-ਸਿੰਗੀ ਰਿਸ਼ੀ,
ਧਰੂ ਜੀ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਇਤਿਆਦਿ ਆਏ ਤੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਬੁਕ ਬੁਕ ਕੇ
ਪ੍ਰਣਾਮਾਂ ਕੀਤਿਓਂ ਨੇ । ਸਪਤ-ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਅਸੀਂ
ਧਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅੱਜ ਇਉਂ ਭਾਸਦਾ
ਹੈ, ਜੀਕਣ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਨਰਾਇਣ ਆਇਆ ਹੈ, ਤੇ
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਰਨ ਤੇ ਜੀਓ ਤਾਂਘਦਾ ਏ !
ਤਾਂ ਧਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ: ਸੱਤ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ
ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬੁਨਤਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕ-
ਰਮਾ ਆਪ ਕਰਦਾ ਹਾਂ । ਤਦ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਵੀ

(੧੫੨)

ਝੁੱਕ ਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੀਤੀ ਤੇ ਆਖਿਆ: ਮੈਂ ਜਗਤ ਕਰਤਾ
ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ-ਧਰਤਾ ਵੀ ਹੈ ਇਹ; ਇਹ ਸਬਦ-
ਬੇਢੀ, ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਬੜੀ ! ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਡੰਡੋਤ
ਕੀਤੀ ਤੇ ਆਖਿਆ: ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਪਰ
ਮੈਨੂੰ ਪਾਲਣ ਪੋਸਣ ਵਾਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁੜ੍ਹਤੀ ਇਹ ਹੈ। ਤਾਂ
ਸ਼ਿਵਜੀ ਆਖਿਆ: ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਮੈਨੂੰ ਧਿਆਂਵਦੇ ਨੇ,
ਪਰ ਮੇਰੀ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਹ 'ਸ਼ਬਦ-ਜੋਤ' ਏ ! ਸਾਰਿਆਂ
ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਧੰਨ ਧੰਨ ਧੰਨ ਦੀ ਧੁਨੀ ਉਠੀ। ਸੁਮੇਰ
ਪ੍ਰਬਤ ਇਕ ਵੱਡੀ ਸਤ ਸੰਗਤ ਮੰਡਲੀ ਹੋ ਜਾਪੀ। ਸਿੱਧਾਂ,
ਨਾਥਾਂ ਤੇ ਅਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਆਇਆ,
ਇਓਂ ਜਾਪਿਆ ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਵੈਰਾਨ ਬਾਗ ਫਿਰ ਹਰਾ
ਭਰਾ ਤੇ ਸਦ-ਬਸੰਤੀ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਜਾਂਵਦਾ ਹੈ।
ਗੈਰਮਾ ਗੈਰਮ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤਰੀ ਦੀ ਮਿੱਠੀ
ਬੜੀ ਬੁਰੀ, ਤੇ ਧਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ: "ਜਦ ਇਹ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ
ਹੋਂਦਾ, ਜਦ ਇਹ ਨਾਭ ਕੰਵਲ ਅਸਬੰਭ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੇ, ਤਦ
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਥੇ ਸੀ..... ਹਾਂ ਜਦ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਾਰਾ ਅੱਖੀਓਂ
ਓਹਲੇ ਸੀ?" ਤਾਂ ਓ ਬਾਬਾ, 'ਨਾਮ' ਦੀ ਹੁਣ ਝੁਣ ਵਧੇਰੇ
ਜ਼ੋਰਾਂ ਨਾਲ ਵੱਜੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੱਤ ਜਲ ਤੱਤ ਵਿਚ ਲੀਨ
ਹੋ ਗਿਆ, ਜਲ ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਵਿਚ, ਅਗਨੀ ਪਵਨ ਤੱਤ ਵਿਚ,
ਲੀਨ ਪਵਨ ਸ਼ਬਦ ਤੱਤ ਵਿਚ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਵੀ ਸੁਨ-
ਮਸੰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ... ਕੇਤੜੇ ਅਸੰਖਾਂ ਜੁਗ ਇਸ
ਪ੍ਰਧੰਕਾਰ ਵਿਚ ਬੀਤ ਗਏ, ਇਸ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੌਣ ਕਰੇ,
ਓ ਬਾਬਾ, ਕਰੋ ਕੋਈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਓਥੇ ਹੋਵੇ ! ਓ ਨਿਰੰਕਾਰੀ

(੧੫੩)

ਜੋਤ, ਓ ਰੱਬੀ ਜੋਤ, ਓ ਏਕੰਕਾਰੀ-ਜੋਤ ਪੰਨ, ਪੰਨ ਪੰਨ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਯਾਤਰਾ ਸਮਾਪਤੰ !!

ਮਾਪੇ ਤੇ ਭੈਣ ਦਾ ਨਿਸਤਾਰਾ

ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਕੇ
ਵਾਪਸ ਮਾਤ ਲੋਗ ਵਿਚ ਆਏ। ਕਈ ਸਿੱਧ ਵੀ ਨਾਲ
ਆਏ, ਕਈਆਂ ਨੇ ਭਸਮਾ ਛੱਡ ਬਸਤਰ ਪੈਹਨੇ, ਕਈ
ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ
ਮੁੜੇ, ਮਾਤ ਲੋਕ ਫਿਰ ਵੱਸ ਪਇਆ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ
ਧਰਮਸਾਲ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ
ਸੁਮੇਰ-ਪ੍ਰਬਤ ਵਾਲੀ ਸੀਤਲਤਾ ਆਈ।

ਓ ਪੂਰਬੋ-ਪੱਛਮੋ, ਓ ਉੱਤਰੋ, ਦੱਖਨੋ, ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ
ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ ਤੇ ਪਰਸ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ.....
ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਜਨਮ-ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲਾਣ
ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਬੇਬੇ-ਨਾਨਕੀ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਰਾਹ
ਮੱਲ ਕੇ ਖੜੋਤੀ ਹੈ, ਤੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਅੱਡੀਆਂ ਚੁੱਕ ਚੁੱਕ ਕੇ
ਰਾਹ ਵੇਖ ਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਅੱਜ ਨਰ-ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਮੁੜ
ਆਪਣੇ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਫੇਰੀ ਪਾਵਲੀ ਏ ! ਆਖਰ-ਕਾਰ,
ਓ ਸੋਹਣਾ ਚੌਦਵੀਂ ਦਾ ਚੰਨ ਹੱਸਦਾ ਹੱਸਦਾ ਘਰ ਆ
ਵੜਿਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਤਨੇ ਸਾਲ ਪੂਰਬ-ਫੇਰੀ ਵਲ

(੧੫੪)

ਲੱਗੇ, ਕਿਤਨੇ ਪੱਛਮ ਵਲ, ਕਿਤਨੇ ਉੱਤਰ ਵਲ, ਕਿਤਨੇ ਦੱਖਨ ਵਲ; ਪਰ ਅੱਜ ਸਭ ਨੂੰ ਇਉਂ ਜਾਪਿਆ ਜੀਕਣ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਐਡੇ ਯੁਗ ਲੰਘ ਗਏ ਨੇ—ਪਰ ਜਦ ਬਾਬਾ ਹੱਸਦਾ ਹੱਸਦਾ ਗਲ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਜਾਦੂ ਫੇਰਿਓਂ ਸੂ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕਲਾ ਫੇਰਿਓਂ ਸੂ, ਇਉਂ ਜਾਪਿਆ ਜੀਕਣ ਅਨੰਦ ਦੀਆਂ ਗੰਗਾ ਮਖਿਪਿਆਂ ਦੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਿਚੋਂ ਵੱਗ ਟੁਰੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਇਹ ਗੰਗਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈਆਂ ਨੇ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੇ ਮਾਪੇ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਪਰਸਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਤੈਂ ਕੋਲੋਂ ਖਰਾ-ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚਪੇੜਾਂ ਬਖਸ਼ਾਂਵਦੇ ਨੇ—ਪਰ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਫਿਰ ਇਕ ਖਿਣ ਲਈ ਬਾਲਕ ਬਣ ਜਾਵਨਾ ਏਂ, ਤੇ ਮਾਪੇ ਤੈਨੂੰ ਘੁਟ ਕੇ ਗਲ ਨਾਲ ਚਾ ਲਾਂਵਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਅੰਮੜੀ ਦੀਆਂ ਬੱਤੀ-ਧਾਰਾਂ ਫਿਰ ਫੁੱਟ ਪੈਂਦੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਚ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਚੁੱਕਦੇ ਤੇ ਲਾਡ-ਲਡਾਂਵਦੇ ਨੇ.....ਤੇ ਬੇਬੇ-ਨਾਨਕੀ ਤਾਂ ਚੱਕਰ-ਲਾਂਵਦੀ ਲਾਂਵਦੀ ਥੱਕਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਓਹ ਅੱਜ ਭੈਰਿਆਂ ਦੀ ਵਡ-ਰਾਣੀ ਬਣ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀਤੀ ਪ੍ਰੇਤੀ ਹੋਈ ਏ...ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੇ ਇਸ ਦਿੱਬ-ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਬਿਰਹੋ-ਪੀੜਾਂ ਤੇ ਉਦਰੇਵੇਂ ਦੂਰ ਤੇ ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਤੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਵਿਚ ਤੇ ਮਾਪੇ ਤੈਂ ਵਿਚ, ਓਤ ਪੋਤ, ਦੋਵੇਂ ਇਕੋ ਇਕ ਏਕੰਕਾਰ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਨੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰ ਚੱਕ, ਪਰ ਅੱਜ ਦੀਵੇ ਹੇਠੋਂ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਉੱਡਿਆ !

ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ-ਪੁਰ ਵਸਾਵਣਾ !

ਜਦ ਸਾਰੀ ਤਲਵੰਡੀ ਤਰ ਗਈ, ਤਦ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ਆਪਣੀ ਕੇਸਰ-ਕਿਆਰੀ ਓਸ ਪਵਿਤਰ-ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਣ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੈਂ ਸ੍ਰੀ 'ਕਰਤਾਰ-ਪੁਰ' ਆਖਿਆ, ਤੇ ਇਸ ਨੱਗਰੀ ਵਿਚ 'ਨਾਮ' ਦਾ ਲੰਗਰ ਆਣ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਸਵੇਰੇ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਜਪੁ-ਸਾਹਿਬ, ਸ਼ਾਮੀਂ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਰਹਿਰਾਸ, ਰਾਤੀਂ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਕੀਰਤਨ-ਸੋਹਿਲਾ--ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਜਦ ਇਸ ਨੱਗਰੀ ਵਿਚੋਂ 'ਨਾਮ' ਦੀ ਧੁਨੀ ਨਹੀਂ ਉਠਦੀ, ਫਿਰ ਜੇ ਇਹ ਕਰਤਾਰ-ਪੁਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਹੜਾ ਪਿੰਡ ਇਸ ਪਵਿਤਰ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰਾ ਕਰਤਾਰ-ਪੁਰ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ, ਚੱਪੇ ਚੱਪੇ ਨੁੱਕਰ ਨੁੱਕਰ, ਅਣੂ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਵਿਚ--ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਅੱਜ ਤਕ ਗੂੰਜਦਾ, ਅਰਸ਼ ਕੁਰਸ਼ ਵਿਚ ਦਮਕਦਾ, ਘਟ ਘਟਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ--ਅੱਜ ਇਸ ਸੁਹਾਵਣੀ-ਧਰਤੀ ਤੇ ਵੀ ਆ ਸਮਾਇਆ ਵੇ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਇਥੇ ਤੈਂ ਆਪਣੇ ਪਵਿਤਰ-ਕਰਾਂ ਨਾਲ ਕੇਸਰ-ਕਿਆਰੀਆਂ ਆਪ ਬੀਜੀਆਂ, ਆਪ ਗਾਹੀਆਂ, ਆਪ ਭਰੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਤੇ ਆਪ ਢੇਰੀਆਂ ਲਾਈਆਂ--ਪਰ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਆ ਪੁੱਜਾ ਓਹ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕੀ ਤਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ 'ਲੈਹਣਾ' (ਸ੍ਰੀ ਲੈਹਣਾ ਜੀਓ) ਆਂਹਦੇ ਨੇ--ਵੇਖੋ ਨਾ ਓਹ

(੧੫੬)

ਵੀ ਹੱਥ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦਾ, ਚਿਕੜ ਵਿਚ ਲੱਤ ਪਿੱਤ,
ਭਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਪੱਟ-ਦੇ-ਪੱਟਕੇ ਤੇ ਚੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ,
ਪਸੀਨੇ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣਾ ਲਹੂ ਕੇਰਦਾ, ਚੱਕੀ ਝੋਂਦਾ, ਦਾਣੇ
ਪੀਂਹਦਾ, ਆਟਾ ਛਾਣਦਾ, ਲੰਗਰ ਚਲਾਂਵਦਾ—ਨਾਲੇ ਦੇਗ
ਨਾਲੇ ਰਾਜ ਯੋਗ ਦਾ ਅਖੁੱਟ ਲੰਗਰ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਪੰਨ ਓ
ਤੇਰੀ ਨਗਰੀ, ਤੇਰੀ ਨਾਮ-ਨਗਰੀ, ਜਿੱਥੇ ਗਲੀ ਗਲੀ ਤੇ
ਕੂਚੇ ਕੂਚੇ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਧਰਮਸਾਲ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਇਸ
ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਤੈਂ ਆਪਣੀ ਸੇਲੀ-ਟੋਪੀ ਲਾਹੀ, ਆਪਣੇ
ਪੈਹਰਨ ਤੇ ਲੰਮੇ ਬਗਦਾਦੀ ਚੋਲੇ ਵੀ ਲਾਹੇ, ਤੈਂ
ਆਪਣੀਆਂ ਖੜਾਵਾਂ ਤੇ ਤਣਾਵਾਂ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤੇ ਆਪਣੇ
ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸੰਘਟਤ-ਜੀਵਨ, ਭਾਈਚਾਰੇ
ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਮਲੀ-ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ! ਤੈਂ ਨਾ
ਮੰਗਿਆ ਨਾ ਮਧੂਕੜੀਆਂ ਭਾਲੀਆਂ, ਦੱਸਾਂ ਨਹੀਂ ਦੀ
ਕਮਾਈ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਵਾੜੀ ਆਪ ਲਾਈ, ਆਪਣੀ
ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ—ਤੇ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਕਿਰਤ-ਕਮਾਈ ਵਿਚ
ਬਰਕਤ ਤੈਂ ਆਪ ਪਾਈ। ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬਾ ਅਜ ਆਪਣਾ
ਗੇੜੂ ਖੂਹ ਆਪ ਚਲਾਂਵਦਾ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹਰਟ ਨਾਲ ਸੇਵਾ
ਦਾ ਹੱਟ ਵੀ ਟੋਰਦਾ !

ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ !

ਓ ਗਿਰਸਤ ਵਿਚ ਨਿਰਬਾਨ-ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆਂ, ਤੂੰ ਤਾਰੀਆਂ ਲਾਈਆਂ, ਤੂੰ ਪੰਛੀ ਬਣ ਕੇ ਉਡਾਰੀਆਂ ਲਾਈਆਂ, ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਨਾਲ ਗੋਸ਼ਟਾਂ ਤੈਂ ਆਪ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤੈਂ ਆਪਣੇ ਬਚੜੇ ਵੀ ਆਪ ਖਿਡਾਏ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਲਡਾਇਆ ਤੇ ਛਾਤੀ ਤੇ ਲੇਟਾਇਆ ! ਓ ਚੋਜੀ-ਬਾਬਾ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਲਾਂ ਤੈਂ ਪੁੰਝੀਆਂ। ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੇੜ੍ਹੇ ਤੇ ਰਿੜ੍ਹਨਾ ਤੈਂ ਸਿਖਾਇਆ। ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਟੀ-ਡੰਡਾ ਖੇਡਣਾ ਤੈਂ ਖਿਡਾਇਆ। ਹੁਣ ਓਹ ਵੱਡੇ ਨੇ ਤੇ ਮਸਫ਼ੁੱਟੇ ਗੱਭਰੂ ਨੇ। ਤੇਰੇ ਕਰਤਾਰ-ਪੁਰ ਵਿਚ ਓਹ ਵੀ ਵੱਸਦੇ, ਤੇਰੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਓਹ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇਪਰ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤੈਂਡੇ ਇਕ ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ 'ਸਿਖ' ਤੈਥੋਂ ਜੀਵਨ-ਸਿਖਿਆ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਫੁਲਦੇ ਫਲਦੇ ਤੇ ਵਸਦੇ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਅੱਜ ਇਕ ਨਹੀਂ ਤਿੰਨ ਤੇਰੇ ਅਰਸ਼ੀ-ਤਖਤ ਦੇ ਹਿਸੇਦਾਰ ਨੇ, ਇਹ ਤੇਰੇ ਦੋ ਲਾਲ, ਲਖਤਿ-ਜਿਗਰ, ਅੱਖ ਦੇ ਤਾਰੇ। ਤੀਜਾ ਇਕ ਰੁਲ ਪਰੁਲਿਆ, ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਲੇਟਦਾ ਤੇ ਚਿੱਕੜ ਵਿਚ ਖੇਡਦਾ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਛਾਵੇਂ ਵਾਂਙ ਫਿਰਦਾ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੱਚੀ-ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਟਿੱਕਾ ਕਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੱਗਣਾ ਏ ? ਹਾਂ ਇਕ ਨਹੀਂ ਤਿੰਨ ਉਮੈਦਵਾਰ : ਇਕ ਸੰਸਾਰੀ-ਬਿਉਹਾਰੀ

(੧੫੮)

ਦੂਜਾ ਭਿਖਾਰੀ ਤੇ ਤੀਜਾ ਗਿਰਸਤ-ਵਿਚ-ਸਤ ਸਥਿਤ! ਓ ਬਾਬਾ,
ਤੈਂ ਤੇ ਅਨੂਪਮ ਕੋਤਕ ਨੇ, ਤੂੰ ਇਕ ਥੜੇ ਨੂੰ ਬਣਵਾਂਦਾ
ਏਂ, ਫਿਰ ਢਾਉਂਦਾ ਏਂ, ਫਿਰ ਬਣਵਾਂਦਾ ਏਂ ਫਿਰ ਢਾਉਂਦਾ
ਏਂ--ਤੇ ਦੋ ਲਾਲ ਇਸ ਚੇਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤੇ ਤੇਰੇ
ਫੁਰਮਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਲਦੇ। ਪਰ ਇਹ ਤੀਜਾ ਜੁ ਤੂੰ ਆਖੇ
ਓਹੋ ਕਰਦਾ ਏ, ਢਾਂਦਾ ਏ ਤੇ ਉਸਾਰਦਾ ਏ, ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਨ
ਕਰ ਵਿਖਾਂਵਦਾ ਏ -- ਨਾ ਇਹ ਥੱਕਦਾ ਏ, ਨਾ ਅੱਕਦਾ
ਏ, ਸੋ ਵਾਰੀ ਵੀ ਜੇ ਆਖੇ ਤਾਂ ਉਸੇ ਉਸਾਰ ਨੂੰ ਉਸਾਰਦਾ
ਤੇ ਢਾਂਵਦਾ ਏ--ਕਿਉਂ ਨਾ ਢਾਹੇ ਤੇ ਉਸਾਰੇ; ਇਸ ਨੇ ਇਹ
ਥੜਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਅਣੋਖਾ ਥੜਾ-ਸਾਹਿਬ ਉਸਾਰਨਾ ਏ,
ਜਿਸ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪੰਥ ਦੀ ਨੀਂਹ ਉਠਣੀ ਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀਆਂ
ਅੱਖਾਂ ਕਾਲ ਤੇ ਨਹੀਂ 'ਅਕਾਲ' ਵਲ ਲੱਗੀਆਂ ਨੇ, ਫਿਰ
ਕਿਉਂ ਨਾ ਤੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਪੀਹਵੇਂ ਤੇ ਸੀਵਣ ਸੀਵੇਂ, ਜਦ ਤਕ
ਕਿ ਤੇਰਾ ਪੀਠਾ-ਪੱਕਿਆ, ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ
ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਓ ਬਾਬਾ, ਫਿਰ ਅਜ ਤੇਰੀ ਅੜਾਉਣੀ
ਇਕ ਹੋਰ ਏ: ਜਾਓ, ਤੇ ਓਸ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਲੋਥ, ਮੋਈ ਹੋਈ
ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋ: ਫਰੋਲੋ ਤੇ ਚੱਖੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਵਦਾ,
ਪਰ ਓਹ 'ਲੈਹਣਾ' ਤੂੰ ਤਿਆਰ ਏਂ, ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ ਏਂ ਤੇ
ਚਾਦਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੇਹਨਾ ਵੇ ਤੇ ਇਸ "ਕੜਾਹ-ਪੁਸ਼ਾਦ" ਨੂੰ
ਚੱਖ ਕੇ ਸਦਾ ਲਈ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵਣਾ ਏਂ--ਓ ਮਾਇਆ
ਦੀ ਮੁਰਦਾ-ਲੋਥ ਤੈਂ ਵਿਚ ਹੀ ਜੀਵਦਾ ਜਾਗਦਾ 'ਨਾਮ--
ਕੜਾਹ ਪੁਸ਼ਾਦ, ਮਹਾਂ-ਪੁਸ਼ਾਦ--ਇਹ ਤੈਂਡਾ ਹਿੱਸਾ! ਓ
ਲੈਹਣਾ, ਤੂੰ ਲੈਣਾ; ਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ--

(੧੫੯)

ਤੂੰ ਲੈਹਣਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਬਾਬੇ ਦਾ ਅੰਗਿ-ਖੁਦ; ਅੰਗਦ ! ਵਾਹ
ਵਾਹ ਲੈਹਣਾ ਜੀ ਅੱਜ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ !

ਨਿੱਤ ਨਵਾਂ-ਨਾਨਕ !

ਓ ਪ੍ਰਬੰਧੀ ਬਾਬਾ ਜੀਓ, ਇਸ ਸੱਚੀ-ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ
ਤਾਜ-ਪੋਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਘਵਿੱਤਰ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪ ਕਰਕੇ,
ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੇਂਹਦੇ ਹੋ, ਜੁ ਇਹ ਕੰਮ ਅਗੋਂ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਕੀਕਣ ਚਲਾਂਵਦੇ ਨੇ ? ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ
ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆਖਿਆ : ਦਾਤਾਰ ਜੀਓ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਤ-ਦਾਤ ਅਪਰ
ਅਪਾਰ ਏ, ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ਛੋਟੇ ਨੇ, ਮੇਰਾ ਤਾਣ ਲਘੂ ਤੇ
ਮੇਰਾ ਮਾਣ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇ। ਓ ਦਾਤਾ
ਕੀੜੀ ਕੀਕਣ ਪ੍ਰਬਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਕੇ ? ਤਾਂ ਓ ਬਾਬਾ, ਤੁਸਾਂ ਢੱਠੇ
ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਲੈਹਣਾ ਜੀ ਨੂੰ ਚੁਕਿਆ ਤੇ ਚੁਮਿਆ ਤੇ ਆਖਿਆ:
ਬੱਸ ਇਹ ਤੈਂਡੀ ਨਿਮਤਾ (ਗ੍ਰੀਬੀ) ਹੀ ਓਹ ਧਰਤੀ ਏ,
ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ 'ਨਾਮ' ਦਾ ਬੀਜ ਪਏਗਾ ਤੇ ਪੈ ਕੇ ਫਿਰ
ਉਗਵੇਗਾ, ਜੰਮੇਂਗਾ, ਫੁੱਲੇਗਾ ਤੇ ਵਲੇਗਾ ! ਜੀਕਣ ਸੂਈ
ਦੀ ਅੱਖ ਵਿਚੋਂ ਸੂਆ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕਦਾ, ਤੀਕਣ ਹੀ
ਮਾਣ ਦਾ-ਹਾਥੀ ਇਸ ਨਿਮਤਾ ਰੂਪੀ ਸੂਈ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘ
ਸਕਦਾ, ਪਰ ਜਦ 'ਨਾਮ' ਦੀ ਗੰਗਾ ਵਗੇ ਤਾਂ ਸੂਈ ਫੈਲ ਕੇ
ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲੀਨ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਏ !

(੧੬੦)

ਓ ਮੇਰੇ ਅੰਗ-ਸੰਗੀਆ, ਓ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਦਿਆ ਟੋਟਿਆ, ਤੂੰ
ਵੱਡਾ ਵੇਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਛੋਟਾ ਵੇਂ। ਤੂੰ ਪ੍ਰਬਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਕੋਗਾ
ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਪਪੀਲਕ ਏਂ। ਨਾਮ-ਪਲੀ-ਪਪੀਲਕ; ਤੂੰ ਸਾਗਰਾਂ
ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਿਰਦੇ ਗਾਗਰ ਵਿਚ ਸਮਾਏਂਗਾ.....ਇਹ
ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਕੇ ਲਹਿਣਾ ਜੀਓ ਹੇਠ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਜਾ ਲੱਗੇ,
ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੋਝ ਅਨਭਵ ਕਰਕੇ, ਪਰ, ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਬਾਬੇ
ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਅੰਗ ਨਾਲ ਅੰਗ
ਲਾਇਆ, ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਬਿਜਲੀ ਨਿਕਲੀ, ਧੂਏਂ ਵਾਂਗ ਉਠੀ
ਫਿਰ ਧੂਆਂ ਚਿੱਟਾ ਦੁਧ ਹੋ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਨੂਰ ਮਨੂਰ ਹੋ
ਗਿਆ। ਫਿਰ ਓਹੋ ਜੋਤ ਓਤ ਪੋਤ ਫੈਲ ਗਈ, ਇਸ ਜੋਤ
ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਦੋਵੇਂ ਡੁੱਬ ਗਏ.....
ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੋਇ ਮੂਰਤੀ.....ਪਰ ਹੁਣ ਦੋ ਕਿੱਥੇ ਸਨ।
ਇਕ ਹੀ ਰੂਪ, ਇਕ ਹੀ ਰੇਖ, ਇਕ ਹੀ ਰੰਗ, ਜੋਤ
ਰਲੀ ਸੰਗੀ-ਜੋਤਿ! ਹਾਂ, ਅਜ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ
ਅੰਗਦ ਜੀਓ—ਦੂਜਾ ਨਾਨਕ, ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਓਹੋ ਨਾਨਕ,
ਓਨਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਅਨਿਕ, ਨਾ ਸਜਾਤੀ ਨਾ ਵਿਜਾਤੀ ਭੇਦ—
ਅਖੰਡ ਏਕਤਾ! ਓ ਬਾਬਾ ਤੂੰਹੋਂ ਲਹਿਣਾ, ਤੂੰਹੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ,
ਤੂੰਹੋਂ ਇਹ ਓਹ ਤੇ ਸਭਿ ਕੇਇ। “ਜੋਤ ਵੀ ਓਹੀ, ਜੁਗਤ ਸਾਈ,
ਸਿਰਫ ਕਾਂਇਆ ਪਲਟੀ—ਓਸ ਜੋਤ ਨੇ ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੋ
ਜੋਤਾਂ ਬਾਲੀਆਂ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕਈ ਹੋਰ, ਇਉਂ ਸਾਰਾ ਕਰਤਾਰ-
ਪੁਰ ਅਨੰਦ-ਪੁਰ ਹੋ ਵਿਗਸਿਆ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਬੇ ਨੇ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੋਰ ਰਚਿਆ, ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਹੁਣ ਦੋ ਚੰਨ,
ਦੋ ਸੂਰਜ, ਦੋ ਨੂਰ!

(੧੬੧)

‘ਬਾਣੀ ਦਾਨ’ ਜਪੁਜੀ

ਤੇ ਅਬਚਲੀ ਜੋਤ !

ਸੁਣਿਐ, ਮੰਨਿਐ—ਕਿਸ ਨੂੰ ?

ਜਦ ਓ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਬਾਬਾ, ਤੈਂ ‘ਨਾਮ ਦਾਨ’ ਦੀ ਅਗੋਚਰ
ਦਾਤ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਲੈਹਣਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਇਸ
‘ਫੁਲ’ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਫਲ’ ਦੀ ਵੀ ਅਗੰਮੀ ਦਾਤ ਦਿਤੀ : ਕੀ
ਤੁਸਾਂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨੌਲੱਖਾ ਹਾਰ ਵੀ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਗਲ ਚਾ
ਖਾਇਆ ? ਓ ਬਾਬਾ, ਜਦ ਤੇਰਾ ਅਗਮ-ਰੂਪ ਤਿਆਰ ਹੋ
ਗਿਆ, ਤਦ ਮਹਾਂ ਦਾਨ ‘ਜਪੁਜੀ’ ਵੀ ਇਸ ਖੁਲੀ ਸਿੱਧੀ ਦੇ
ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ : ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ ਇਹ ਗਿਆਨ !

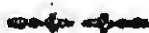
ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਾਬਾ, ਤੈਂਡਾ ਜਪੁਜੀ, ਜੁ ਤੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰ-
ਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਉਚਾਰਿਆ, ਇਤਰਾਂ ਦਾ ਇਤਰ, ਫਲੇਲਾਂ
ਦਾ ਫਲੇਲ, ਪਰਮ-ਸੋਗਾਤ ਹੈ, ਜੁ ਸਾਡੇ ਵਿਰਸੇ ਵਿਚ ਆਈ !
ਓ ਸੋਹਣਿਆ, ਇਸ ਵਿਚ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ, ਸੁਫਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਗਾਸ
ਹੈ ਜੁ ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਵਾਂਙ, ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਨਿਜ
ਚਾਨਣ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਓ ਜਪੁਜੀ, ਤੇਰੀ ਪਵਿਤਰ-ਛੋਹ ਨੇ ਕਈ
ਲੂਲੇ, ਲੰਗੜੇ ਤੇ ਅਧਰੰਗੇ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤੇ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ
ਇਕ ਲੂਲਾ ਪਿੰਗਲਾ ਪਰਬਤ ਪਾਰ ਟੱਪਦਾ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੈਂ

(੧੬੨)

ਕੋਲ ਮੁੜ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ 'ਸੋਦਰ' ਦੀ ਅਨੂਪਮ ਮੈਹਮਾ
ਕੂਕ ਕੂਕ ਕੇ ਸੁਣਾਂਦਾ ਹੈ ! ਓ ਦਿਨਾ, ਕੀ ਤੈਂ ਨਹੀਂ
ਸੁਣਿਆ ਮੇਰਾ ਸੁਨੇਹਾ ! ਦਿਨ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ 'ਦਿਨ'
ਹੈ ! ਰਾਤਰੀ ਓ ਰਾਤ, ਕੀ ਤੈਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਮੇਰਾ
ਸੁਨੇਹਾ ਰਾਤ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ 'ਰਾਤਰੀ' ਏ ! ਓ ਸੰਧਿਆ
ਤੇ ਓ ਪ੍ਰਭਾਤੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੇਖੀ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ
ਸੁਨੇਹਰੀ-ਜੀਵਣ ਏ ! ਹਾਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਓਪਤ-ਪਰਲੋ ਦੇ
ਪਿਛੇ ਵੀ ਇਕ ਹੋਰ ਅਦਿਸ਼ਟ ਸੱਤਾ ਏ; ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਾ
ਦਿਨ ਤੇ ਨਾ ਰਾਤ, ਨਾ ਸੰਧਿਆ, ਨਾ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਨਾ ਉਤਪਤ
ਨਾ ਪਰਲੋ ਏ। ਇਹ ਸਦ-ਹੁਣ, ਸਦ-ਦਿਨ ਤੇ ਸਥਿਰ ਸੂਰਜ
ਸਿਖਰ ਏ, ਇਸ ਨੂੰ 'ਅਬਚਲੀ ਜੋਤ' ਆਂਹਦੇ ਨੇ ! ਪਰ ਕੀ
ਇਹ ਜੋਤ ਏ ? ਜੋਤ ਤਾਂ ਚਾਨਣ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤੇ ਜਿਥੇ
ਚਾਨਣ ਹੈ, ਓਥੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਅਚਾਨਣ ਵੀ ਹੈ, ਤੇ ਜੋਤ
ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਕ ਇੰਦਰੇ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ—ਪਰ ਇਹ
ਪਰਮ-ਜੋਤ, ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼-ਜੋਤ, ਇਹ ਮਹਾਂ ਜੋਤ, ਇਹ ਸੋਦਰੀ-
ਜੋਤ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਆਂਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਇੰਦਰੇ ਮਸਤ-ਉਲ-
ਮਸਤ, ਖੀਵੇ ਤੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਹੋ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ, ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ
ਰੁਣਬੁਣ ਅਜਲੀ, ਅਬਦੀ ਬੁਨਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਂਦੀ ਏ ।
ਲੂੰ ਲੂੰ ਪੁਲਕਾਵਤ ਹੋਂਦੇ ਨੇ, ਗੀਆ ਹੁਲਸਾਂਵਦਾ ਏ, ਚਿਤ
ਚੇਰ ਅੱਜ ਹਰਿਆ ਜਾਂਵਦਾ ਹੈ, ਬੁਧੀ ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੋ ਕੇ ਚਰਨ-
ਸ਼ਰਨ ਫੜਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਆਤਮਾ, ਗੁਪਤ-ਆਤਮਾ ਇਸ ਨੂੰ
ਸੁਣ ਕੇ ਗੱਜ ਵੱਜ ਖਲੋਂਦਾ ਹੈ । ਪ੍ਰਗਟ, ਸਪਸ਼ਟ, ਘੋੜੇ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਨੂਰ ਇਹ—ਓਹ ਸਹੰਸਰ ਕੋਹਿਤੂਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤ

(੧੬੩)

ਕਰਨ ਵਾਲੜਾ, ਠੰਡਾ ਫਿਰ ਵੀ ਨਿੱਘਾ, ਸੀਤਲ-ਤੇਜ,
ਅੰਧੇਰ ਹੀਣ, ਬੀਨ-ਪ੍ਰਬੀਨ, ਸੋਲਾਂ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ, ਸਹੰਸਰ
ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋਤ ਇਹ ! ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਗੁਪਤ ਸੂਖਮ
ਜੋਤ ਨੂੰ 'ਸੁਣਿਐ' ਤੇ ਫਿਰ 'ਮੰਨਿਐ' ਵਾਹ ਵਾਹ ਪਰਮ-
ਜੋਤ, ਸ਼ਬਦ-ਜੋਤ ਦਰਸ਼ਨ !!

ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ !

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਰਸ਼ਨ !

ਮੇਰੇ ਜੇਗੇਸ਼ੁਰ ਬਾਬਾ ਜੀਉ, ਤੁਸੀਂ ਜਪੁਜੀ ਦੀ ਗੰਗਾ
ਵਹਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀਉ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਅੱਜ
'ਪੱਟੀ' ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਤੂੰ, ਤੇ ਲਿਖਾਣ ਵਾਲਾ ਵੀ
ਆਪ ਤੂੰ--ਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਤੂੰ ਆਪੋ ! ਓ ਬਾਬਾ,
ਤੇਰਾ ਅਖੀਰਲਾ ਦਾਨ ਇਹ ਅਗੰਮਵੀਂ ਦਾਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ
ਜਿਤਨਾ ਵਧੇਰਾ ਮੈਂ ਚੁੱਭੀ ਮਾਰਨਾ ਹਾਂ, ਤਿਤਨਾ ਵਧੇਰਾ ਹੀ
ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਪਰਤੀਤ ਹੋਂਦੀ ਏ, ਪਰ ਤੇਰੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਕਿਥੇ !
ਓ ਲੰਮਅੜੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਪਸਾਰ ਕੇ ਹੋਰ ਲੰਬੀ ਹੋ
ਜਾ ! ਓ ਚੌੜਅਤੱਨੇ, ਚਹੂੰ ਕੁੰਟਾਂ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਲੰਘ
ਜਾ ! ਓ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ, ਐਡੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾ ਜੁ ਸਹੰਸਰ ਹੀ

(੧੬੪)

ਸਾਗਰ ਤੇਰੀ ਗਾਗਰ ਵਿਚ ਸਮਾ ਜਾਵਣ ! ਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋ,
 ਐਡੇ ਬਿਖਰ ਜਾਓ ਜੀਕਣ ਓਸ ਅਕਾਸ਼-ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਬੇਅੰਤ
 ਤਾਰੇ ! ਤਾਂ ਵੀ ਓ ਹੱਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ'
 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਾ ਸੱਕਦੀਆਂ ! ਓ ਬੇ-ਹਦੀ ਹੱਦ, ਓ ਕੜ-
 ਫਾਟੀ ਡੂੰਘ, ਓ ਅਣ-ਕੱਛੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ, ਤੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ
 ਅਨ-ਹੱਦੇ ਮਾਹੀ ਨੂੰ ! ਓ ਕਾਲ, ਤੇਰੀ ਆਦ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਰੇ
 ਪਿਛੇਰੇ, ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਅਗੇਰੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲਮ-
 ਲੜਿਛੀ, ਅਣਕੱਛੀ, ਅਣਮਿਣੀ, ਅਣਗਿਣੀ ਕਾਲ ਕਲਾ:
 ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ 'ਜੁਗਾਦਿ' ਕੈਂਹਦੇ ਨੇ ? ਪਰ ਆਦ ਦੇ ਪਿਛੇ
 ਜੁਗ ਦੇ, ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਕੋਈ ਮਹਾਂ-ਕਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ
 ਜੀਕਣ ਦਿਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਰਾਤ ਹੈ, ਤੀਕਣ ਹੀ ਆਦ ਪਿਛੇ
 ਜੁਗਾਦ ਏ--ਪਰ ਓ ਕਾਲ-ਕਿਣਕਿਓ: ਓ ਆਦ, ਮਧ
 ਤੇ ਅੰਤੋ, ਤੇ ਆਦ ਪਿਛੇਕੜ ਜੁਗਾਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ
 ਜਾਣਦੇ ਓ ਨਿਰੰਤਰ (Un cut-one) ਏਕਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਾਲ
 ਪੁਰਖ ਆਂਹਦੇ ਨੇ ! ਇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਖਿਣ ਤੇ ਚਹੁ ਜੁਗ
 ਇਕ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੋਇਆ ਜੁ ਕਾਲ ਦੇ ਉਪਰਲਾ ਅਕਾਲ !
 ਇਸ ਵਿਚ ਚੌਰਾਸੀ ਦੀ ਹੋਰ ਵੇਰੀ ਤੇ ਨਿਮਾਣੀ-ਨਿਮਖ
 ਇਕ। ਹੋਏ ਜੁ ਅਕਾਲ ਤੁੱਕੜੀ ਦੇ ਦੋ ਸਾਵੇਂ ਛਾਬੇ ! ਓ
 ਅਕਾਲ, ਸਰਬ-ਨਿਹਾਲ, ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮਨ ਠੰਡਾ ਥੀਂਵਦਾ
 ਏ, ਇਸ ਵਿਚ ਵਲਵਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੰਗਾਂ ਉਪਜਦੀਆਂ ਨੇ,
 ਇਸ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਦੇ ਜਵਾਰ ਭਾਟੇ ਉਪਜਦੇ ਨੇ । ਇਸ
 ਵਿਚ ਨਾਦ-ਵਿਨੋਦ ਦੇ ਦਿਲ-ਤਰੰਗ ਤਾਰੀਆਂ ਮਾਰਦੇ,
 ਉਪਜਦੇ ਤੇ ਵਿਗਸਦੇ ਨੇ ! ਓ ਅਕਾਲ, ਮੇਰੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ;

(੧੬੫)

ਮੇਰੀਆਂ ਇਰਿਥ ਮੈਟਕਾਂ (Arithmetic) ਤੇ ਮੈਥੇਮੈਟਕਾਂ (Mathematic) ਤੋਂ ਤੂੰ ਓਥੇ, ਗਜ਼ਾਂ, ਮੀਲਾਂ, ਯੋਜਨਾਂ, ਯਗਾਂ, ਮਨਵੰਤਰਾਂ, ਮਹਾਂ ਕਾਲਾਂ—ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ...ਵਾਹ ! ਵਾ ! ਓ ਮੇਰੇ ਅਨੂਮਾਨਾਂ, ਖਿਆਲਾਂ, ਕਲਪਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹਾਨ ਉਤੇ ! ਹਾਂ ਅੱਜ ਤੂੰ ਆ ਵੜਿਆ ਇਸ ਤੀਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਕੁਲੀ, ਇਸ ਸੁੱਕੀ ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੀ ਜੁੱਲੀ ਵਿਚ, ਇਸ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਗੁਲੀ ਖਾਣ ਲਈ ! ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਆਦਿ, ਅਨੀਲ, ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੇ ਵੇਸ ! !

ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ

ਸਰਬ ਸੰਸੇ ਦੂਰ !

ਮੇਰੇ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀਓ, ਇਕ ਸੰਸਾ ਕਦੇ ਵਿਆਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ “ਸੰਸਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰ” ਹੈ । ਕੀ ? ਸੱਚ ਖੰਡ ਦੇ ਪੰਜ ਪਉੜੇ ਨੇ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਵੀ ਓਥੇ ਹੈ ਜਿਥੇ “ਆਖਣਿ ਜੋਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹਿ ਜੋਰੁ”, ਹਾਂ ਓਹ ਅਵਸਥਾ ਜਿਥੇ ਜਾ ਕੇ ਜੋਰ ਕੁਝ ਇੰਝ ਬੜ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੀਕਣ ਪਤ-ਬੜ ਵਿਚ ਪੱਤੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ‘ਕਰਮ-ਖੰਡ’ ਵਿਚ ਅੱਪੜ ਕੇ “ਜੋਰ” ਐਡਾ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦਾ ਵੱਧਦਾ

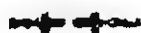
(੧੬੬)

ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਕਿ ਓਥੇ “ਜ਼ੋਰ ਹੀ ਜ਼ੋਰ” ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ;

“ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ। ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰ। ਤਿਥੈ
ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲਸੂਰ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ।”
ਕੀ ਫਿਰ ਇਥੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਬਲਹੀਨ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ, ਤੇ
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬਲ ਗੁੱਧੀ ਅਵਸਥਾ ? ਓ ਬਾਬਾ, “ਇਹ
ਸੰਸਾਰ ਮੌਕੇ ਅਨਦਿਨ ਵਿਆਪੇ।”.....ਪਰ ਮੇਰੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣ
ਪਿਤਾ ਜੀਓ.....ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤਦ ਤਕ ਸਨ ਜਦ ਤਨ ਮਨ
ਤੇ ਚਿਤ ਸੁੰਨੇ, ਤੇ ਬੁਧੀ ਵੀ ਆਤਮ ਰਸ ਤੋਂ ਅਣਗੁੱਧੀ
ਸੀ—ਜਦ ਇਸ ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਵਿਚ ‘ਨਾਮ ਰਸ’ ਆਇਆ
ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਆਪੇ ਦੂਰ ਤੇ ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਸਚ
ਮੁਚ ਮੇਰਾ ਨਾ ਮਾਣ, ਨਾ ਤਾਣ ਨਾ ਪ੍ਰਾਣ; ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰਾ
ਹੀ ਤੇਰਾ; ਤੇਰਾ ਬਲ, ਤੇਰਾ ਭੋਜ, ਤੇਰਾ ਅਠੱਲਵਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ !
ਓ ਜਗਤ ਜਲੰਦੇ ਦੇ ਰਖਿਯਕ, ਇਹ ‘ਜੋਰ’ ਕਾਸੇ ਚਿਸ਼ਮੇ
ਵਾਂਝ ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੇ ਹਭ ਕੋਈ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਫੁਟ ਫੁਟ ਕੇ ਨਿਕ-
ਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਜੁ ਇਹ ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ
ਹੈ—ਪਰ ਕੀ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੁ ਹਰ ਇਕ
ਚਿਸ਼ਮੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੋਈ ਬਰਫ਼ ਹੈ; ਕੋਈ ਛਿਪੀ ਲੁਕੀ ਨਾਲੀ
ਹੈ ਜੁ ਇਹਨਾਂ ਨਿੱਕਿਆਂ ਨਿੱਕਿਆਂ ਚਸ਼ਮਿਆਂ ਨੂੰ ਅਗੋਂ
ਜਾ ਕੇ ਭਰਦੀ ਏ—ਤੇ ਓਹ ਮਹਾਂ ਮੰਬਾ, ਓ ਮਹਾਂ ਪੂਜਯ
ਹੋਰ ਕੀ ਏ, ਸਵਾਏ ‘ਨਾਮ’—ਬਲ ਦੇ; ਜੁ ਖੰਡ ਮੰਡਲ
ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਲ ਨਾਲ ਪਕੜ ਰੱਖਦੀ ਏ; ਨਹੀਂ
ਤਾਂ ਇਸ ਅਣ-ਆਸਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਵਿੱਢਲ-ਧਰਤੀ ਕੀਕਣ
ਖਲੋਂਵਦੀ ?.....ਓ ਚੰਨੋ, ਓ ਤਾਰਿਓ, ਓ ਸੂਰਜੋ, ਤੁਸੀਂ

(੧੬੭)

ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਦੇ ਮੇਰੀ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ, ਤੁਸੀਂ ਮੋਏ ਹੋਏ
ਕੀਕਣ ਬਾਹਵਾਂ ਖਲਿਆਰਸੇ ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਮ-
ਤੰਦਾਂ ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਨੇ, ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਦੀਆਂ ਸਰਬ-ਸਮਾਈਆਂ
ਬਾਹਵਾਂ ਏਹ ! ਓ ਸਾਗਰੋ, ਉਛਲਦੇ ਹੋਏ ਰਤਨਾਗਰੋ, ਓ
ਹਿਰਦੇ ਵਿਓ ਅਗਾਧ ਸਮੁੰਦਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ
ਉਠਦੇ । ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਤਣਾਵਾਂ ਕੱਸਣ ਵਾਲੀ ਸੱਤਾ ਕੋਈ
ਹੋਰ ਹੈ, ਓਹ 'ਨਾਮ'-ਅਨਾਮ ਏ, ਸਰਬ-ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਜਿੰਦ
ਜਾਨ ! ਓ ਸੰਸਿਓ, ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਕੇਹੜੀ ਠੋਕਰ ਨਾਲ
ਟੁੱਟ ਫੁੱਟ ਗਏ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਜਪੁ-ਚਿਟਾਨ
ਨੇ ਚੂਰ ਭੂਰ ਕੀਤਾ ਏ ! ਓ ਜਪੁਜੀ, ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ
ਚਾਬੀ, ਨਾਮ ਦੀ ਧੀ, ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ ! ਵਾਹ ਵਾਹ
ਸਰਬ ਸੰਸੇ ਦੂਰ ਤੇ ਚਿਕਨਾ ਚੂਰ !!

(੧੬੮)

ਅੰਤਮ-ਦਰਸ਼ਨ !

ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਫੁਲ !

ਓ ਆਪਣ-ਆਪਿਆ, ਓ ਚੋਜੀ-ਮੋਜੀ ਬਾਬਾ, ਕੀ ਅੱਜ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਤਿਆਰੇ ਕੀਤੇ ਨੇ ਸੱਚ-ਖੰਡ ਵਲ ਮੋੜੇ ਪਾਵਣ ਲਈ ? ਪਰ ਕੀ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆ ਕੇ ਸਚ-ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਵਰਤਾਇਆ ? ਇਥੇ ਉੱਥੇ, ਜਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ, ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ, ਓ ਨਿਰੰਕਾਰੀ-ਬਾਬਾ ! ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅੱਜ ਤਨ ਦੀ ਮਟਕੀ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦਾ ਚਾਉ ਚੜ੍ਹਿਆ ਏ, ਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਇਕ ਡੇਰਾ ਛੱਡ ਦੂਰੇ ਸਰਬ-ਸਮਾਏ ਡੇਰੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਏ : ਅੰਗਦ ਜੀ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਝੱਸ ਰਹੇ ਨੇ, ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਬੜੀ ਨਾਲ ਚਰਨ ਧੋ ਰਹੇ ਨੇ, ਮਿੱਠੀ ਮਿੱਠੀ ਪੌਣ ਚੌਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਏ, ਤੇ ਰੋਂਦੀ ਰਾਵੀ ਢਾਂਈਂ ਮਾਰ ਰਹੀ ਏ, ਤੇ ਚੋਜੀ-ਬਾਬਾ ਚਾਦਰ ਕਰ ਕੇ ਸੁੱਤਾ ਹੈ, ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਉਚਾਰਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਜਦ ਅੰਤ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀਉ ਨੇ ਸਲੋਕ ਵੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ “ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ, ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲ !”..... ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਵੀਰ ਦੋਵੇਂ ਦੇ ਸਫਾ ਬਣਾ ਕੇ ਖੜੋਤੇ ਨੇ, ਕੋਈ ਹਨੇਰੀ ਝੱਖੜ ਆਂਵੰਦਾ, ਸਭ ਦੀਆਂ ਅੱਖ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਲਈ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਵਦੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਚਾਦਰ

(੧੬੯)

ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਠਦੀ ਏ, ਤੇ ਵੇਖੋ ਨਾ ਹੇਠਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ
ਨਹੀਂ ਸਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਜੁ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸਦਾ
ਅੰਗ ਸੰਗ ਨੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਾਹ ਮੱਲ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ,
ਅੱਗੇ ਵੀ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵੀ, ਲੋਕ ਵੀ ਤੇ ਪੁਲੋਕ ਵੀ ! ਓ
ਜਾਦੂ-ਫੁੱਲੇ, ਓ ਜੀਵਦੇ-ਫੁੱਲੇ, ਓ ਸਦ-ਬਸੰਤੀ ਫੁੱਲੇ, ਮੇਰੇ
ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਤੁਸੀਂ !..... ਓ ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮ, ਈਸਾਈ,
ਪਾਰਸਾਈ ਤੇ ਮੂਸਾਈ ਵੀਰੇ,..... ਓ ਪੂਰਬੀਓ, ਓ ਪੱਛਮੀਓ.....
ਓ ਸਨਾਤਨੀਓ, ਓ ਨਵ ਖਿਆਲੀਓ..... ਇਹ 'ਫੁੱਲ' ਅਸਾਂ
ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਵਿਰਸਾ ਏ। ਆਵੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ
ਵੰਡੀਏ, ਇਹ ਦਾਤ ਵੰਡਿਆਂ ਵੱਧਦੀ ਏ, ਖਾਧਿਆਂ ਹੋਰ
ਸਵਾਈ ਹੋਂਦੀ ਏ..... ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਮੱਚਦੇ-ਫੁੱਲ, ਵੀਰ ਜੀਓ
ਮੈਂਡੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਰਬ-ਸਾਂਝੇ ! ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਬੋ ਜਿਮੀਂ ਹੇਠ
ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਉਗਣਗੇ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸਾੜੋ ਤਾਂ
ਵੀ ਹਭ ਕੋਈ ਨੂੰ ਤਾਰਨਗੇ ! ਓ ਅਣਖੇ-ਫੁੱਲ, ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ
ਦੀ ਅਖੀਰਲੀ ਦਿਤ-ਦਾਤ, ਤੇ ਸੌਗਾਤ ਤੁਸੀਂ ! ਓ ਫੁੱਲੇ,
ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤਕ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਂਡੇ ਹਿਰਦੇ ਦੇ
ਫੁਲਦਾਨ ਵਿਚ ਹੁਣ ਵੀ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੋਸਦੇ—ਤੇ ਇਹਨਾਂ
ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਇਹ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ : ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਜਨਮਸਾਖੀ !!
ਵਾਹ ਵਾਹ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਦ-ਬਸੰਤੀ ਸਰਬ-ਸਾਂਝੇ ਫੁੱਲ !!

(੧੭੦)

ਮੁਕਤ ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ

ਇਸ਼ਨਾਨ ਲਈ

੬੮ ਉਤਮ ਤੀਰਥ

ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੀਆਂ ਅੱਠ-ਸੱਠ ਸਾਖੀਆਂ !

ਓ ਅੱਠ-ਸੱਠ ਸਾਖੀਓ, ਓ ਬਾਬੇ ਦੀਓ-ਅਨੂਪਮ
ਬਾਕੀਓ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਰੰਗਤ ਤੇ ਸੁਗੰਧਤ
ਏ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਤ-ਅਵਤਾਰ ਬਾਬੇ ਦੀ ਮੁੜ-ਮੁੜਵੀ
(Recurring) ਮੂਰਤ ਏ--ਉਹ ਬਾਬਾ, ਹੁਣ ਵੀ ਖੁੰਡੀ
ਖੜਕਾਂਦਾ ਘਰ ਘਰ ਤੇ ਦਰ ਦਰ ਆਵੰਦਾ ਤੇ ਹਰ ਇਕ
ਘਰ ਨੂੰ 'ਸੋ-ਘਰ' ਤੇ 'ਸੋ-ਦਰ' ਬਣਾਵੰਦਾ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ,
ਤੂੰ ਮਲਕੜੇ ਜਹੇ ਉੱਚੇ ਅਰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਹੇਠਾਂ
ਉਤਰਿਆ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਵਿਚ ਆ ਦੜਕਿਆ ।
ਉਸੇ ਮੇਰੇ ਕੁਸ਼ਟੀ-ਵੀਰ ਵਾਂਙ, ਮੈਂ ਚੱਕ੍ਰਤ ਹੋਇਆ ਡਰਿਆ
ਕਿ ਕੌਣ ਆਏ ਇਸ ਤੀਲਿਆਂ ਦੀ ਬੌਂਪੜੀ ਵਿਚ; ਜਿਸ
ਵਿਚ ਚਾਨਣੀ ਵੀ ਛਾਨਣੀ ਦੇ ਛੇਕਾਂ ਥਾਂਵੀ ਵਗ ਜਾਂਵਦੀ
ਏ--ਪਰ ਅੱਜ ਜਦ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਹਨਾਂ ਵਾਂ, ਤਾਂ
ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਆਪ ਹੀ ਸੀ ।
ਹਾਂ ਨੂਰਾਨੀ-ਬਾਬਾ ਜਿਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ-ਮੋਹਰਾ ਸਹੰਸਰ-ਸੂਰਜਾਂ
ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਾਵਦਾ ਤੇ ਗਰਮਾਂਵਦਾ, ਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਅਠੱਲ ਤੇਜ

(੧੭੧)

ਕੌਣ ਅੱਖ ਏ ਜੋ ਬੱਲੇ ਜਾ ਮੱਲੇ ? ਹਾਂ, ਸੱਚ ਏ, ਓ
ਬਾਬਾ, ਤੈਂਡਾ ਅਮਿਤ-ਤੇਜ ਮੈਂ ਪੈਹਲੋਂ ਬੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ,
ਇਹ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਖਾਂ ਆਪ ਮੂਧੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਪਰ
ਓ ਮਸੀਹਾ, ਤੂੰ ਆਇਆ, ਤੂੰ ਛਣ ਛਣ ਕਰਦਾ ਆਇਆ, ਤੂੰ
ਮੈਂਡੀ ਜੁੱਲੀ ਵਿਚ ਵੜ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ
ਠੰਡੀਆਂ ਮਲੁਮਾਂ ਲਾਈਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਵਾਜਿਆ !..... ਓ ਬਾਬਾ,
ਤੇਰੀ ਨੂਰਾਨੀ-ਪਰਸ, ਕੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਟ-ਪੁਸ਼ਟ ਕਰਨ
ਵਾਲੜੀ ! ਓ ਸੋਹਣਿਆ ਮੈਂ ਵੇਹਨਾਂ ਵਾਂ ਤੂੰ ਹਰ ਇਕ ਦੀ
ਕੁੱਲੀ ਵਿਚ ਆਵਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਏਂ—ਤੂੰ ਹੋਇਓਂ ਜੁ
ਨਿਤ-ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਜਦ ਤੂੰ ਆਵਨਾ ਵੇਂ, ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਰਾਹ
ਵਾਲੀਆਂ, ਸੁਕੀਆਂ ਖੇਤੀਆਂ ਵੀ ਹਰੀਆਂ-ਭਰੀਆਂ ਹੋ
ਜਾਵੇਦੀਆਂ ਨੇ। ਜਿੱਥੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਖੁੰਡਾ ਖੜਕਾਏਂ, ਤਿਥੇ
ਮਾਖਿਓਂ-ਮਿੱਠੇ ਚਸ਼ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾ-ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਗ ਟੁਰਦੇ
ਨੇ—ਤੂੰ ਕਈਆਂ ਤਿਹਾਇਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾਏਂ
ਪਿਲਾਏਂ ਤੇ ਰਜਾਏਂ, ਤੇ ਕਈ ਬਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਇਜੇਹੇ
ਬੰਦ ਕਰੇਂ ਜੁ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਖ ਨਾ ਦੁੱਖ, ਨਾਂ ਉਸਨ
ਨਾ ਸੀਤ, ਸਦਾ ਰੱਜੇ ਪੁੱਜੇ ਤੇ ਗਹਰ ਗੰਭੀਰ ਵੇਂ—
ਓ ਨੂਰਾਨੀ ਬਾਬਾ, ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪੰਛੀ ਓਹ ਜੋ ਨਾ
ਸਵੇਰੇ ਨਾ ਰਾਤੀਂ ਸੰਧਿਆ ਵੇਲੇ ਉਡਦੇ ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ
ਮੇਲਦੇ ਤੇ ਕੱਛਦੇ, ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਠੂਠੇ ਵਿਚ ਸ਼ੈਰ-
ਪਾਂਵਦਾ ਤੂੰ ਆਪ ! ਓ ਸੋਹਣਿਆ ਜਦ ਕਦੇ ਕੋਈ ਔਖੀ
ਘੜੀ ਆਂਵਦੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੱਜਾ ਭੱਜਾ ਆਂਵਦਾ। ਇਹ ਤੈਂਡਾ
ਬਿਰਧ, ਇਹ ਤੈਂਡਾ ਕਰਮ—ਰੋਗੀਆਂ ਸੋਗੀਆਂ ਦਾ ਤਾਂ

(੧੭੨)

ਤੂੰ ਖਾਸ ਅੰਗੀ-ਸੰਗੀ ਤੇ ਆੜੀ ! ਓ ਸੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਣ
ਵਾਲਿਆ, ਰੋਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹਸਾਣ ਵਾਲਿਆ, ਮੋਇਆਂ ਨੂੰ ਜਿਵਾਣ
ਵਾਲਿਆ, ਤੂੰ ਵੇ ਬਿਰਧ-ਪਾਲਕ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ! ਓ ਰੁਠਿਆਂ
ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਣ ਵਾਲਿਆ, ਤੂੰ ਜਦ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੀਨੇ
ਨਾਲ ਲਾਂਵਦਾ ਏਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਭੜਾਸਾਂ ਤੇ ਦੁਖਿਆਸਾਂ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੁਝ ਕੇ ਮਲੀਆ-ਮੇਟ ਹੋ ਜਾਂਵਦੀਆਂ ਨੇ !
ਓ ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਮ ਈਸਾਈ ਮੁਸਾਈ 'ਸਰਬ-ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ' ਦਾ
ਸਾਂਝਿਆ ਗੁਰਪੀਰਾ, ਤੂੰ ਏ' ਸਰਬ ਜਗਤ ਦਾ ਇਸ਼ਟ !
ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਤੂੰ ਕੋਹਿਨੂਰ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਵਿਗਸਦਾ
ਭਾਸਿਆ, ਈਸਾ ਨੂੰ ਤੂੰ ਉਹਦਾ ਸਕਾ-ਪਿਤਾ ਹੋ ਜਾਪਿਆ,
ਬੁਧ ਜੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਸੁਨ-ਮਸੁਨ, ਨਿਰਬਾਨ-ਸਿਫਰ ਹੋ ਦਿਸਿਆ ।
ਰਾਮ ਜੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਸ਼ਿਵ-ਸ਼ੰਕਰ ਰਾਵਣ-ਹਰਤਾ ਦਿਸਿਆ ।
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਲੀਲਾ-ਹਾਰੀ ਬਨਵਾਰੀ ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ
ਦਾ ਖੰਡਾ-ਖੜਕਊਆ ਹੋ ਭਾਸਿਆ । ਜਿਹੋ ਜਿਹੀ ਅੱਖ
ਤਿਹੋ ਜਿਹਾ ਤੂੰ, ਤੇ ਤੈਂਡਾ ਝਾਂਵਲਾ !! ਓ ਮੁਤਲਾਸ਼ੀਓ, ਓ
ਅਭਲਾਖੀਓ, ਓ ਜਲਿਓ-ਬਲਿਓ, ਮੈਂਡੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਦਰ ਤੇ
ਆਓ, ਹਾਂ ਇਸ ਸੇਦਰ ਤੇ ਸਹੰਸਰ ਗੰਗਾ ਸਰ ਸਰ ਕਰਦੀਆਂ
ਝਰਦੀਆਂ ਨੇ । ਆਵੇ, ਪੀਵੇ ਤੇ ਬੀਵੇ ਨਿਹਲ !
ਓ ਬੱਕਿਓ ਮਾਂਦਿਓ ਟੁੱਟਿਓ, ਆਵੇ ਮੈਂਡੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸ,
ਓ ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਰ ਲਾਹੇਗਾ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੰਛੀਆਂ ਵਾਂਗ
ਆਕਾਸ਼-ਉਡਾਰੀਆਂ ਸਿਖਾਏਗਾ ! ਓ ਦੁਬਲਿਓ, ਓ ਪਤਲਿਓ,
ਓ ਸੁੱਕਿਓ-ਸੜਿਓ, ਆਵੇ ਪੀਵੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਨਾਮ--
ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਕਣੀ-ਆਬ ਹਯਾਤ । ਤੇ ਹੋਵੇ ਰਿਸ਼ਟ-ਪੁਸ਼ਟ, ਹਰੇ-

ਭਰੇ ਮਤਵਾਲੇ !

ਇਸ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਥਿਆਈ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ
ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਏ। ਓਹ ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਦਾ ਵੀ ਬਾਬਾ,
ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵੀ ਬਾਬਾ ਏ। ਓਸ ਦਾ ਹੱਥ
ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇ ਵੇ--ਓਸ ਦੀ ਛਤਰ ਛਾਇਆ ਹੇਠ
ਬੇਅੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵੱਧਦੇ ਪਲਦੇ ਤੇ ਚਲਦੇ ਨੇ ! ਫਿਰ ਓਹ
ਕਿਉਂ ਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਤ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਓਸ ਬਾਬੇ ਦਾ
ਬਿਰਧ ਏ ਹਭ ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ, ਸਵਾਰਣਾ ਤੇ ਉਭਾਰਣਾ !
ਓ ਬਾਬਾ, ਤੂੰ ਬੁੱਢਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵਦਾ ! ਤੂੰ ਮਾਰਕੰਡੇ ਦਾ
ਆਦਿ-ਮਰਕੰਡਾ, ਹਿਰਨ-ਗਰਭ ਦੀ ਸੁਨੈਹਰੀ-ਕੁੱਖ ਤੂੰ, ਤੂੰ
ਵਡ-ਸਨਾਤਨ, ਤੂੰ ਵਡ-ਪੁਰਖ, ਤੂੰ ਆਦਿ-ਜੁਗਾਦਿ, ਹੋਇਓ,
ਜੇ ਤੂੰ ਕਾਲ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ !

ਓ ਬਾਬਾ, ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਤੂੰ । ਸਾਲਸਰਾਏ
ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ, ਜੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਕਰੇ, ਓਸ ਨੂੰ ਤੂੰ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਲਾਲ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ! ਓ
ਬਾਬਾ, ਮਿਹਰਾਂ ਦਾ ਸਾਈਂ ਤੂੰ, ਜਿਥੇ ਜਾਵੇ ਉਥੇ ਉਜੜੇ
ਹੋਏ ਬਾਗ ਤਰੇ ਤਾਜਾ ਤੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ! ਓ ਬਾਬਾ ਪਾਤਾਲ-
ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਮੱਛਾਂ ਕੱਢਾ ਤੇ ਸਿਵ-ਨਾਭਾਂ ਨੂੰ ਤੈਂ
ਜਵਾਲਿਆ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਵੱਲ ਫੇਰੀ
ਨਾ ਪਾਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਹੀ ਹੋ ਜਾਏ, ਤੇ ਤਰੱਕ ਕੇ ਗਰਕ
ਹੋ ਜਾਏ ! ਓ ਜ਼ਿੰਦਾ-ਜਾਵੇਦ ਗੁਰੂਆ, ਤੂੰ ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ
ਜਦ ਫੇਰੀ ਪਾਵਨਾ ਏ ਤਾਂ ਸਿਵ-ਨਾਭਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਾਭ

(੧੭੪)

ਵਿਚ ਹੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ 'ਸ਼ਿਵ' ਲੱਭ ਪੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਫਿਰ ਪਾਤਾਲ ਵੀ ਬਾਪੂ-ਦੀ-ਟਕਸਾਲ ਬਣ ਕੇ ਵਿਗਸਦਾ ! ਓ ਬਾਬੇ ਮੈਂ ਕਿਧਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਬੰਨੋਂ ਦੀ ਬੀੜ ਵਿਚ । ਜਦ ਤੂੰ ਇਸ ਪਾਤਾਲ-ਪੁਰੀ ਵੱਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਥੇ ਇਕ ਵੀ ਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਦ ਤੂੰ ਮੁੜ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਮਣ ਲੂਣ ਹਰ ਵੇਲੇ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਜਿਤਨੀ ਸਾਰੀ ਖੀਵੜੇ ਦੀ ਲੂਣ ਖਾਣ ਏ, ਜਿਤਨਾ ਸਾਰਾ ਲੂਣ ਸਾਗਰਾਂ ਵਿਚ ਏ, ਏਹ ਵੀ ਤੇਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਇਕ ਵੇਲੇ ਦਾ ਵੀ ਸਮਿਆਨ ਨਹੀਂ ! ਓ ਬਾਬਾ ਤੇਰੇ ਚਲਾਏ ਲੰਗਰ ਹੁਣ ਤਕ ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਵਿਚ ਚਲਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਤੈਂਡੇ ਬਾਟੇ ਦੀ ਇਕ ਬੂੰਦ ਵੇ ਇਹ ਨਿੱਕੀ ਤੈਂਡੀ ਸਿਸ਼ਟੀ !

ਓ ਬਾਬਾ ਪਾਤਾਲ-ਪੁਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਤੂੰ ਸੁਮੇਰ-ਪੁਬਤ ਤੇ ਵੀ ਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ : ਨੌ ਨਾਥ ਤੇ ਚੌਰਾਸੀ-ਸਿੱਧ ਤੈਨੂੰ ਇਥੇ ਮਿਲੇ, ਗੁਰੂੜ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਤੈਂ ਸੁਵਾਰੀ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਫਿਰ ਧਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾ ਮਿਲਿਆ । ਤੈਂਡੇ ਨਾਮ-ਚੱਕਰ ਦਾ ਖੜਾਕ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇਤੀਸ ਕਰੇੜ, ਤੈਂ ਮੂਰਤੀ, ਸਭ ਭੱਜੇ ਭਾਜੇ ਆਏ, ਆ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚੁੰਮ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਥੀਏ— ਤੈਂਡੀਆਂ ਖੜਾਵਾਂ ਦੀ ਖੜਾਕ ਹੁਣ ਤੱਕ, ਓ ਬਾਬਾ, ਸੁਮੇਰ ਪੁਬਤ ਦੀਆਂ ਘਾਟੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇੰਝ ਆਂਵਦੀ ਏ, ਜੀਕਣ ਵਗਦੀ ਗੰਗਾ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਾਂ ਸ਼ਾਂ, ਮਾਖਿਓਂ ਮਿੱਠੀ ਲੈ, ਜੋ ਅਰਸ਼ਾਂ ਫਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਲੈ, ਲਿਵ ਲੀਨ ਕਰ ਜਾਏ !

ਪਰ ਓ ਦੋ-ਬਾਂਹੇ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਦੋ ਬਾਹਵਾਂ ਜਦ

(੧੭੫)

ਖਿਲਰ ਕੇ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਨੂੰ ਮੱਲਦੀਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਇਹ
 ਮਾਤ-ਲੋਕ ਹਰੀ-ਭਰੀ ਤੇ ਸੁਗੰਧ-ਭਰੀ ਬਸੰਤ-ਰਾਲੀ ਵਾਂਙ
 ਵਿਗਸਦੀ ਏ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਤੈਂਡੀ ਅੰਬਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਜਿਸ ਹੇਠ
 ਇਹ ਭਾਰਤ-ਮਾਤਾ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ-ਮਾਤਾ ਦੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਬੈਠਦੇ
 ਤੇ ਆਪਣੀ ਚੌਰਾਸੀ ਦੀ ਲੰਮੀ ਵਾਟ ਕੱਟਦੇ ਨੇ ! ਓ ਬਾਬਾ,
 ਤੂੰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੋਨਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵੱਖੀਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ
 ਬੱਤੀ-ਧਾਰਾਂ ਵਗਾਈਆਂ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਟੇ ਵਿਚੋਂ
 ਤਪਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਸ ਪਿਲਾਇਆ, ਤੇ ਸਿਸਕਦਿਆਂ ਨੂੰ
 ਜਵਾ ਕੇ 'ਸਿੱਖ' ਬਣਾਇਆ ! ਓ ਪੂਰਬਾ, ਤੂੰ ਚੜ੍ਹਦੇ-ਸੂਰਜ
 ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਸਕਦਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਤੇਜ ਨਾਲ
 ਵਿਗਸਦਾ ਏ ! ਓ ਪੱਛਮਾਂ ਤੂੰ ਢਲਦੇ-ਸੂਰਜ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੋਜਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦਾ ਮਹਾਂ-ਦਾਨ
 ਤ੍ਰਿਪਤਾਂਵਦਾ ਤੇ ਅਘਾਵੰਦਾ ਏ । ਓ ਗੰਗਾ-ਜਮਨਾ ਪੂਰਬੀ
 ਭੈਣੇ, ਓ ਦਜਲਾ ਤੇ ਫਗਤ Tigres & Euphrates ਦੇ
 ਪੱਛਮੀ ਵੀਰੋ ! ਓ ਅਮਰੀਕਾ ਅਫਰੀਕਾ ਉੱਤਰੀ ਦੱਖਣੀ
 ਦਿਸ਼ੇ ! ਤੁਹਾਡੇ ਸੀਨੇ ਅੰਦਰ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸਦ-ਵਗਦੀ-ਵੇਂਈ
 ਦੀ ਕਾਂਗ ਏ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸੁੱਕ ਸੜ
 ਤੇ ਅਫਰੀਕਾ ਦੇ ਮਾਰੂ ਥਲ ਵਾਂਙ ਹੋ ਜਾਂਵਦੇ ! ਓ ਚੀਨੋ,
 ਓ ਸੂਰਜੋ, ਓ ਧਾਮ-ਤਰਿਓ, ਓ ਆਕਾਸ਼ ਗੰਗੋ; ਤੁਹਾਡੇ
 ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਬਾਬੇ ਦੀ ਪਰਸੀ ਹੋਈ ਵੇਂਈ--ਨਦੀ ਦਾ
 ਸੁਨੈਹਰੀ ਨੂਰ ਏ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦ ਦੇ ਬੁਝ-ਬੁਝਾ
 ਜਾਂਵਦੇ ! ਓ ਰਿਸ਼ੀਓ, ਮੁਨੀਓ, ਜੋਗੀ-ਜੋਗੇਸ਼ਵਰੋ, ਓ ਕਵੀਓ,
 ਮਹਾਂ ਕਵੀਓ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਵੀ ਮੈਂਡੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਖੁੰਡੀ,

(੧੭੬)

ਨਾਮ-ਖੁੰਡੀ ਦਾ ਕਵਾਉ-ਸੁਆਉ ਏ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ
ਹਿਰਦੇ-ਬੜੀ ਕਦ ਦੀ ਮੁੱਕੀ ਤੇ ਗੁਮੀ ਹੋਈ ਹੋਵਦੀ
ਜੀਕਣ ਟੈਕਸਲਾ (Taxila) ਤੇ ਨੈਨਵਾ (Ninveh)
ਦੀਆਂ ਬੁਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜੋਤਾਂ ! ਪਰ ਬਾਬਾ, ਜਿੱਥੇ ਤੂੰ
ਚਰਨ ਧਰੇ, ਉਥੇ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਜਾਗ ਪਈ : ਤਲਵੰਡੀ
ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਬਣ ਗਏ, ਹਸਨ-ਅਬਦਾਲ ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾ
ਸਾਹਿਬ, ਗੋਰਖ-ਮਤਾ, ਤੇ ਨਾਨਕ-ਮਤਾ, ਤੇਤੀਕਣ ਹੀ
ਤੈਂਡਾ ਪੰਜਾ ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਲਿਸ਼ਕਦਾ ਤੇ
ਵਿਗਸਦਾ—ਅਣੂ ਮਣੂ ਵਿਚ ਓ ਦਾਬਾ ਤੇਰਾ ਖਿੰਡਿਆਂ
ਫੁੰਡਿਆ ਨੂਰ - ਸਰੂਰ ! ਓ ਭਾਰਤ-ਵਰਸ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ
ਦੇ ਬਾਗ ਦੀ ਗੁਲਦੁਦੀ ਏ, ਗੁਲਾਬ ਏ, ਕੌਲ ਫੁਲ
ਏ—ਪਰ ਮੈਂਡੇ ਬਾਪੂ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਇਜੇਹੀਆਂ ਬੇਅੰਤ
ਫੂਲ-ਕਲੀਆਂ ਨੇ, ਓ ਸੋਹਣੇ ਮਾਲੀਆ, ਓ ਸੁੱਕੇ-ਸੜੇ ਬਾਗਾਂ
ਨੂੰ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਕਰਣ ਵਾਲਿਆ ਬਨਵਾਲੀਆ !

ਓ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਜੀਵਣ-ਯਾਤਰਾ ਨਾ ਮੁੱਕਣ
ਵਿਚ ਆਂਵਦੀ ਏ ਨਾ ਆਵੇਗੀ ! ਕੀਕਣ ਆਵੇ, ਇਹ
ਕਾਲ ਦੀ ਨਹੀਂ ਅਕਾਲ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਏ ! ਕੀ ਇਹ
ਹੋ-ਬੀਤੀ ਜਾਂ ਆਵਣ ਵਾਲੀ ਵਿਥਿਆ ਏ ? ਨਹੀਂ ਏਹ
ਚੌਂਹ ਜੁਗੀ ਨਿਤ ਵਰਤ ਰਹੀ ਵਿਥਿਆ ਏ; ਜੀਕਣ ਸੂਰਜ
ਹਰ ਸਾਲ ਉਤਰਾਇਣ ਦੇ ਦਖਨਾਇਣ ਵਿਚ ਆਂਵਦਾ
ਜਾਂਵਦਾ ਏ ਤੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਫੇਰੀ ਪਾਂਵਦਾ ! ਤੀਕਣ ਹੀ, ਓ
ਅਕਾਲੀ-ਬਾਬਾ, ਓ ਵਡ ਪੁਰਖਾ, ਓ ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖਾ ਤੂੰ ਜੁਗੋ
ਜੁਗ, ਹਰ ਜੁਗ, ਘਟ ਘਟ ਵਿਚ ਫੇਰੀ ਪਾਂਵਦਾ ਏ । ਕੀ

(੧੭੭)

ਹੋਇਆ ਜੇ ਚੌਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਅੱਖ ਦਾ ਫਰੱਕਾ ਏ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਨੇ ਅਕਾਲ ਡਿੱਠਾ ਏ, ਓਹੋ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਜੁ 'ਕਾਲ' ਤੈਂਡਾ
ਆਗੂ, ਤੈਂਡੀ ਰਾਹ ਸਫਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਝਾੜੂ ਬਰਦਾਰ
ਹੀ ਏ ! ਓ ਦੁਗੋ, ਓ ਕਲਪੋ, ਓ ਮਨਵੰਤੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ
ਬਾਬੇ ਦੀ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ
ਕਾਲ ਕਾਨੀਆਂ ਖੰਡੀਆਂ । ਤੁਹਾਡੀ ਮੱਸ, ਸਪਤ-ਸਮੁੰਦਰੀ-
ਸਿਆਹੀ ਮੁੱਕ ਜਾਂਵਦੀ ਤੇ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਜਾਂਵਦੀ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ
ਲਿਖਾਰੀ, ਬ੍ਰਹਮਾ-ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਓਹ ਵੀ ਅੱਕ ਜਾਂਵਦਾ, ਥੱਕ
ਜਾਂਵਦਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਓ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬਾਬਾ, ਤੇਰਾ ਜੀਵਨ-
ਬਿਰਤਾਂਤ ਲਿਖੇ ਕੌਣ ? ਪਰ ਅੱਜ ਤੂੰ ਆਪ ਲਿਖਣ ਲਈ
ਆਇਆ ਏਂ, ਆਪੇ ਪੱਟੀ, ਕਲਮ ਆਪ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ
ਵੀ ਆਪੇ ਤੂੰ, ਫਿਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਕਣ ਤੂੰ ਐਡੀ ਵੱਡੀ
ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਇਹਨਾਂ ਅਠ-ਸੱਠ ਪ੍ਰਕਰਨਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਵਰਕਿਆਂ
ਵਿਚ ਚਾ ਸਮੇਟੀ ਏ । ਓ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਇਹ ਜਾਦੂਗਰੀ, ਇਸ ਨਿੱਕੀ
ਜਿਹੀ ਗਾਗਰ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ-ਸਾਗਰ ! ਕੀ ਇਹ ਥੋੜਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤਾ ਜਾਣਨਾ ! ਕੀ ਇਹ ਵੱਡਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਵੱਡੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੀਕਣ ਛੁਟਿਆਏ ? ਕੀ
ਇਹ ਗੁਝਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗੁਪਤ-ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੀਕਣ ਹੱਥ ਦੀ
ਤਲੀ ਤੇ ਵਗਾਏ ? ਕੀ ਇਹ ਬੀਜ ਵਾਂਗ ਅਣ-ਪੁੰਗਰਿਆ
ਬਿਰਤਾਂਤ ਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਮਿੱਠੀ 'ਅਨਾਰ-ਕਲੀ' ਨੂੰ ਆਪਣੀ
ਭਗਤੀ-ਨਿੱਘ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਇਹ ਕਲੀ ਖਿੜੇਗੀ ਖੁਲ੍ਹੇਗੀ,
ਆਪਣੇ ਸਰੂਰ ਤੇ ਨੂਰ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਖਿੜਾਏਗੀ ਤੇ
ਮਸਤਾਏਗੀ ! ਓ ਨਿੱਕੇ ਅੱਖਰੋ, ਵੱਡੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਓ ਸੁੱਤੇ

(੧੭੮)

ਅੱਖਰੇ ਜਾਗ ਪਵੇ, ਓ ਪੰਛੀ ਸ਼ਬਦੇ, ਉਠੋ ਤੇ ਉਡਾਰੀਆਂ
ਮਾਰ। ਤੁਹਾਡੇ ਹਰ ਇਕ ਖੰਭ-ਹਿਲੋਰੇ ਵਿਚ 'ਨਾਮ' ਦੀ,
'ਸਤਿਨਾਮ' ਦੀ ਮਕਥ-ਕਥਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਏ, ਤੁਸੀਂ ਹਰ
ਇਕ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਛੱਡੇ ਹੋਏ ਅਣਿਆਲੇ ਬਾਣ ਹੋ ! ਓ
ਲੰਮ-ਲੰਮੀਏ ਕਹਾਣੀਏ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਗਜ਼ ਮਿਣ ਨਹੀਂ
ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਕਾਗਜ਼ ਬੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਲੇਖ ਲਿਖ
ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ..... ਜੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਟੰਗੀ ਹੋਈ ਸਤਰੰਗੀ
ਪੀਂਘ ਤੈਂਡੀ ਦਵਾਤ ਬਣ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਅਕਹ-ਜੀਵਨ
ਅਖਰਾਂ ਦੇ ਜੁੱਟ ਵਿਚ ਫਿਰ ਵੀ ਨਾ ਆਵੇ !.....ਪਰ
ਬਾਬਾ ਭਾਵੇਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਦ ਵਿਚ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ, ਪਰ
ਬੇਬੇ-ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਖਿੱਚ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆਂ ਤੂੰ ਸੱਤਾਂ ਸਮੁੰਦਰਾਂ
ਤੇ ਉਡ ਕੇ ਆ ਜਾਵਨਾ ਏ ! ਓ ਨਾਨਕੀ-ਅੰਮਾਂ, ਓ
ਅੰਨ-ਭਗਤੀ, ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ, ਤੂੰ ਸੱਦੇ ਘੱਲਨੀ ਏਂ,
ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਖੁੰਡਾ ਖੜਕਾਂਵਦਾ ਮੈਂਡੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵੀ ਭੱਜਾ
ਆਂਵਦਾ ਏ ! ਓ ਬਾਬਾ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਫਿਰ ਤੈਂਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ
ਜੁ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਇਕ ਲੀਲਾ, ਇਕ-ਮਸਖਰੀ
ਕਰ ਵਿਖਾਵੇ ! ਵਾਹ ਵਾਹ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇ ਦਾ 'ਨਾਮ-ਖੁੰਡਾ'
ਨਿਤ ਨਿਤ ਖੜਕਦਾ, ਰੋਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹਸਾਂਵਦਾ, ਹਭ ਕੋਈ ਨੂੰ
ਗੱਲ ਲਾਂਵਦਾ, ਜੁਗੋ ਜੁਗ, ਤੇ ਚਹੁਜੁਗ !

“ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਕਹਾਯਉ”

(ਸਵਈਏ ਮ: ੫)

ਅੰਤਕਾ

ਇਕ ਖਾਸ ਗੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਨਣ ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਜੋ ਹਸਤੀਆਂ ਇਸ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਹੋ ਗੁਜ਼ਰੀਆਂ ਹਨ : ਜਿਹਾ ਕਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਮੀਆਂ-ਮਿੱਠਾ, ਪਰ ਉਹ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਅਟੱਲ ਨੇ—ਉਹ ਅਟੱਲ-ਅਕਾਰ (Eternal Ideas) ਦੀਆਂ ਸੁਨੈਹਰੀ-ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੇ, ਜੋ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਹੋਵਦੀਆਂ ਨੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਵੱਟਦੇ ਰੈਂਹਦੇ ਨੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਹਸਤੀਆਂ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਅਧਿਆਤਮਕ-ਲੈਵਲ ਨੇ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਇਥੇ ਖੜੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਤੇ, ਤੇ ਕੋਈ ਹੇਠਲੇ ਅਗਿਆਨ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਡੁਬਿਆ ਹੋਇਆ ਮੱਛ ਕੱਛ ਯਾ 'ਸ਼ਿਵਨਾਭ' ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ !

* * *

ਇਹ ਜਨਮ-ਸਾਖੀ ਲਿਖਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ-ਅੱਖ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਵੇਹਨਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਖੱਬੀ-ਅੱਖ ਆਂਹਦੀ ਏ : ਭਲਿਆ-ਲੋਕਾ, ਤੂੰ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ : ਸੁਨੈਹਰੀ-ਜਿੰਦੜੀਆਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲੀ-ਆਕਾਰ (Subjective ideas) ਬਣਾ ਕੇ ਤੂੰ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਬਰਫ ਨੂੰ ਭਾਪ ਵਾਂਗ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਉਹਲੇ (Evaporate) ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ-ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਵੇਹਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੱਜੀ-

(੧੮੦)

ਅੱਖ ਅੰਹੰਦੀ ਏ, ਭਲਿਆ-ਲੋਕਾ, ਤੂੰ ਸੁਨੈਹਰੀ ਤੇ ਨੂਰਾਨੀ
ਅਰਸ਼ਾਂ ਤੇ ਲਿਖੇ ਪੂਰਨੇ ਕਾਲੀ-ਮੱਸ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਹਾਰੂਤ-
ਮਾਰੂਤ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਸੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਛੱਡਿਆ
ਏ। ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਇਕ ਅੱਖ ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੋ
ਹੋ ਗੁਜ਼ਰੀ ਜਨਮਸਾਖੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਪਰ ਲਾ ਕੇ ਉਡਾ ਛੱਡਿਆ
ਹੈ, ਦੂਜੀ ਅੱਖ ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੁ ਉਡਦੀਆਂ-ਪਰੀਆਂ
'ਰਾਗ ਰਤਨ ਪ੍ਰਵਾਰ-ਪਰੀਆਂ' ਨੂੰ ਤੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ
ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਪਰ ਮੇਰੀਓ ਦੋਵੇਂ ਅੱਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਕ-ਟਿਕ,
ਇਕ-ਸੇਧ ਨਾਲ ਜੋ ਵੇਖੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ,
ਨਾ ਔਹ--ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸੱਤਾਂ ਨੂੰ 'ਨਾਮ' ਦੀ ਸੁਨੈਹਰੀ-
ਤੁੱਕੜੀ ਵਿਚ ਬਰਾਬਰ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲਿਆ ਹੈ--'ਸਹਿਜ'
ਦਾ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲ ਇਹ :

+ ਇਤਿ +

ਉੱਚੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੁੰਜੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ ਵਿਚ ਭਿੱਜੇ ਹੋਏ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਰਚਿਤ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਉੱਚਾ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਆਪ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕੀਮਤੀ ਪੁਸਤਕ ਇਕ ਵਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹੋ:-

(੧) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ-ਮਨ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗ੍ਰੰਥ ੧੦ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਸੰਦਰ ਜਿਲਦ।

(੨) ਸਚਖੰਡੀ ਮਹਿਕ-ਅਨੰਦ ਦੇ ਘੁੱਟ ਬਖਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਸੰਗ।

(੩) ਸਾਇੰਸ ਅਤੇ ਧਰਮ (੪) ਸਚਖੰਡ ਯਾਤਰਾ।

(੫) ਜੀਵਨ ਜੁਗਤੀ ਵਿਸਮਾਦ ਉਡਾਰੀਆਂ।

ਇਹ ਪਿਛਲੇ ੩ ਗ੍ਰੰਥ ਸ੍ਰ: ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਜੀ M, Sc, ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਚਿਤ ਆਤਮ ਸੁਗੰਧੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹਨ। ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਕੁਝ ਅਨੋਖਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ “ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਕੁੰਜੀ” ਨਾਮੇ ਟ੍ਰੈਕਟ ਮੁਫਤ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹੋ:-

ਗ੍ਰੰਥ ਮੰਗੋਣ ਦਾ ਪਤਾ:-

ਮੈਨੇਜਰ ‘ਗੁਰੂ ਚਮਤਕਾਰ’

ਮਾਸਕ ਪੱਤ੍ਰ-ਚੌਕ ਕੋੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ,

‘ਪੰਜਾਬ ਲਿਟ੍ਰੇਰੀ ਪ੍ਰੈਸ’, ਕਟੜਾ ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।